NEBULA, LOCUS,
DÜNYA FANTAZİ
VE BRİTANYA FANTAZİ
EN İYİ NOVELLA ÖDÜLÜ

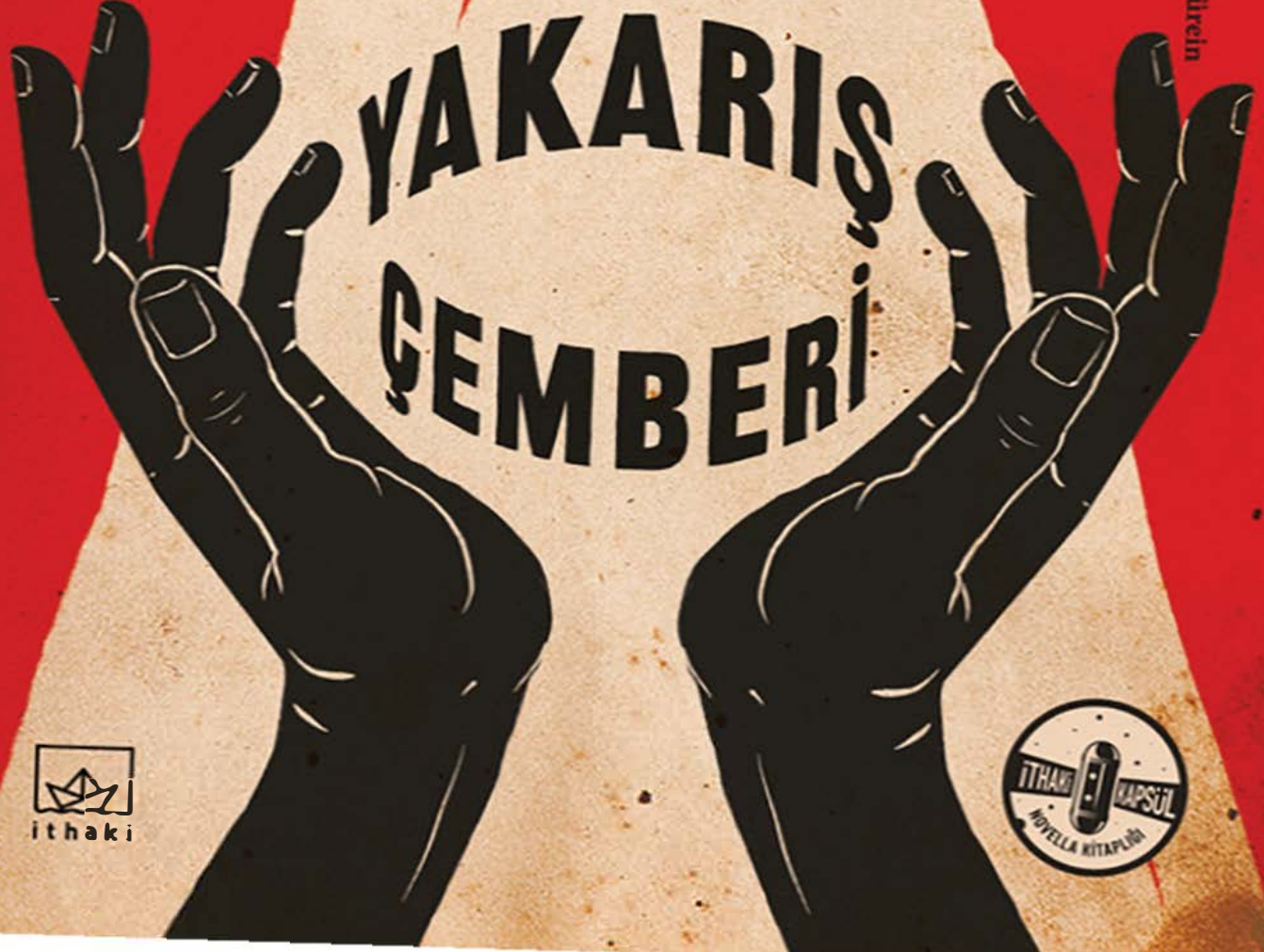
"Son yıllarda okuduğum en güçlü ve etkileyici spekülatif kurgulardan biri."
—Tochi Onyebuchi

P. DJÈLÍ CLARK

YAKARIŞ ÇEMBERİ

Çeviren Ceren Gürcan

ithaki

İTHAKİ KAPSÜL
NOVELLA KİTAPLIĞI

Son yıllarda adından sıkça söz ettiren yazarlardan P. Djèlí Clark, *Yakarış Çemberi*'nde kaderini kendi eline almaya karar verip 20. yüzyıl Amerika'sının kötülüklerine karşı ön saflarda savaş veren üç siyah kadının hikâyesini anlatıyor.

1915 yılında, D. W. Griffith'in meşhur filmi *Bir Ulusun Doğuşu* vizyona girdi. Ancak kimse D. W. Griffith'in bir büyücü, *Bir Ulusun Doğuşu*'nun da Amerikan halkının kalbinin en derinliklerinde saklı tuttuğu nefreti gün yüzüne çıkarmak için yapılmış bir büyü olmasını beklemiyordu. Amerika'ya yayılan nefret dalgasından güçlenerek beşlenen Klan, bir kez daha tehlikeli hâle gelmeye başlamıştı. Ve bu sefer yanlarında cehennemden şeytanlar getirmişlerdi.

Neyse ki Maryse Boudreaux'nun büyülü bir kılıcı ve ters düşmek istemeyeceğiniz arkadaşları vardı. Bir yandan içki kaçakçılığı yapan Maryse, bir yandan da arkadaşlarıyla birlikte Klan'ın dünyaya çağırdığı şeytanları avlayıp gerisingeri cehenneme gönderiyordu. Ancak bu sefer karşılaşacakları düşman her zamankinden daha güçlü ve dehşet verici olacaktı.

Yakarış Çemberi, Amerika'nın ırkçı geçmişinin suratına atılan bir yumruk.

"P. Djèlí Clark istese bile kötü bir kitap yazamaz. *Yakarış Çemberi*, temelinde çok ciddi bir hikâye anlatsa da müthiş eğlenceli bir kitap."
—VICTOR LAVALLE

"*Yakarış Çemberi*, Amerika'nın kâbus gibi geçmişine balıklamasına bir dalış."
—ANNALEE NEWITZ

Phenderson Djéli Clark, Hugo, Nebula, Locus, Sturgeon ve Dünya Fantazi ödüllerine sıklıkla aday gösterilen ve bunların çoğunu da kazanmış bir spekülatif kurgu yazarıdır. New York doğumlu, Houston, Teksas'ta yetişmiş ve gençliğinin önemli bir kısmını memleketi Trinidad ve Tobaggo'da geçirmiş olan yazar kurduğu orijinal fantastik dünyalarla tanınmaktadır. Yazarın *Yakarış Çemberi* novellası, En İyi Novella kategorisinde Nebula, Locus, Britanya Fantazi ve Dünya Fantazi ödüllerine layık görülmüştür.

Yazarın tüm eserleri, Ithaki Yayınları'nın yayın programında bulunmaktadır.

İTHAKİ KAPSÜL
NÖVELLA KİTAPLIĞI

P. Djèlí Clark

YAKARIŞ ÇEMBERİ

(veya Ahir Zamanlarda Ku Klux Avı)

Çeviren
Ceren Gürein

İthaki

Claude McKay'e:

"İlla ölmemiz gerekiyorsa, bari sonumuz domuzlarınkine benzemesin."

Ve Lulu Wilson'ın Annesine: "Bir gece yarısı, annem bir haftalık bebeğiyle kulübesinde otururken on iki Ku Klux çıkageldi. Sırayla içeri girdiler, annem de onları teker teker hakladı."

Kayıt 15:

Yaşlı Firavun ve Musa hakkında yaptığımız bir Yakarış Çemberi vardır. Tanrı, Kızıldeniz'i ayırır ve peygamberin tüm halkı içinden geçer. Yaşlı Firavun takip etmeyi düşünür lakin takip ederken sular altında kalır! Bu yüzden biz de Firavun'un ordusu kayboldu deriz, Yakarış da bunu gördüğünde kapıldığı telaş ve kopardığı yaygara hakkındadır. Birlik askerleri gelip bize Jübile'den* bahsettiğinde ben daha çocuktum. Onların mavi üniformalarının hep yaşlı Firavun'un üzerine hücum eden sular olduğunu hayal etmişimdir, gittiğimizi gören acımasız efendiler ve hanımlar az sızlanıp yaygara koparmadı çünkü [gülüyor].

–Will Amca ile söyleşi, yaş 67,
Emma Kraus (bundan böyle EK olarak anılacaktır)
tarafından Gullah dilinden çevrildi

---

* Jübile Günü, Amerika Birleşik Devletleri'nde köleliğin sona ermesinin ulusal olarak kutlandığı gündür ve haziran ayının 19'una denk gelmesinden dolayı "Juneteenth" olarak da adlandırılır. –çn

1

Hiç Klan yürüyüşü gördünüz mü?

Macon'dakiler, Atlanta'da görebilecekleriniz kadar büyük olmuyor. Ama bu elli küsur bin kişilik şehirde kafalarına esti mi saçma sapan bir yürüyüş yapacak kadar Klan var.

Bu seferki bir salı günü yapılıyor, 4 Temmuz'da, yani bugün.

Beyaz cübbeler giyip sivri başlıklar takmış bir grup, Üçüncü Cadde'de geçit töreni yapıyor. Bir tanesi bile yüzünü örtmemiş. İç Savaş'tan sonra çıkan ilk Klanların şeytanın yamaklığını yapmak için yastık kılıflarının ve un çuvallarının arkasına saklandığını hatta siyahiymiş gibi davranmak için suratlarını boyadığını duymuştum. Ama 1922 yılında yürüyen bu Klan'ın saklanmak gibi bir niyeti yok.

Hepsi (erkekler, kadınlar hatta çocuk Klanlar bile) bir pazar günü pikniğe gider gibi sırıtarak yürüyor. Her türden havai fişek mevcut: maytaplar, kestane fişekleri, roketler ve top patlaması sesi çıkaran şeyler. Bando o cur-

cunayı bastırmaya çalışsa da, abartmıyorum, orada el çırpan herkes farklı bir ritme tempo tutuyor. Nasıl bayrak salladıklarını ve hoplayıp zıpladıklarını görseniz, canavar olduklarını unutabilirsiniz.

Ama ben canavar avcısıyım. Ve onları nerede görsem tanırım.

"Bir Ku Kluxçık öldüüü," diye mırıldanıyor bir ses kulağımın dibinde. "İki Kluxçık öldüüü, üç Kluxçık, dört Kluxçık, beş Kluxçık öldüüü."

Yanımda çömelmiş olan Sadie'ye şöyle bir bakıyorum; ördüğü uzun, kahverengi saçları bir omzuna dökülmüş. Bir gözünü kısıyor, şarkısını bitirirken tüfeğindeki nişangâhtan aşağıdaki kalabalığa bakarak tetiği çekiyormuş gibi yapıyor.

Ta, ta, ta, ta, ta!

"Kes şunu hemen." Tüfek namlusunu paralanmış bir kitapla itiyorum. "O şey patlarsa beni sağır edersin. Ayrıca birileri bizi görebilir."

Sadie kocaman, kahverengi gözlerini devirip dudaklarını bükerek ağzındaki tütünü çatıya tükürüyor. Yüzümü ekşitiyorum. Bu kızın gerçekten iğrenç alışkanlıkları var.

"Tanrı aşkına, Maryse Boudreaux." Tüfeğini, sıska bedenine büyük gelen mavi tulumun üzerine geçiriyor, Sadie'liğini yapmak için ellerini beline koyduğunda sinirli, açık tenli siyahi bir marabaya benziyor. "Sürekli endişe içindesin. Yaşın kaçtı senin, yirmi beş mi yoksa seksen beş mi? Bazen unutuyorum. Bizi burada kuşlardan başka gören yok."

Macon şehir merkezindeki telgraf hatlarından daha

yükseğe uzanan binaları işaret ediyor. Poplar Sokağı'ndaki eski pamuk depolarından birinin tepesindeyiz. Çok eskiden bu bölgenin tamamı, Ocmulgee Nehri'nden istimbotla gönderilmek üzere kırsaldaki tarlalardan toplanmış pamuklarla doluydu. İşte o pofuduk beyazlık, bu şehri bugün olduğu hâle getiren köle teri ve kanıyla kaplı. Şimdilerde, Macon'ın depolarında hâlâ pamuk bulunuyor ancak sadece yerel dokuma fabrikalarına ve demiryollarına göndermek üzere. Klanların caddede paytak paytak yürümelerini izlerken, nehre doğru ilerleyen, hâlâ siyahilerin teri ve kanıyla kaplı beyaz balyalar canlanıyor gözümde.

"Bundan o kadar emin değilim," diye araya giriyor Şef. Kadın, sırtını çatı duvarına dayamış otururken Chesterfield marka bir sigarayı tutan koyu renkli dudakları tanıdık, samimi bir sırıtışla kıvrılıyor. "Savaştayken hep keskin nişancılara bakarak olurduk. 'Bir gözün yerde, diğeri karşıda, ikisi de yukarıda olsun,' derdi çavuş hep. Biri, 'Keskin nişancı!' diye bağırdığında çil yavrusu gibi dağılırdık!" Ensiz, hardal sarısı bir asker şapkasının altında gözleri kısılıyor, gülümsemesi solar gibi oluyor. Sigarayı dudaklarından uzaklaştırıp beyaz bir duman bulutu üflüyor. "Keskin nişancılardan nefret ederdim."

"Bu savaş değil," diye sertçe karşılık veriyor Sadie. İkimiz de ona tuhaf tuhaf bakıyoruz. "Yani, *o* tür bir savaş değil. Aşağıda kimse keskin nişancı gözlemiyor. Ayrıca Winnie'yi sadece, iki kaşının arasına bir tane yerleştirmeden önce görürsün." Alnına dokunup, çiğnediği tütün tomarından şişkin yanağıyla çarpık bir şekilde gülümsüyor.

Sadie keskin nişancı değil. Ama yalan da söylemiyor.

Bir sineğin kanatlarını bile vurabilir. Sam Amca'nın ordusunda bir gün bile geçirmedi, yalnızca Alabama'daki dedesiyle avlanırdı. "Winnie" onun 1895 model Winchester marka tüfeği oluyor; ceviz ağacından bir kundağı, barut rengi, oymalı bir gövdesi ve altmış santimlik bir namlusu var. Silahlara pek düşkün değilimdir ama itiraf etmeliyim, bu manyak güzel bir alet.

"Bütün bu bekleyiş beni huzursuz ediyor," diye ofluyor, tulumunun altına giydiği kırmızı-siyah kareli gömleği çekiştirerek. "Maryse gibi masal okuyarak vakit de geçiremiyorum."

"Halk hikâyeleri." Kitabımı yukarı kaldırıyorum. "Kapakta öyle diyor."

"Neyse ne. Tilki Birader ve Ayı Birader hakkındaki hikâyeler bana göre masal."

"Senin o çok sevdiğin ucuz gazetelerden iyidir," diye yapıştırıyorum lafı.

"Orada yazanlar gerçek diyorum size. Bekleyin de görün. Her neyse, ne zaman bir şey öldüreceğiz? Bu iş çok uzadı!"

Bu konuda haklı. Kırk beş dakikadır buradayız, Macon'ın öğlen güneşi şakaya gelmez. Güzelce örülüp toplanmış saçlarım taba rengi kasketimin altında sırılsıklam oldu. Çizgili beyaz gömleğim terden sırtıma yapıştı. Bu gri yünlü kısa pantolonun da yardımcı olduğu söylenemez. İçinde nefes alabileceğim, eteği bol bir yazlık elbiseyi tercih ederim. Erkekler nasıl bu şekilde sarıp sarmalanıyor bilmem.

Şef ayaklanıyor, üstünü silkeleyip rengi atmış Pershing marka botunun altında ezmeden önce Chester-

field'dan son bir nefes daha çekiyor. Boyu beni hep etkilemiştir; benden zaten uzun ama bazı erkeklerden bile daha uzun bir kadın. Aynı zamanda zayıf; koyu renkli, uzun bacakları ve kolları, taba rengi bir askerî ceket ile pantolon giymiş gibi duruyor. Alman imparatorunun adamlarının onu ve Black Rattlers'ı,* Meuse-Argonne'a hücum ederken görüp sauerkraut'larının** boğazlarında kaldığını bir hayal edin.

"Siperlerde bizden başka yalnızca bitler ve fareler yaşardı. Bitler bir boka yaramazdı. Ama fareleri yiyebilirdin. Uygun yemi ve tuzağı bilsen yeterdi."

Sadie tütününü yutmuş gibi öğürüyor. "Cordelia Lawrence, o iğrenç savaş hakkında anlattığın tüm o iğrenç hikâyelerden *en iğrenci* bu!"

"Cordy, sen fare mi yedin?"

Şef bizden uzaklaşmadan önce kıkırdıyor. Sadie bana bakarak kusuyormuş gibi yapıyor. Ayağa kalkmadan önce yeşil tozluklarımın bağcıklarını sıkıp kitabımı arka cebime tıkıştırıyorum. Şef'in yanına vardığımda, çatının diğer ucunda durmuş, kenardan bakıyor.

"Dediğim gibi," diyor kaldığı yerden devam ederek.

---

* Türkçesi "Kara Çıngıraklı Yılanlar" anlamına gelmekte olup eskiden 15. New York Ulusal Muhafız Alayı olarak bilinen ve yaygın olarak Harlem Hellfighters (Harlem Cehennem Savaşçıları) ismiyle anılan muhafız alayı, Amerika'daki ırkçılık dalgası nedeniyle I. Dünya Savaşı ve II. Dünya Savaşı sırasında Fransa'daki cepheye gönderilerek 369. Piyade Alayı adını alır. Esas olarak Afro-Amerikanlardan oluşsa da II. Dünya Savaşı sırasında birkaç Porto Rikolu-Amerikalı da içeren alayın, I. Dünya Savaşı sırasında Amerikan Seferi Kuvvetleri ile hizmet veren ilk Afro-Amerikan alaylarından biri olduğu biliniyor. *–çn*

** Alman usulü lahana turşusu. *–çn*

"Fare yakalamak istiyorsan doğru yemin ve tuzağın olmalı. Sonrasında tek yapman gereken beklemek."

Sadie ile onun bakışlarını binanın arkasına gizlenmiş, geçit töreninden uzakta ve kimsenin gelmeyeceği sokağa kadar takip ediyoruz. Yerde ise yemimiz duruyor. Köpek leşi. Parçalara ayrılmış, kanlı ve pembe iç organları, kömürleşmiş siyah tüylerinin ortasından kaldırım taşlarının üzerine saçılmış. Kokusu buraya kadar geliyor.

"Bu şekilde parçalamak zorunda mıydın?" diye soruyorum midem kalkarak.

Şef omuz silkiyor. "Arı yakalamak istiyorsan yeterince bal koymalısın."

Tıpkı Tilki Birader'in Tavşan Birader'i yakaladığı gibi, dediğini hayal ediyorum abimin.

"Daha ziyade sinek avlıyormuşuz gibi duruyor," diye mırıldanıyor Sadie. Tütünü leşe tükürmek için çıkıntının üzerinden eğiliyor ama epey bir ıskalıyor.

Bakışlarımı ona çeviriyorum. "Daha saygılı olabilir misin?"

Sadie yüzünü buruşturup daha sert çiğniyor. "Köpek zaten ölü. Tükürüğüm onu incitecek değil ya."

"Yine de kaba olmamaya çalışabiliriz."

Burnundan gülüyor. "Daha kötülerini öldürmüşken bir köpek için tartışıyoruz."

Ağzımı açsam da cevap vermenin zahmete değmeyeceğine karar veriyorum.

"Macon, bir sokak köpeğini özlemez," diyor Şef. "Seni teselli edecekse, yaşlı kız sonunun geldiğini görmedi

bile." Hafifçe belindeki Alman siper bıçağına vurdu – ödül hatırası. Bu beni teselli etmiyor. Arkamızdaki geçit töreninin velvelesi kulaklarımızdayken köpeğe bakmaya devam ediyoruz.

"Acaba Ku Kluxlar neden köpekleri seviyor?" diye soruyor Sadie sessizliğimizi bozarak.

"Kavrulmuş ama kanlı," diye ekliyor Şef. "Onu şişe geçirip kızarttım."

"Ben de onu diyorum. Neden köpek, mesela neden tavuk değil? Ya da domuz?"

"Belki de geldikleri yerde tavuk ya da domuz yoktur, sadece köpek vardır."

"Ya da *tadı* köpeğe benzeyen bir şey."

Bu konuşma midemi kaldırıyor ama Sadie boş konuşmaya başladığında en iyisi ona ayak uydurmak.

"Belki üzerine biraz biber ve baharat koymalıydım," diye şaka yapıyor Şef.

Sadie onu eliyle savuşturuyor. "Beyazların bibermiş, baharatmış umursadığı yok. Yemeklerini su gibi tatsız seviyorlar."

Roketler ve ardından gaz bombaları yüksek sesle patlarken Şef çıkık elmacıkkemiklerinin üzerinden gözlerini kısarak bakıyor. "Bilemiyorum. Biz Fransa'dayken, Fransızların bazı yemeklerin içine bir beni koymadıkları kalıyordu."

Sadie'nin gözleri kısılıyor. "Yine farelerden mi bahsediyorsun, Cordy?"

"Siperlerde değildik. Ateşkesten sonra gittiğimiz Paris'teydik. Fransız kızlar beyaz olmayan askerler için

yemek yapmayı seviyordu. Yemek yapmaktan çok, iyi hissettirmeyi de severlerdi." Serseri bir edayla göz kırpıp gülümsüyor. "Bize biftek tartar,* cassoulet,** ördek konfi ve ratatouille*** yaparlardı. Sadie, yüzünü ekşitmeyi kes, ratatouille fareden**** yapılmıyor."

Sadie ikna olmuşa benzemiyor. "Yani, Fransa'da ne tür beyaz insanlar olduğunu bilmiyorum. Ama buradakiler, bunu onlar için yapacak Zenci bulmadıkça, yiyeceklerine doğru dürgün baharat koymazlar." Gözleri kocaman açılıyor. "Acaba Zenciler, Ku Kluxlara nasıl kokuyordur? Sizce Zenciler onlara yanık köpek gibi kokuyor da ondan mı peşimize düşüyorlar? Acaba geldikleri yerde Zenciler var mı? Eğer—"

"Sadie!" diye çıkışıyorum sabrımı kaybederek. "Tanrı bilir kaç defa senden bu kelimeyi kullanmayı bırakmanı istedim. En azından benim yanımda söylemesen?"

Açık tenli siyahi kız, bana gözlerini öyle bir deviriyor ki uykuya dalmaması bir mucize. "Ne diye sinirleniyorsun, Maryse? Zenci kelimesini her zaman büyük *Z* ile söylerim."

Ona dik dik bakıyorum. "Peki bu nasıl bir fark yaratıyor?"

Bana ahmağın tekiymişim gibi bakarak kaşlarını çat-

---

* *Steak tartare*, çiğ kıyma veya at etinden yapılan bir et yemeğidir. Genellikle soğan, kapari, biber, Worcestershire sosu ve diğer baharatlar katılan et, üzerinde çiğ yumurta sarısı ile servis edilir. –*çn*

** Güney Fransa menşeli, içinde et, domuz derisi ve beyaz fasulye olan zengin, yavaş pişirilmiş bir güveç. –*çn*

*** Ratatouille ya da Ratatuy, Nice menşeli Fransız geleneksel haşlanmış sebze türlüsüdür. –*çn*

**** İngilizcede "fare" anlamına gelen "rat" kelimesine bir gönderme. –*çn*

tı. "Çünkü büyük *Z* kullandığında saygı göstermiş oluyorsun."

Kafamın karıştığını gören Şef araya giriyor. "Peki büyük *Z* mi yoksa küçük *z* mi kullandığını nasıl anlayacağız?"

Sadie, sanki iki artı ikinin dört olduğunu anlamıyormuşuz gibi ikimize de bön bön bakıyor. "Neden küçük *z* ile zenci diyeyim? Bu aşağılayıcı olur!"

Şimdi Şef'in de afalladığını görebiliyorum. Dünyadaki tüm biliminsanları birleşip Sadie'nin zihninin nasıl çalıştığını anlamaya çalışsa bile bu bir işe yaramazdı. Şef yine de devam ediyor. "Peki beyazlar hiç büyük *Z* ile zenci diyebilir mi?"

Sadie, sanki bunların hepsi Levililer ve Tesniye arasında bir yerde yazılmış kutsal bir kitapta yer alıyormuş gibi başını iki yana sallıyor. "Asla! Beyazlar her zaman küçük *z*'yi kasteder! Ve eğer bunu büyük *Z* ile söylemeye çalışırlarsa, ön dişlerini ensesinden çıkarman gerekir. Yapmayın yahu! Nasıl Zenciler bunu sormaya gerek duyar ki?"

Ona tam olarak *nasıl* olduğunu söylemek için dudaklarımı tüm ihtişamıyla büzüyordum ki Şef'in yumruğunu havaya kaldırmasıyla çatı duvarının üzerinden bakmak için çömeliyoruz. Ara sokağa üç Ku Klux giriyor.

Beyaz cübbeler giymiş, başlıklarını takmışlar. İlki uzun ve sırık gibi, ta buradan görebildiğim bir âdemelması var. Gagayı andıran bir burunla havayı koklarken gözleri ara sokağı süzüyor. Köpek leşini fark edip yavaşça yaklaşırken koklamayı sürdürüyor. Diğer iki Ku Klux (biri kısa ve tıknaz, diğeriyse geniş göğüslü bir kas yığını) çok geçmeden ona katılıyor.

Onlarda tuhaf bir şeyler olduğunu ânında seziyorum.

Olay sadece o aptal kostümler değil. Ya da parçalanmış, yarı yanık bir köpeği normal insanların yemeği koklamaları gibi koklamaları da değil. Doğru düzgün yürümüyorlar, sarsak ve baston yutmuş gibi bir hâlleri var. Ayrıca çok hızlı nefes alıp veriyorlar. Bunlar, dikkat eden herkesin fark edebileceği şeyler. Ama sadece birkaçı (ben, Sadie ve Şef gibi insanlar) bu adamların yüzlerinin nasıl hareket ettiğini görebilir. Hem de ne *hareket*... Bir an olsun sabit durmuyor, karnavallarda bulunan o komik aynalardaki yansımalar gibi titriyor, kıvrılıyorlar.

İlk Ku Klux dört ayak üzerine çöküp avuç içi yerde, arka bacakları bükülmüş bir şekilde parmak ucunda duruyor. Dilini çıkarıp köpek leşini baştan sona yalayarak dudaklarını ve çenesini kana buluyor. Adamın genzinden yükselen hırıltı tüylerimi diken diken ediyor. Sonra, ağzını çabucak açıp dişlerini leşe geçirerek köpek etini parçalayıp mideye indiriyor. Diğer ikisi de aceleyle dört ayak üzerinde çömelince hepsi aynı anda yemeye başlıyor. Bu manzara karşısında midem altüst oluyor.

Gözlerimi Sadie'ye çeviriyorum. Çoktan Winnie'yi hedefe doğrultmuş, gözlerini sabitleyip nefesi yavaşlamış bir şekilde pozisyonunu almış. Artık ne tütün çiğniyor ne de konuşuyor. Ateş etmeye hazır olduğunda, bir bahar yağmuru kadar sakin olabiliyor.

"Sence buradan vurabilir misin?" diye fısıldıyor Şef. "Birbirlerine çok yakınlar!"

Sadie cevap vermiyor, heykel gibi hareketsiz. Ardından, geçit töreninde şiddetli bir havai fişek gümbürtüsü patladığında tetiği çekiyor. Kurşun, Ku Klux'ın bükülmüş dirseğinin açık kıvrımı arasından geçip köpek

leşini vurarak Şef'in onun içine gömdüğü şeye isabet ediyor.

Cordy, Şef lakabını savaştayken almıştı. Sebebi bir şeyler pişirmesi değildi, en azından yemek pişirmesi değildi. Fransız askerleri, ondan Almanları havaya uçurmak ve siperleri çökertmek için bir şeyler yapmayı öğrenmişti, tıpkı o leşe doldurdukları gibi. Sadie'nin kurşunu köpek etini deler delmez her şey havaya uçuyor! Patlama, molotoftan daha gürültülü bir ses çıkarıyor, eğilip kulaklarımı kapatıyorum. Cesaret edip aşağıya bakabildiğimde, köpekten geriye kırmızı bir lekeden başka hiçbir şey kalmamış. Ku Kluxların hepsi yere serilmiş. Sırık gibi olanın yüzünün yarısı uçmuş. İri olanın göğsü içe göçmüş gibi dururken diğerinin de bir kolu kopmuş.

"Tanrım, Cordy!" diyorum nefesim kesilerek. "Oraya ne kadar büyük bir bomba koydun?"

Şef orada dikilmiş sırıtıyor, hayran hayran işçiliğini izliyor. "Sanırım yeterince büyük."

Ku Kluxları alaşağı eden sadece barut değildi. Köpek, gümüş saçmalar ve demir cüruflarıyla doluydu. Bu iblislerden birini ortadan kaldırmanın en iyi yolu bu. Kısa pantolonumun cebinden yandan kurmalı bir cep saati çıkarıp saate bakıyorum.

"Siz Sadie'yle kamyonu getirin." Başımla Ku Kluxları işaret ediyorum. "Ben de onları taşımaya hazırlayacağım. Hadi, acele edin. Çok zamanımız yok."

"Neden kamyonu ben getiriyorum?" diye sızlanıyor Sadie.

"Çünkü büyük bir silahı olan açık tenli bir siyahinin

sokaklarda görünmemesi gerekiyor," diye çıkışıyor Şef, deponun köşesinden bir halat sarkıtırken.

Orada durup Sadie'nin şikâyetlerine karşı çıkmıyorum, zaten ardı arkası kesilmiyor. Halatı kavradığım gibi aşağı inmeye başlıyorum. Yaptığımız şeyin üstünü örtmek için elimizden geleni yaptık. Ama biri gelip de üç ölü Ku Klux ve üç siyahi kadın bulursa... Eh, bu kesinlikle bela demek.

Tam yolu yarılayıp yere ayak basıyorum ki Sadie sesleniyor, "Sanırım hareket ediyorlar."

"Ne?" diye soruyor Şef hemen tepemde. "Halattan aşağı in de gidelim..."

Sadie tekrarlıyor: "Size söylüyorum, bu Ku Kluxlar hareket ediyor!"

Ne saçmalıyordu bu şimdi? Halatın üzerinde dönerken bacaklarımı birbirine sararak kalın ipe tutunuyorum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ku Kluxlar *sahiden* hareket ediyor! Büyük olan oturmuş, eliyle göçmüş göğsünü yokluyor. Tıknaz olan da kıpırdanarak kopan koluna bakıyor. Ama ilk ayağa fırlayan sırık oluyor, yüzünün yarısı öyle parçalanmış ki kemiği görünüyor. Sağlam gözü etrafı incelerken beni görüyor ve ağzını açıp katiyen insanca olmayan bir çığlık atıyor. İşte o an işlerin sarpa sarmak üzere olduğunu anlıyorum.

Kemik çatırtılarının, kas ve etin gerilip çekilmesinin mide bulandırıcı sesi sokağı dolduruyor. Sırığı andıran adamın vücudu inanılmayacak kadar büyüyerek beyaz cübbesi kadar kolay bir şekilde derisini de yırtıyor. Artık onun yerinde duran şeye tam olarak adam bile denemez. Nereden baksanız üç metre boyunda; hayvanların arka

bacakları gibi geriye doğru bükülen bacakları, çoğu insanın iki katı genişliğindeki uzun bir gövdeyle birleşiyor. Kalın kemik ve kastan oluşan kolları omuzlarından yere doğru sarkmış. Fakat göze çarpan nokta kafası; uzun ve kavisli yapısı sivri, kemikli bir uca sahip.

Bu bir Ku Klux. *Gerçek* bir Ku Klux. Oyulmuş fildişi bıçaklara benzeyen pençelerine kadar, yaratığın her parçası soluk kemik beyazı. Beyaz olmayan tek yer gözleri. Toplamda altı tane olmalı; kavisli başın her iki yanında üçer adet, siyah üzerine kırmızı lekeli boncuklara benziyorlar. Ama tıpkı uzun boylu adam gibi, yüzünün yarısı Şef'in bombasıyla parçalanmış bir hâlde. Ancak geriye kalan gözlerin hepsi artık bana kilitlenmiş durumda. Uzun bir hayvan burnunun altındaki, dudaklarının yer alması gereken kısım aralandığında sivri buz sarkıtlarını andıran bir diş yuvasını ortaya çıkarıyor, ardından saldırıyor.

Bir binanın kenarından sarktığım sırada bana doğru öfkeyle hücum eden bir Ku Klux'ı izlemek, unutmak isteyeceğim türden bir manzara. Bir tüfeğin ateşlenme sesi duyuluyor ve bir kurşun onu omzundan vuruyor. Başka bir ses daha ve ikinci bir kurşun göğsünü deliyor. Kafamı kaldırdığımda Postacı Mary'nin* daha önce gördüğüm bir fotoğrafına benzeyen Sadie'yi görüyorum, manivelayı durmadan çekerken mermi kovanları havada uçuşuyor. Ku Klux'a iki el daha ateş edip silahını yeniden doldurmak için duruyor. Ancak bu, canavarı öldürmüyor, sa-

---

* Aynı zamanda Stagecoach Mary ve Black Mary olarak da bilinen Mary Fields, Amerika Birleşik Devletleri'nde özel bir girişimci tarafından hizmet veren bir posta rotasında çalışan ilk Afro-Amerikan kadın postacıydı. –çn

dece kanlar içinde acı çekerek geriye yalpalamasına ve küplere binmesine neden oluyor.

Yine de, Sadie bana değerli saniyeler kazandırdı. Yukarıda, Şef kolunu uzatmış bana sesleniyor. Ama oraya kadar tırmanamam, ben tırmanana kadar Ku Klux beni haklar. Telaşla bir çıkış yolu ararken gözlerim bir pencereye takılıyor. İpten aşağı kayıyorum, avuç içlerim sert iplerden yanıyor. Lütfen açık olsun! Açık değil ama bir tarafında cam olmadığını gördüğümde neredeyse, "Şükürler olsun!" diye bağıracaktım. Kahverengi Oxford ayakkabımla alt kısmına kendimi sabitleyip elimle üst kenarına tutunuyorum. Yukarıdan bağırışlar geliyor, göz ucuyla Ku Klux'ın pençelerini uzatarak ağzını açmış bir şekilde bana doğru koşup zıpladığını görüyorum.

Tam Ku Klux duvara çarpacakken o açık yuvadan girip içeri düşüyorum. Uzun bir burun, kalan camı da kırıp geçerek ısırmaya çalışıyor. Sadie'nin tüfeği tekrar patlayınca canavar acı içinde kükrüyor. Bakışlarını yukarı çevirerek kemikli pençelerini tuğlaya geçirip tırmanmaya başlıyor.

Tüm bu olan biteni bir pamuk balyasının üzerinde yatarak izliyorum. Şanslıyım çünkü ahşap zemine düşseydim perişan hâlde olurdum. Yine de o düşüş yüzünden feci canım yanıyor. Kendime gelip yalpalayarak ayağa kalkmam biraz zaman alıyor, her tarafım ezilmiş gibi hissediyorum. Pencerelerden süzülen güneş ışığı dışında içerisi karanlık. Aynı zamanda boğucu derecede sıcak. Kendime gelmek için kafamı iki yana sallıyorum. Daha fazla tüfek sesi duymasam da çatıda bir mücadele verdiklerini biliyorum. Şef ve Sadie'ye yardım etmek için oraya geri dönmeliyim. Oraya...

Ağır bir şeyin depo kapılarına vurmasıyla korkudan ödüm bokuma karışıyor. Sonunda birileri havai fişeklerin arkasına saklanarak çıkardığımız onca gürültüyü duymuştu da bakmaya mı gelmişti yoksa? Ama kapılar, onları neredeyse yerle bir edecek kadar büyük bir güçle tekrar çarptığında, gelenin insan olmadığını anlıyorum. Bunu yapacak kadar büyük olan tek şey... Ben daha düşüncemi tamamlayamadan kapılar menteşelerinden sökülüyor, gün ışığı ve canavarlar içeri giriyor. Diğer iki Ku Klux. Şansımın vadesi dolmuş durumda.

Onları hemen tanıyorum. Birin kolu yok. Diğeri, muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en büyük Ku Klux, soluk beyaz göğsünde bir göçük var. Havayı koklayıp etrafı arıyorlar. Ku Kluxlar, altı göze sahip olmalarına rağmen iyi göremezler. Ama en iyi tazıdan bile daha iyi koku alırlar. Yerimi tespit etmeleri iki saniyelerini alıyor. Sonra hırlayarak dört ayak üstünde dörtnala koşmaya başlıyorlar, beni av olarak belliyorlar.

Ama dediğim gibi, ben canavar avcısıyım.

Ve şarkı söyleyen bir kılıcım var.

Bir anda, fısıldanan bir duayla gelerek onu kavramayı bekleyen elimde yoktan var oluyor; siyah bir yağ gibi süzülüp damlaya damlaya yok olan dumanın arasından beliren gümüş bir kabza. Duman dağılınca geriye kalan siyah demire oyulmuş desenleriyle düz, yaprak şeklindeki kılıç; boyumun neredeyse yarısı kadar. Kılıç belirdiğinde her zaman olduğu gibi zihnimde görüntüler dans etmeye başlıyor: Peru'da bir madende derisi soyulmuş, parçalanmış ayaklarıyla gümüş döven bir adam, bir köle gemisinde çığlık çığlığa kanlar içinde doğum yapan bir

kadın, Kuzey veya Güney Carolina'daki bir pirinç tarlasına dalan bir çocuk...

Ve sonra o kız geliyor. Her defasında geliyor. Karanlık bir yerde oturmuş, zangır zangır titriyor; fal taşı gibi gözleri korkuyla bana bakıyor. Çok güçlü bir korku bu, beni korkunç bir vaftizle kutsamakla tehdit eden kara bir göl gibi.

Git buradan! diye fısıldıyorum. Ve kız gidiyor.

Kızınki haricinde görüntüler daima değişiyor. Tanrı bilir, ne kadar zamandır ölü olan insanlar bunlar. Ruhları kılıca çekiliyor, şarkılarını duyabiliyorum; farklı diller birbirleriyle kaynaşarak bir ahenk oluşturuyor, üzerime çökerek tenime işliyor. Kılıca hapsedilmiş olanları (yani onları satan reisleri ve kralları) kadim Afrika tanrılarını ayaklandırmaya ve şarkıya uygun tempoda dans ettirmeye zorluyorlar.

Tüm bunlar birkaç saniye içinde yaşanıyor. Üzerime yürüyen Ku Kluxlarla karşılaşmak için iki elimle kavradığım kılıcımı kaldırmış bekliyorum. Ne kadar büyük olursa olsun, kılıç hep aynı dengeli ağırlığa sahip, sanki bana özel yapılmış gibi. Siyah demir, bir Afrika tanrısı parlak gözlerinden birini aralamış gibi ani bir ışık patlamasıyla ışıldıyor.

İlk Ku Klux'ın parlama karşısında gözleri kamaşıyor. Bir an için duraksayıp bu küçük yıldızı söndürmek için sağlam kolunu uzatıyor. Zihnimde çınlayan şarkılara göre hareket ederek geriye doğru dans ediyorum, bana yol gösteren ritimlere uyarak kılıcımı sallıyorum. Kılıç, deriyi ve kemiği sert bir eti keser gibi kesiyor. Ku Klux ikinci kolunu da kaybedince ciyaklıyor. Ardından, kılı-

cımı açıkta kalan boynuna indiriyorum; canavar yere yığılıyor, kestiğim yerden koyu renkli kanlar fışkırırken boğuk sesler çıkarıyor. Daha büyük olan Ku Klux bana ulaşmak için onun tepesine atlıyor ve yaralı canavarın omurgası olduğunu tahmin ettiğim yerden keskin bir çatlama sesi duyuluyor.

Biri gitti.

Ama o koca Ku Klux bana dinlenmem için fırsat vermiyor. Üzerime atlıyor, ezilmeden önünden çekiliyorum. Sert bir darbe indiriyorum, uluyor ama tekrar hamle yapıyor, ısırmak için açılan çeneleri neredeyse kolumu yakalayacak. Eğilip, paketlenmiş pamuk labirentinin içine doğru zikzak çizerek ilerliyorum ve bulduğum bir boşluğa sığışıp hareketsiz bekliyorum.

Pençelerini pamuk balyalarına geçirerek beni arayan Ku Klux'ın sesini duyabiliyorum. Kılıcım neyse ki artık parlamıyor. Ama uzun süre saklanamam. Tekrar avcı olmalıyım. Bu işi bitirmeliyim.

Hadi, Tavşan Birader, diye teşvik ediyor abim. *Yaşlı Ayı Birader'i kandırmak için bir numara düşün!*

Cep saatimi çıkarıp bir kez öpüyorum. Elimden geldiğince çabuk ayağa kalkıp ahşap zemine fırlatıyorum. Gürültüyü duyan Ku Klux hızla o yöne koşmaya başlıyor. O sırada ben de balyalara tırmanıyorum, koşuyorum, birinden diğerine atlıyorum, ta ki onun eğilip cep saatini koklayadığı yere gelene kadar; ardından Ku Klux saati pençeli ayağının altında eziveriyor.

Bu beni her şeyden çok kızdırıyor.

Bir narayla ona doğru atılıyorum, kafamın içindeki şarkılar büyük bir coşkuyla yükseliyor.

Canavarın sırtına biniyorum, kılıç etini keserek ense köküne gömülüyor. Beni sırtından fırlatamadan sivri kafasındaki çıkıntılara tutunuyorum, tüm bedenimi kullanarak kılıcı yukarı ve derine itiyorum. Ku Klux bir kez sarsılarak, kemikleri jöleye dönmüş gibi yüzüstü yığılıyor. Onunla beraber düşerken altında kalmamaya dikkat ediyorum, elim hâlâ kılıcımın gümüş kabzasını sıkıca kavramış hâlde. Nefesimi düzene sokarken kırık çıkık olmadığından emin olmak için kendimi hızlıca bir yokluyorum. Sonra ayağa kalkarak ölü şeyin sırtına çizmemi bastırıp kılıcı saplandığı yerden çıkarıyorum. Koyu kan, sıcak tavadaki su misali siyah demirin üzerinde cızırdıyor.

Gözümün ucuyla bir hareketlenme olduğunu fark edip hızla dönüyorum. Ama gelenler Şef ve Sadie. İçimi dolduran rahatlık kaslarımı gevşetirken zihnimdeki şarkılar da yerini mırıltılara bırakıyor. Şef, iki ölü Ku Klux'ı görünce alçak sesli bir ıslık çalıyor. Sadie ise sadece homurdanıyor, iltifata en yaklaştığı an bu olsa gerek. Darmaduman görünüyor olmalıyım. Tüm bu hengâmede şapkamı kaybettim, açılan saçlarım kahverengi yüzümü birbirine geçmiş bir kara bulutla çevreliyor.

"Küçük bıçağını mı çağırdın?" diye soruyor Sadie kılıcıma bakarak.

"Tepedeki ne oldu?" diye soruyorum onu yok sayıp derin bir nefes alarak.

Sadie cevap olarak Winnie'yi okşuyor. "Bir ton kurşun yedi."

"Ve yaklaştığında da bu bıçağı," diye ekliyor Şef, savaş hatırasına hafifçe dokunarak.

Dışarıdaki geçit töreni uzaklaşmış. Ama hâlâ bandoyu ve havai fişekleri duyabiliyorum. Sanki sadece birkaç sokak ötede canavarlarla amansız bir savaş verilmemiş gibi. Yine de oradaki birileri havai fişek ve tüfek arasındaki farkı biliyor olmalı.

"İşe koyulalım," diyorum. "İhtiyacımız olan son şey polis."

Macon'ın polis memurları ve Klan pek iyi anlaşmıyorlar. Şaşırtıcı, değil mi? Görünüşe göre polis, Klan'ın kendilerinden birini şerif yapmakla tehdit etmesini hoş karşılamamış. Ancak bu, polisin ve siyahilerin dost olduğu anlamına da gelmiyor. Bu yüzden onları kızdırmamaya çalışıyoruz.

Ayı Birader'le Aslan Birader kavga ettiğinde, sen hiç bulaşma, Tavşan Birader, dediğini hatırlıyorum abimin.

Şef başıyla onaylıyor. "Hadi, açık tenli, orada ne arıyorsun bakayım?"

Sadie'yi tüfeğiyle pamuk balyasına vururken buluyorum.

"Siz hiç tarlada çalışmadınız," diye mırıldanıyor, "bu yüzden bunu bilmenizi beklemiyorum. Ancak temmuz, hasadın yeni başladığı zamandır. Böyle bir depo boş olmalıydı."

"Yani?" Ara sokağa gergin bir bakış atıyorum. Bunun için zamanımız yok.

"Yani," diye karşılık vererek bir balyanın içine uzanıyor, "ne sakladıklarını görmek istiyorum." Kolunu soktuğu yerden çıkardığında elinde koyu renkli bir cam şişe tutuyor. Sırıtarak mantarı çıkarıp bedenini titreten bir yudum alıyor.

"Tennessee viskisi!" diye kahkaha atıyor Sadie.

Şef başka bir balyanın içine dalıp bıçağıyla deşerek iki şişe daha çıkarıyor.

Sadie'ye homurdanıyorum. Tennessee viskisi epey para eder, hele de Yasak hâlâ devam ederken. Zaten bu küçük canavar avı operasyonu epey paraya mal oluyor.

"Alabildiğimiz kadarını alalım ama acele etmeliyiz!"

Ölü Ku Klux'a bakıyorum. Canavarın kemik beyazı derisi çoktan griye dönmüş, ufak parçalar soyulup kâğıt külleri gibi havada süzülerek gözlerimizin önünde toza dönüşüyor. Bir Ku Klux öldürüldüğünde işte böyle olur. Ceset sanki buraya ait değilmiş gibi parçalanır ki sizi temin ederim, buraya ait falan *değil*. Yaklaşık yirmi dakika içinde kan, kemik ya da başka hiçbir şey kalmayacak; sadece toz. İnsan, gölgelerle savaşıyormuş gibi hissediyor.

"Yardım lazım mı şey konusunda..." Şef ölü Ku Klux'ı işaret ediyor.

Başımı iki yana sallayarak kılıcımı kaldırıyorum. "Siz kamyonu getirin. Jean Ana bizi bekliyor. Bunu ben hallederim."

Sadie oflayıp pufluyor. "Bir köpek için ortalığı velveleye veriyorsun ama iş bunlara gelince gözünü bile kırpmıyorsun."

Gitmelerini izledikten sonra gözlerimi ölü Ku Klux'a dikiyorum. Sadie'nin aradaki farkı bilmesi gerekir. O köpek kimseye zarar vermedi. Bu iblisler ise kötü ve ortadan kaldırılmalı. Bu konuda zerre vicdan azabı duymuyorum. Kılıcımı kaldırıp sert bir darbeyle Ku Klux'ın kolunu dirseğinden ayırıyorum. Üzerime sıçrayan kan ve pıhtı, bir anda toz zerrelerine dönüşüyor. Uzun zaman önce ölüp

gitmiş kölelerin ve kılıca hapsolmuş reislerin şarkıları yeniden duyulmaya başlıyor zihnimde. Tüyler ürpertici işime başlarken kendimi şarkı söyleyen kılıcımın ritmine kapılmış, mırıldanırken buluyorum.

2

Macon şehir merkezinden yıpranmış, eski Packard'ımızla ayrılırken geçit töreninin sesi giderek azalıyor; kamyonun yeşil kapıları solmuş, motoru zangırdıyor ve tekerlekleri yamalı. Ama en az yeni motorlu kamyonlar kadar iyi çalışıyor, diye ısrar ediyor Şef. Direksiyonun başında, arabayı yoğun meşe aromalı bir sigara dumanıyla dolduruyor.

"Neden hep ben ortada oturmak zorundayım?" diye sızlanıyor Sadie, dizlerinin arasındaki Winchester'la aramıza sıkışmış bir hâlde. "Ayrıca neden arabayı hep Cordy sürüyor?"

"Çünkü en büyüğünüz benim," diye cevaplıyor Şef ağzında Chesterfield'la.

"Yani? Geçen ay yirmi bir oldum. Altı yıl çok da büyük bir fark değil."

"Şuna ne dersin? Fransa'da bu tip araçları süren bendim. Ve eğer Alman mayınlarını atlatabiliyorsam Macon'ın çukurlarından da kaçınabilirim." Haklı olduğunu kanıtlarcasına ani bir manevra yapıyor.

"Peki, Maryse neden kapı tarafında? Benden sadece dört yaş büyük."

"Pencereden tavşan vurmaya çalışmadığım için olabilir mi?"

Sadie gözlerini deviriyor. "Önce köpeklere üzülüyorsun, şimdi de tavşanlara."

"İstersen arkada gidebilirsin." Şef başparmağıyla, kamyonun taba rengi şişkin bir tenteyle örtülü kasasını işaret ediyor. Sadie homurdanarak suratında sefil bir bakışla kamburunu çıkarıyor. Bizim taşıdığımız yükle oturmayı kimse istemez.

Pencereden dışarı bakarken Macon şehir merkezinin duvarlarına yapıştırılmış reklamları okuyorum. Biri, Wrigley's marka yeşil nane sakızı hakkında. Bir de, bir kutu kraker taşıyan sarı yağmurluklu Uneeda Bisküvi oğlanının olduğu bir tane var. Ama gözüm, bir binanın cephesini kaplayan postere takılıyor. İki İç Savaş askerini (biri mavi, diğeri gri üniformalı) şatafatlı bir Amerikan bayrağı altında el sıkışırken gösteriyor. Kırmızı harflerle *D. W. Griffith sunar*, sonrasında da büyük beyaz harflerle, *BİR ULUSUN DOĞUŞU* yazılmış. "Ülkeyi heyecanlandıran filmin tekrar gösterimine gelin!" yazıyor onun altında. "Pazar, Stone Dağı'nda!"

Sadie üzerime eğilip pencereden uzanarak postere küfürler savuruyor.

Onu suçladığımı söyleyemem.

* * *

Anlayacağınız, İkinci Klan 25 Kasım 1915'te doğdu. Bu güne Ş-Günü ya da Şeytan'ın Gecesi diyoruz; sıradan,

yaşlı bir cadı olan William Joseph Simmons ve diğer on beş kişinin Atlanta'nın doğusundaki Stone Dağı'nda buluştuğu gün. Rivayetlere göre, insan derisine kanla yazılmış bir büyü kitabını okumuşlar. Bunun doğruluğunu teyit edemem. Ama Ku Klux dediğimiz canavarları çağıran onlardı. Ve her şey bu lanet filmle başladı.

Bir Ulusun Doğuşu filmi, bir kitaptan uyarlama. Aslında iki kitaptan, Thomas Dixon adında bir adam tarafından yazılmış olan *Klan Üyesi* ve *Leopar'ın Benekleri* kitaplarından. Dixon'ın babası, Konfederasyon'da Güney Carolinalı bir köle sahibiydi. Ve de bir büyücü. Duyduğuma göre, Konfederasyon'un ileri gelenlerinin büyük bir bölümü büyücülükle uğraşıyormuş. Hem de karanlık şeylerle. Jeff Davis, Bobby Lee, Stonewall Jackson, hepsi şeytandan beter.

İlk Klan, savaştan sonra kuruldu. Nathan Bedford Forrest (bir başka kötü büyücü) ve bazı kindar isyancılar ruhlarını şeytani güçlere sattı. Kendilerine Gece Eşkıyaları demeye başladılar. Azat edilen insanlarsa onlara *Cadı* dedi. İlk Klanların boynuzları olduğunu ve hayvan gibi göründüklerini söylüyorlar! İnsanlar bunun sadece Zenci hurafesi olduğunu düşünüyor. Fakat bazı eski köleler, Forrest'ın ve o nefret dolu isyancıların neye dönüştüğünü *görebiliyordu*. Yani canavarlara, tıpkı bu Ku Kluxlar gibi.

İlk Klan'ın ortadan kaldırılmasına yardım edenler azat edilenlerdi: Robert Smalls ve grubu. Klanlar birer birer ölse de dünyaya saldıkları kötülük yaşamaya devam etti; siyahi insanlar oy verdikleri için kırbaçlandı ve öldürül-

dü, hükümetten sürüldü, Jim Crow Yasaları'nın* çıkmasına sebep olan katliamlarsa bizi hâlâ boğmakta. Savaşı kimin kazanıp kimin kaybettiğini söylemek güç.

Ancak bazıları için bu yeterli değildi.

Thomas Dixon'ın babası ilk Klan'daydı ve ona kara büyüyü öğretti. Dixon Jr. kitaplarını, kötü ruhları çağırmaya yönelik bir büyü şeklinde yazdı; okuyanların ruhlarını kötü güçlere teslim etmek, Klanları geri getirmek için. Fakat kitaplar belli sayıda kişiye ulaşabildi. İşte o zaman D. W. Griffith ipleri eline aldı. Dixon'la birlikte türlü dolaplar çevirip kitapları yeni bir tür büyüyle sil baştan yaptılar: Sinema.

1915'te *Bir Ulusun Doğuşu* çıktığında, gazeteler filmin ne kadar gerçekçi ve daha önce hiç görülmemiş bir şey olduğunu yaza yaza bitiremedi. Her hafta, her ay kapalı gişe oynadı. Yargıtay'da, Kongre'de hatta Beyaz Saray'da bile gösterimi yapıldı. Beyazlar, beyaz kızların peşinden koşan, cilalı siyah ayakkabılar giyen beyaz adamların olduğu filmleri pek severdi. Beyaz kadınlar koltuklarında ayılıp bayılırlardı. Bir keresinde, beyaz bir adamın tabancasını çekip ekrana ateş ettiğini duymuştum, "saygıdeğer hanımefendiyi o lanet zenci canavardan kurtarmaya" çalıştığını söylemiş. Klanlar günü kurtarmak için kahramanca atlarına binerken beyazlar çılgına dönüyor; gazetelerde, "ruhu ele geçirilmiş

---

* Jim Crow Yasaları, ırk ayrımcılığını yasallaştıran eyalet yasalarının ve yerel yasaların bir derlemesiydi. Adını televizyon programındaki siyahi bir ozan karakterden alan, İç Savaş sonrası dönemden 1968'e kadar yaklaşık yüz yıldır var olan yasalar, Afro-Amerikanların oy kullanma, iş sahibi olma, eğitim alma veya diğer imkânlara erişim haklarını reddederek onları marjinalleştirmeyi amaçlıyordu. –çn

bir halk gibi" yazıyor ki gerçeklerden çok da uzak bir tanım sayılmaz bu. Dixon ve Griffith, herhangi bir kitabın yapabileceğinden daha fazla insana ulaşan bir büyü yapmıştı.

Aynı yıl, Simmons ve onun fitneci grubu Stone Dağı'nda buluştu. *Bir Ulusun Doğuşu*, eski şeytani güçlerini harekete geçirmek için ihtiyaç duydukları tüm ruhları toplamıştı. Ülkenin dört bir yanında, Klan'ın adını bile duymayan beyazlar o hareketli resimlerin büyüsüne teslim oldular. Onları, Klanların Güney'in gerçek kahramanları, siyahilerinse canavar olduğuna inandırdılar.

Tanrı'nın her zaman iyi olduğunu söylerler. Görünüşe göre ironiyi de seviyor.

* * *

Şehir merkezinden ayrılıyoruz, College Caddesi'ndeki bakımlı konakları arkamızda bırakarak Pleasant Hill Mahallesi'ne geçiyoruz; burada tek katlı çiftlikler, parlak boyalı, küçük sıra odalı evler ve tuzu kuru Zencilerin evleri bulunuyor. Azat edilen insanlar College Caddesi'nin yakınındaki Pleasant Hill'e yerleşti, böylece beyazların aşçıları ve hizmetçileri ellerinin altında olacaktı. Kendi avukatları, doktorları, bakkalları, ne isterseniz var; ayrı bir Macon gibi.

Yine de telgraf hattı yok. Sokaklar asfaltsız ve Packard şu kuru temmuz sıcağında her yeri toz toprak içinde bırakıyor. İki yıl önce Pleasant Hill'in suyu bitmişti. Bebekleri yıkayamamış, yemek ve temizlik yapamamışlardı. Ocak ayında şehirdekiler bu durumu bir kağnıyı aratmayacak yavaşlıkta halletmişti. Zaten buraya anca bir Zenci prangalarından kurtulursa gelirler. O zaman da Macon polisi motosikletle herkesi ezip geçer.

Siyahilerin gömüldüğü bir mezarlığı geçtikten sonra uzun bir viraja girerek Sadie'nin bizi şikâyet yağmuruna tuttuğu engebeli bir yolda ilerliyoruz. Jean Ana'nın çiftliği neredeyse terk edilmiş görünüyor, tarlalar çalılarla ve saksı bitkileriyle dolu. Öyle büyük değil; dört direğin üzerine kondurulmuş eğimli bir çatısı, kırmızı tuğlalı bir bacası olan, güneşten solmuş ve yağmur lekeleri taşıyan kahverengi ahşaptan yapılma tek katlı bir ev. Sadece ön kapı göze çarpıyor; sundurma tavanı ve pencere çerçeveleri gibi, o da soluk mavi renkte.

Şef, Packard'ı durdurduğu anda Sadie arabadan inmem için beni kışkışlamaya başlıyor. Kapıyı, arkadaki ahırdan kaynakçı gözlüğü takmış bir surat uzandıktan sonra açıyorum. Ardından bedeni görünüyor, beyaz bir elbisenin üzerine is lekeli, gri kaynak önlüğü giyen bir kadın. Eteğini toplayıp bağcıklı siyah botlarıyla uzun adımlar atarak yürümeye başlıyor. Tanrım, bu Çoktav* kadını gerçekten çok hızlı! Ben arabadan inene kadar karşımızda bitiyor.

"Getirdiniz mi?" diyor nefes nefese, renkli gözlüğünü çıkarırken.

"Sana da iyi günler, Molly," diye selamlıyor Şef arabadan atlayarak.

"Getirdiniz mi?" diye tekrar soruyor kadın, yuvarlak suratını asarak bir metre elli santim boyuyla dikiliyor karşımıza. Eldivenli eliyle birkaç gri saç telini saçlarını tutan bonenin içine sıkıştırıyor. Molly Hogan bir tür bi-

---

* Çoktavlar (ya da Çoktav dilinde, Chata), aslen şu anda Güneydoğu Amerika Birleşik Devletleri olan bölgede yaşayan bir Amerikan Yerli halkıdır. –çn

liminsanıdır. Ve daha fazlasını söylemem gerekirse, biliminsanları akıllarındaki şeye biraz fazla odaklanmış olabiliyorlar.

"Arkada," diye cevaplıyorum. Şef'in tenteyi kaldırdığı yere kadar beni takip ediyor. Kasada, iki balya pamuk arasında, içi bulanık bir sıvıyla dolu büyük cam bidonlar duruyor. Birinde Ku Klux'ın başı var, suratı cama yapışmış. Diğerinde de uzun pençeli bir el. Üçüncüsündeyse, bir ayağın neredeyse tamamı.

"Bütün bir ceset olmasını umuyordum," diyor Molly, kasaptaymış gibi bidonları incelerken.

"Bütün bir bedeni sığdıracak bir şeyin yok," diye belirtiyorum.

"Hâlâ uykudalar mı bari?" *Uykuda*. Bir Ku Klux insan kılığına bürünmüşken ona böyle derdi. Molly'nin görme yeteneği yok. Ona göre, o sıvının içindeki şey bir adamın kopmuş başı, elleri ve ayakları; canavar değil. Ancak bu onu rahatsız etmişe benzemiyor. Biliminsanları da bir acayip.

"O şekilde olmadı," diyorum. "Ve bir şey değil! Bunları alırken neredeyse ölüyordum. Öldüklerini sanmıştık ama tekrar ayağa kalktılar, sonrasında da kesinlikle *uykuda* falan değillerdi. Olay gerçek bir kavgaya dönüştü!"

Sanki perperişan hâlimi yeni fark ediyormuş gibi bana bakıyor. Gözleri, kenarlarında kaz ayakları oluşana dek kısılıyor. "Cordy'nin bombası işe yaramadı mı?"

"Mühimmatım gayet iyiydi," diye homurdanıyor Şef.

Molly şüpheci görünüyor. "Orada yeterince demir ve gümüş olmalıydı..."

"Olmalıydı," diye araya giriyor Şef, "demekle olmuyor."

Molly kaşlarını çatıp ahıra sesleniyor. Dört kadın geliyor koşa koşa, hepsi onun gibi giyinmiş ama ondan daha gençler; biri benim yaşımda, biri Sadie'nin yaşlarında, bir diğeri de henüz on sekiz yaşına girmiş. Molly'nin talimatıyla bidonları toplamaya başlıyorlar. Her birini kaldırmak için iki kişi gerekiyor. En büyükleri Sarah, tuttuğu ucu neredeyse düşürüyor. Şef onu çabucak yakaladığında kız minnetle kızarıyor. Şef sırıtınca kız daha da kırmızı kesiliyor. Kaburgalarını dirsekliyorum.

"Ahh! Ne var?"

"Başımıza bela almaya hiç gerek yok."

Şef, Sarah'nın uzaklaşmasını izlerken kıkırdıyor. "O kalçalar baş edemeyeceğim bir bela değil."

Molly bize dönerken kendimize çekidüzen veriyoruz. "Pamuk ne iş?"

Sadie, bir balyanın üstüne oturup bir şişe çıkararak şakacı bir şekilde sallıyor.

"Viski!" Molly gülüyor. "Onu nereden buldunuz?" Bakışları yine ciddileşiyor. "Az önceki kabalığımı mazur görün. Sadece biraz keyifsizim; üç içki fabrikasıyla uğraşıyorum, diğer işimden bahsetmiyorum bile." Başıyla evi işaret ediyor. "İçeri girip bir şeyler yiyin. Hazır olduğumda size haber ederim."

O, ahırlara geri dönerken biz de eve gidiyoruz. Yürürken dallarında koyu mavi şişeler olan küçük ağaçları geçiyoruz, sıcak yaz rüzgârıyla hafifçe ıslık çalıyorlar. Tıpkı kapı ve sundurma tavanındakiler gibi, o mavinin amacı da iblisleri kovmak. Gullah halkı şişelerin kötü ruhları yakaladığını söyler. Bu, Ku Kluxlar karşısında ne işe yarar bilemem ama Jean Ana'nın yöntemlerini sorgulayacak

değilim. İçeriden alkış ve şarkı söyleme sesleri geliyor. Kapı aralık duruyor, açtığımızda insanın nefesini kesen bir manzarayla karşılaşıyoruz.

Bir Yakarış Çemberi oluşturulmuş. Odanın ortasında beş erkek ve beş kadın var (saçlarına aklar düşmüş), şarkının ritminde, saat yönünün tersine bir daire içinde hareket ediyorlar. Yakaranlar deniyor onlara. Öne doğru eğilip değneğini yere vurarak tempo tutan kişi ise Asadar. Arkasında üç Armonist duruyor, çalışmaktan eprimiş tulumlar giymişler ve tıpkı üstlerindeki tulumlar kadar yıpranmış ellerini çırpıyorlar. Sesini dünyaya duyuracak kadar bağıran Will Amca adında hasır şapkalı, fıçı göğüslü bir adam olan Lider'e karşılık olarak haykırıyorlar.

"Üfle, İsrafil!"
"Mahşer'de."
"Üfle şu boruyu!"
"Mahşer mahkemesinde."
"Tanrım seni çağırıyor!"
"Mahşer'de."
"Melekler yakarıyor!"
"Mahşer mahkemesinde."

Yakarış, kölelik zamanlarından gelen bir ritüel. Gerçi Will Amca'nın dediğine göre, bundan daha eskiye de dayanıyor olabilirmiş. Köleler biraz dinlenebildikleri pazar günlerinde Yakarış Çemberi oluştururlarmış. Ya da gizlice ormana giderlermiş. Bir araya gelirlermiş ve olaylar şu şekilde gelişirmiş: Yakaranlar şarkıya geçerken Lider, Asadar ve Armonistler şarkı söyleyip alkışlayarak ayakla-

rını yere vururmuş. Yakarış'ta, ruhun size söylediği gibi *hareket etmelisiniz* ve o sizi bırakana kadar da duramazsınız. Ayrıca buna sakın ola dans demeyin! Tabii, Will Amca'nın sizi karşısına alıp bir güzel öğretmesini istiyorsanız o başka. Anlayacağınız, Yakarış'ta olay aslında şarkı değil, *hareket*. Will Amca'ya göre, içinde en fazla gücü taşıyanlar bunun gibi Yakarışlar: kölelik zamanlarında hayatta kalmak, özgürlük için dua etmek ve bu kötülüğü sona erdirmesi için Tanrı'ya yakarmak hakkındakiler.

Kılıcımın elimde varla yok arası belirdiğini hissedebiliyorum; yarısı bu dünyada, yarısı diğerinde. Zihnimde şarkılar yankılanmaya başlıyor; sattıkları insanlar yaprak şeklindeki kılıca akın ederken reisler ve krallar feryat ediyor, kadim tanrılar Yakarış'ın ritminde salınmak için uyanıyor. Tüm oda ışıkla dolup taşıyor; şarkıcılardan yükselerek Asadar'ın değneğinden çakan şimşekler Yakaran'ın birbirine dolanmadan hareket eden ayaklarının dibinde göz kamaştırıcı izler bırakıyor. Bu parlaklık diğer her şeyi boğuyor hatta korkmuş küçük bir kız bile dumana karışıp gitmeden önce korkularını fısıldıyor. Kılıcım bu büyüden besleniyor ve zihnimdeki şarkılar güçleniyor. Fakat yalnızca bana gelmiyor. Bu ışığın çoğu, odanın ortasındaki uçuk mavi elbiseli kadına süzülüyor.

Jean Ana'ya.

Büyü onu sarıp sarmalıyor, ışığı emen verimli kara topraktan oluşmuş gibi görünen uzun kollarını. Parmak uçlarından, etrafına yerleştirilmiş şişelere yoğun damlalar hâlinde sızıyor ve içindeki sıvı bal rengini alarak fener gibi parlıyor. Bu Gullah kadınının bunu yaptığını defalar-

ca görmeme rağmen gözlerim yine de fal taşı gibi açılıyor.

Yakarış sona erdiğinde ışık kayboluyor. Yakaranlar, Armonistler, Asadar ve Will Amca taş taşımış gibi kan ter içinde. Jean Ana, bir sandalyeye külçe gibi oturuveriyor, tombul bedeni ahşabı gıcırdatırken genç oğlanlar şişeleri tıpalayıp kasalara dolduruyor.

İşte bu da Jean Ana'nın gizli tarifi: biraz mısır, arpa likörü ve Gullah kök büyüsü. Bazıları bunu içer; cin kadar yumuşak, viski kadar güçlüdür. Bazılarıysa evleri kutsamak için kullanır. Ya da bebekleri ovmak için. Türlü türlü ismi var: Annenin Gözyaşları, Saf Su, Ana Suyu. Ancak her şişenin üzerinde açık açık şöyle yazar: Annenin Suyu.

Jean Ana bunu insanları korumak amaçlı üretiyor. Günümüzdeki kötülükleri engellemek için bir parça büyü: Klanları, linçleri, çeteleri. Ve Ku Kluxları. Belki koruyor belki korumuyor. Ama bu karışım, vilayetin en kazançlı işlerinden biri. Ben, Sadie ve Şef, Ku Kluxları kovalamadığımız zamanlarda Georgia'nın yarısına Annenin Suyu'nu dağıtıyoruz. Dediğim gibi, bu canavar avcılığı işi kendi masrafını çıkarmıyor.

Masadan gelen yemek kokusu ağzımı sulandırıyor. İnsanlar çoktan başına toplanmış, ne var ne yok tabaklarına yığıyor. Tam onlara katılacakken Jean Ana'nın bakışlarını üzerimde hissediyorum. Bir iç çekiyorum. Anlaşılan yemek beklemek zorunda. Arkamı dönüp kalabalığın arasından ona doğru ilerliyorum.

Şu anda Macon'da olmamın asıl sebebi bu yaşlı kadın. Üç yıl önce Memphis'teyken duymuştum çağrısını; o Kızıl Yaz'da, rüzgârda salınan bir karahindiba tohumu misali bir mırıltıydı. Tennessee ormanlarında koşar-

ken geldi kulağıma; elimde kılıçla kısmen kafayı yemiş bir biçimde, *yaptıkları için Ku Kluxlardan ne kadar intikam alabileceğimi test ediyordum.* Sadie de aynı şekilde, Ku Kluxlar dedesini öldürdükten sonra Winnie ile Alabama'yı kana buluyordu. Cordy ise savaştan sonra Harlem'e dönmüştü, oradan da canavarları görebildiğini iddia ederek kâbuslarından kaçıp Şikago'ya gitti. Ama Jean Ana bize durmamızı, ona kulak verip gelmemizi emretti. Bizi bu savaşa asker olarak aldı.

"Jean Ana," diye saygıyla selamlıyorum.

Büyük sandalyesinde oturmaya devam ediyor. Kıvırcık beyaz saçları omuzlarına düşmüş, salık bırakıldığında neredeyse benimki kadar gür. Ela gözleri beni şöyle bir süzerken, sürülmüş toprak kokusu dolduruyor aramızdaki boşluğu. Bakışları sağ elime gittiğinde kaşlarını çatarak duraksıyor. Kılıcım yok ancak o gözlerin, silahın hayaletimsi kalıntısını görebileceğini biliyorum. Kılıcı onaylamıyor. Ya da kaynağını. İblislerden gelen hediyelerin bir bedeli olduğunu söyler hep. Ama o kendi büyüsüne sahip. Ben de benimkine.

"O beyaz şiğtanlar sene sorun çıkattı mıydı?" diye soruyor.

Jean Ana, hayatının çoğunu Macon'da geçirmesine rağmen bir Gullah olarak yetiştirilmiş. Halkının Carolina topraklarına bağlı olduğunu ve bu kadar uzun süre uzak kalmasının onu biraz paslandırdığını söylüyor. Ancak konuştuğu Gullah dili kulağa hiç de paslanmış gibi gelmiyor.

Olanları anlatıyorum, gür kaşları beyaz tırtıllar gibi

zıplayıveriyor. "Öldüünden emnolmak için o beyaz şiğtanları dürddün mü?"

Kaşları çatma sırası bende. "Ölü bir Ku Klux'ı canlısından ayırt edebiliyorum. Gümüş ve demir onları savurdu, hemen sonra ayağa kalktılar."

Cık cıklıyor. "Ha! O beyaz şiğtanlara hiçbi şolmaz!" Sonra aklı başına gelmiş gibi devam ediyor: "Amma eğer o gümmüş de biyşe yaramosa, işte o vakdi ayvayı yedik. Tanrım bize yardmet."

"Üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil." Cesur sözler etsem de, ben de onun gibi huzursuzum.

"Gerzeg beyazları öldürmedin, de mi?"

Ku Kluxlara *beyaz şiğtanlar* diyor. *Gerzeg beyazlar* ise *dönüşmemiş* Klanlar için kullandığı tabir. Hâlâ insan olanları öldürmememiz konusunda çok titiz. Her günahkârın işleri yoluna koyma şansı olduğunu söylüyor. Sanırım öyle. Bana kalırsa, bir Klan'ın eksilmesi demek, bir Ku Klux daha olma ihtimalinin azalması demek. Ama onun kurallarına uyduğumdan başımı iki yana sallıyorum.

Başıyla onaylarken gözleri Yakaranlara çevriliyor. Will Amca, toplanmış saçları gibi kahverengi sade elbiseli, minyon bir kadınla konuşuyor; Alman dul Emma Krauss. Kocasının kasabada bir dükkânı vardı ama adam 1918'de gripten vefat etti. Kadın dükkânı hâlâ işletiyor ve içki kaçakçılığımıza bulaşmış durumda. Ama Almanya'da müzik eğitimi almış, Yakarış'ı dinlemeye doyamıyor. Zamanını ritüel şarkılarını not edip nasıl ortaya çıktıklarını sorarak geçiriyor.

"Bu grup ne zaman eve gidiyor?"

Jean Ana homurdanıyor. "Cuma gün gedceklermiş. O burnu bulutta vaizleri ötürü çekiniyolar. On çin kök, büycülükten saylanıyomuş." Burnundan gülüyor. "Gendini beenmiş vaiz."

İşte bu iyi olmadı. Annenin Suyu'nu mayalamak için Yakaranlara ihtiyaç var. Ancak gruplar, bitki kökleri ile Yakarış'ı bir araya getirmenin yanlış olduğunu söylüyor. İçki kaçakçılığı için hiç yanlış olmadığı kesin. Jean Ana, insanları hayatta tutmaya bakıyor; ruhları için daha sonra endişelenirler. Will Amca'yı ikna etmişti, o da sırf adam ondan hoşlandığı için.

"Amma belkim aşa kalırlar." Göz kırpıyor. Yemekten bahsetmek, suratımdan okunduğunu düşündüğüm bir açlığı kamçılıyor. "Ged de o zavallı gıza bi tabak götür, bi güzel aşlansın."

Sadie'den bahsettiğini anlamak için etrafa bakınmama gerek yok. O kız koca bir ineği yiyebilecek kapasitede ama onca yemek nereye gidiyor, Tanrı bilir. Gitmek için dönüyorum ama Jean Ana kolumu tutuyor. Kafamı kaldırdığımda yüzünde ciddi bir ifade var, ela gözleri güneş gibi parlak.

"Eveli gece, üç horozun aya karşı şarkı söylediyni duydum!" diye fısıldıyor. "Bu sabah da bi sıçanın bi yılanı yudduunu gördüm, hem de gocmandı! Gan gırmızı saçlı beyaz bir adam göründü rüyamda bene. Bu kötü alamet. Kötü, kötü, kötü. Onlar senin gardaşın yerinde." Titrek çenesiyle Sadie ve Şef'i işaret ediyor. "Biribirinize sahap çıkın. Vakid artık iblisler vakdi. Hava bozcak."

Kolumu bırakıp tekrar arkasına yaslandığında nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Bu da neyin nesiydi böyle?

Fakat Gullah kadını çoktan gözlerini yummuş, hafifçe mırıldanıyor. İliklerime işleyen soğuğu üzerimden atıp diğerlerine katılmaya gidiyorum.

Bir tabak alıp oturduğumda açlıktan ölmenin eşiğindeyim! İstiridye pilavı, baharatlı karides ve yulaf, kızarmış bamya, kızarmış balık ve tatlı tuzlu mısır kekleri var. Evde aldığım terbiyeyi boş verip parmaklarımı yalamamak için kendimi zor tutuyorum. Yanımda, Sadie karnını ovuşturarak inliyor, hemen karşımızda Şef ve Alman dul hararetle tartışıyorlar.

"Ne hakkında konuşuyorlar?" diye soruyorum.

"Her zaman ne hakkında konuşurlar?" diye karşılık veriyor Sadie.

1920 Wall Street bombalı saldırısıyla ilgili fotoğrafların olduğu bir New York gazetesini (Emma onları dükkânına sipariş eder) alıp bana küçük bir broşür veriyor. Broşürde üç adamın çizimi var (siyahi, beyaz, bir de belki Çinli), zincir vurulmuş bir küreye çekiç sallıyorlar. Üzerinde, DÜNYANIN BÜTÜN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN! yazıyor. Hiç şüphesiz Emma'nın takip ettiği gazetelerden biri. Şef, Bolşevik saçması olarak nitelendirdiği bu şeyi pek umursamıyor.

"Devriminizde siyahileri hücum birlikleri olarak görmek istemiyorum," diye ısrar ediyor. "Burası Moskova değil."

"Nein," diye yanıtlıyor Emma. "Ama Çarlık Rusyası'nın bütün eşitsizlikleri mevcut. Serflerden farksız marabalar. İşçilerin aşağılanması. Irk önyargısı. Sosyalizmin yok edeceği her şey!"

"Sosyalizm, beyaz halk sorununu da çözecek mi?"

"Fakir beyaz işçiler, siyahilerle ortak noktalarını gördüğünde..."

Şef gülüyor. "Senin o fakir beyaz işçilerin, linç başladığı zaman bayrak tutar. Şikago'da siyahileri sendikalarından kovalıyorlar." Yaklaşıp eğiliyor. "Ben küçükken, beyazlar Jack Johnson, Dört Temmuz'da beyaz bir adamı geride bıraktı diye isyan etmişti. New York'tan Omaha'ya kadar Zenci avladılar. Sırf kavgayı kimin kazandığını söylediği için tramvayda siyahi bir adamın boğazını kestiler. Sence Marx bunu düzeltebilir mi?"

Emma kaşlarını çatıyor. O yuvarlak gözlüğün arkasındaki minyon hatlarıyla anlaşılması zor olsa da benden on yaş büyük. "Onların da sömürüldüklerini göstermek için çaba göstermeliyiz. Aynı zamanda bunu yapanın, nefret etmeleri öğretilen insanlar olmadığını ve nefret ederek hiçbir şey kazanmadıklarını da."

"Bak işte buna katılmıyorum," diyor Şef. "Beyazlar bu nefretten bir şeyler kazanıyor. Para olmayabilir. Ama bizim en altta olduğumuzu, kendilerinin üstümüzde olduklarını bilmek en az para kadar iyi, belki daha iyi hissettiriyor onlara."

"Ama daha iyi bir toplum düşlemiyor musun?" diyor Emma yalvarırcasına. "Siyahilerin ve beyazların, çoğunluğun iyiliği için çalıştığı? Kadınların erkeklerle eşit olduğu? Büyük Savaş'ı desteklemedim çünkü kapitalist bir girişim. Ama sen savaştın. Üstelik, o Harlem Cenaze Savaşçıları'na katılmak için erkek kılığına girmek zorunda kaldın."

"Cehennem Savaşçıları," diye düzeltti Şef.

"Öf! Demek istediğim, daha eşit bir dünya düşlemeye cesaret etmeliyiz."

Şef başını iki yana sallıyor. "Düşlemekle olmaz. Ben diyorum ki Zenciler de beyazların yaptığı gibi para biriktirsin; bizden de birkaç Rockefeller ve Carnegie çıksın. Bolşevikler olmadan da halkımın başında yeterince bela var. Etrafta komünizm propagandası yapmıyor olsa, *kendi* halkının daha iyi durumda olabileceğini hiç düşündün mü?"

Emma'nın, yanaklarına gamzeler konduran hüzünlü bir gülümseme beliriyor yüzünde. "Halkım para kazanınca 'açgözlü kapitalistler' oluyoruz. Adil bir toplum için çağrıda bulununca da 'pis Bolşevikler.' Yahudilerden nefret etmek isteyenlerin her zaman bir bahanesi olacak. Ne de olsa, mantığa da hukuka da aykırı olmasına rağmen zavallı Bay Frank'i Georgia'da astılar."

Şef homurdanıyor. "Beyazlar, işler onların keyfine göre yürüsün istediğinde mantık ve hukuk pek bir şey ifade etmiyor."

Broşürü bir kenara bırakıp kitabımı çıkararak konuşmalarını dinlemeyi bırakıyorum. Kitap bükülmüş ve buruşmuş ama kapağı hâlâ okunabiliyor: *ZENCİ HALK HİKÂYELERİ*. Açıp kelimelerin etrafımdaki dünyayı ele geçirmesine izin veriyorum, ta ki Sadie beni dürtene kadar.

"O şeyi kaç kere okudun?"

Omuz silkiyorum. "Saymadım."

"Yeni kitabın yok mu?"

"Abimindi." Bunu birine ilk söyleyişim.

"Ya. O mu yazdı?"

"Hayır. Ama eskiden bana okurdu."

"Tavşan Birader ve Ayı Birader hakkında hikâyeler mi?"

"Ayrıca Aslan Birader ve Katran Bebe..."

Hikâyeleri anlatırken coşkuyla dolan sesini hatırlamamla dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Dedem de hikâyeler anlatırdı," diyor Sadie. "Konuşan hayvanlar yoktu içinde. Habis ışıkların, nehir cadılarının ve uçabilen insanların hikâyeleriydi anlattıkları. Dediklerine göre, Afrikalı kölelerin kanatları varmış ama beyazlar eve uçamasınlar diye onları kesmiş. Ben küçükken annemin böyle uçup gittiğini söylerdi. Kaçtığını kastettiğini anlamam biraz zaman aldı."

Sadie'nin annesi eskiden Alabama'da kodaman bir beyaz adamın evini temizliyormuş. Adam bir gün kadını yakından izlemeye başlamış ve... çok kötü bir şey yapmış. Annesi gittikten sonra da onu dedesi büyütmüş. Babasının kim olduğunu asla söylememiş, Sadie'nin tüfekle arası iyi olduğu ve Sadie de... eh, Sadie olduğu için. Bakışlarımı yakalayıp ona büyük gelen tulumunun içinde omuz silkti.

"Belki annem gerçekten de kanatlarını açıp kuş gibi uçmuştur. Artık incinemeyeceği bir yere gitmiştir. Bunun için ona kızgın değilim."

Kelimeler, saati söylemek kadar sıradan bir şeyi söylermiş gibi dökülüyor dudaklarından. Ancak sesinde, acısını derinlerde taşıdığını söyleyen bir pürüz duyuluyor, tıpkı hepimizin taşıdığı gibi. Kendi annem geliyor aklıma, beni uyutan ve sabahı dolduran mırıldanmaları. Abimle uzanıp dinler, sesinin içimize işlemesine izin verirdik.

"Bu gece ne yapıyoruz?" diye soruyor Sadie konuyu değiştirerek.

"Jean Ana teslimat yapmamızı isteyebilir."

"Öf! Dört Temmuz'da mı? Bahse girerim sevgilinin mekânı şenlik yeri olacak!"

"Ya?" Kitabıma dönüyorum.

"Ya mı? Tek diyeceğin bu mu? İki haftadır Annenin Suyu'nu dağıtıyoruz. Hemen dönüşünde Ku Kluxları avlıyoruz. Ve sen onu düşünmüyor musun?"

"Belki düşünüyorum belki düşünmüyorum."

Ardından Sadie'nin muzip kıkırdaması duyuluyor. "Öyle yakışıklı bir sevgilim olsaydı arabaya atlayıp Annenin Suyu'nu dağıtmayı düşünmezdim. Düşüneceğim şey, kucağına atlamak olurdu."

"Sadie Watkins!" diye haykırıyorum, öfkeyle ona bakarak.

"Ahlak bekçiliğini bırak şimdi. Jean Ana ve Will Amca'nın bu gece burada ne yapacaklarını sanıyorsun..."

"Sadie! Kes şunu. Lütfen!"

Gözleri arkama çevrildiğinde, hiç böyle bir niyeti yokmuşçasına kedi gibi sırıtıyor. Jean Ana'nın bize doğru geldiğini görüyorum, Molly Hogan'ın çıraklarından biri de onu takip ediyor. Yanımıza geldiğinde ayağa kalkıyoruz, Şef bile tartışmasını yarıda kesiyor.

"Molly bizi beklenyo," diyor Gullah kadını.

* * *

"Üst derinin ikinci bir katman geliştirdiğini görebilirsiniz."

Molly'nin, laboratuvar olarak kullandığı ahırlardan birinde, Ku Klux'ın kolunu kesmesini izliyoruz. Eldivenli parmakları canavarın solgun tenini soyuyor, çıraklarından biri de yaratığı ahşap masadan aşağı damlayan koruyucu sıvıyla ıslatırken griye dönen kasları açığa çıkarıyor.

"Ayrıca ele dikkatinizi çekerim, pençeler nasıl da daha kavrayıcı, neredeyse kedigil bir hâl alıyor."

Metal bir kaskın altında olduğunu unutarak yüzünü siliyor, görünürde yalnızca dumanlı camın arkasından bakan gözleri var. Molly'nin görme yeteneği yok. Çok az kişinin vardır. Bu yüzden de çıraklarının metal bir tekerleği çevirerek şarj ettiği bu aygıtı yarattı. Bizim gibi görmesini sağlıyor ya da ona yakın bir şekilde.

"Bu Ku Klux'ın bir kediye dönüştüğünü mü söylüyorsun?" diye soruyor Şef.

"Organizmanın, yani Ku Klux'ın evrimleştiğini söylüyorum."

"Evrimleştiğini mi?" Sadie mikroskopun topuzlarıyla uğraşırken başını kaldırıyor. "Şu maymun adamın kitabındaki gibi mi?"

"Darwin," diye yanıtlıyor Molly, mikroskopu ondan uzaklaştırarak.

"Ta kendisi. Ama bunun uzun zaman alacağını söylüyordun."

Molly, Sadie'nin bunu hatırlamasından etkilenmiş görünüyor. "Öyle olması gerekiyordu. Ama bu değişiklikleri aylar içinde kaydettim. Gerçekleşiyor, hem de hızla."

Molly bir süredir Ku Kluxlar hakkında bir araştırma yapıyor. Örnekleri geri getirmemizi isteyen de oydu. Her zaman çok zekiydi. Ancak Oklahoma'daki Çoktav bölgesinde azat edilmiş insanlar için bir okul yoktu, bu yüzden kendi kendini eğitti. Jean Ana'nın çağrısıyla Macon'a geldi ve çıraklarını da beraberinde getirdi. Diğer ahırda Annenin Suyu'nu mayalıyor, burayı da deney yapmak için kullanıyorlar.

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye soruyor Emma, canlanıp onu ısıracakmış gibi görünen Ku Klux'ın kolunu izlerken.

Molly kaskı kaldırarak alnını siliyor.

"Ailemin efendisi olan Çoktavlar Baptist'ti. Ama annem misyonerleri reddedenlerden kadim dini öğrendi. Üç dünyaya inandıklarını söylerdi: yaşadığımız yer, Yukarı dünya ve diğer varlıklarla dolu olan Aşağı dünya."

Sadie sırıtıyor. "Tanrısız bir ateist olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim. Ama evrenimizin yalnız olduğunu kim söyleyebilir? Belki yanımızda kâğıt gibi yığılmış başkaları da vardır. Ve bu Ku Kluxlar başka bir yerden gelmiştir."

"Onlar büyüyle çağırıldı," diye hatırlatıyor Şef.

"'Büyü' sadece kapı açmanın bir yoludur. Anatomilerinin neden bu kadar farklı olduğunu ve elementlerimize verdikleri aşırı tepkileri açıklıyor."

"Neden su içmeyi bu kadar çok sevdiklerini de," diye ekliyor Sadie.

Bu konuda haklı. Bir Ku Klux'ı, içtiği litrelerce sudan hemen anlayabilirsiniz. İlk Klanları görüp geçirmiş siyahi insanlar, gelenlerin Shilohlu askerlerin hayaletleri olduklarını iddia ederek bütün kovaları boşalttıklarını söylüyor. *Daha fazla su*, diye talep ederlermiş. *Cehennemden yeni geldim, boğazım kurudu.*

"O da var," diyor Molly. "Ama değişiyorlar, hem de organlarına kadar ve dünyamıza uyum sağlıyorlar."

"Kalmayı planlıyorlarmış gibi," diye tamamlıyorum cümlesini.

Molly başıyla onaylıyor ve oda sessizleşiyor.

"Hükümet de tam olarak bunu istiyor," diyor Sadie sessizliğe karşı. "Hepiniz gözlerinizi istediğiniz kadar devirebilirsiniz! Ama hükümet her şeyden haberdar, benden söylemesi. Tıpkı Molly gibi onlar da Ku Kluxlar üzerinde deneyler yapıyor. Onlarla mı yoksa onlara karşı mı çalıştıklarını söyleyemem ama her şeyi biliyorlar!"

Sadie, Warren G. Harding hükümetinin Ku Kluxların varlığından haberdar olduğunu kafasına takmış durumda. Gazetelerdeki haberleri bir araya getirerek işi çözdüğünü söylüyor. Dediğine göre, Woodrow Wilson, Griffith'in planına ortakmış ama işler kontrolden çıkmış. Şimdi de savaştan bu yana ortaya çıkan ve Ku Kluxları inceleyen gizli departmanlar varmış. Kızın hayal gücü epey geniş.

"Bunlar her nereden geliyorsa," diye homurdanıyor Şef, "son zamanlarda çok aktifler."

Ahır duvarına tutturulmuş bir haritaya dönüyor. Kırmızıyla işaretlenmiş noktalar Klan aktivitesini gösteriyor. İki yıl önce sadece birkaç nokta vardı; çoğu burada, Georgia'daydı. Şimdiyse her yer kırmızı nokta dolu, güneyden başlayıp ortabatıyı yutarak Oregon'a kadar gidiyor.

"Bayan Wells-Barnett'in istihbaratı Klan toplantılarının yükselişte olduğunu söylüyor," diye belirtiyor Şef.

"Peki kaçı Ku Klux?" diye soruyor Emma, kırmızı nokta denizini süzerek.

Molly başını iki yana sallıyor. "Henüz bunu hesaplayamadık. Enfekte olduktan sonra, morfolojik dönüşüm bireye bağlı gibi görünüyor."

Bu, Klan halkının nasıl Ku Klux'a dönüştüğünün bilimsel açıklaması. Molly bunun bir enfeksiyon ya da parazit gibi olduğunu söylüyor. Ve nefretle beslendiğini.

Söylediğine göre, tüm hücrelerinle nefret ettiğinde vücuttaki kimyasallar değişiyor. Enfeksiyon bu nefretle buluştuğunda da kişiyi Ku Klux'a çevirecek derecede güçlü olana kadar büyümeye başlıyor. Bana sorarsanız, bu düpedüz kötülük, yani o Klanları içeri alıp içleri boşalıncaya kadar onları yemeleri. Geride, bir zamanlar insan olduklarını hatırlamayan kemik beyazı şeytanlar bırakmaları.

"Buna ek olarak," diye devam ediyor Molly, "o filmi yeniden gösterime sokuyorlar."

Bunu duymamızla hepimizin yüzü ekşiyor. *Bir Ulusun Doğuşu* vizyona gireli yedi yıl oldu, bu da Klanları Ku Kluxlara dönüştürecek kadar nefret uyandırdı. Şimdi o aşağılık D. W. Griffith onu tekrar gösterime sokmaya karar verdi. Birden posteri hatırlıyorum.

"Pazar günü Stone Dağı'nda gösteriyorlar."

Herkes bana bakınca açıklıyorum.

"Stone Dağı," diye mırıldanıyor Emma. "Simmons'ın büyüsünü yaptığı yer."

"Büyü olarak nitelendirdiğiniz bu filmin, kitlesel ölçekte nefreti tetiklemeye yaradığına inanıyorum," diyor Molly. "Tıpkı linçlerin insanları ateşleyerek çeteye dönüştürmesi gibi."

Sadie alayla gülüyor. "Öyleyse neden sadece beyazları *ateşliyor*?"

"Durum ne olursa olsun," diye devam ediyor Molly, "Ku Kluxlar bu nefretten doğarlar. Eğer Griffith'in filminin yeniden gösterime girmesi öncekiyle aynı etkiye sebep olursa bir salgın yaşanabilir. Muhtemelen 1919'dakinden de kötü."

Şef, ağzımdan alarak bir küfür fısıldıyor; 1919 hepimiz için zor bir yıldı.

"Sizce Klanlar, Ku Kluxlara benzemek için mi öyle giyiniyorlar?" diye soruyor Sadie. Eğilmiş, camın içine tıkıştırılmış kafaya dik dik bakıyor. "Taktıkları başlıklar gibi beyaz ve sivri bir ucu var. Her neyse, ben filmin gösterileceği bazı sinema salonlarını havaya uçuralım derim. Trotter'ın 1915'te Boston'da yaptığı gibi."

"Bay Trotter, sinema salonunu *havaya uçurmadı*," diye düzeltiyor Emma. "Sadece salonu boşaltmak için bir duman bombası patlattı. İsyan daha sonra başladı."

"Biz bir tanesini gerçekten patlatalım işte," diye ısrar ediyor Sadie. "Beyazların iyiliği ve bizim iyiliğimiz için, madem burunlarının dibinde neler döndüğünü göremiyorlar. Canavarlar aralarında kol geziyor ve birinde bile görme yeteneği yok!"

"Ben görebiliyorum," diye hatırlatıyor Emma.

Sadie kaşlarını çatarak ayağa kalkıyor. "Yahudiler beyazlardan sayılıyor mu?"

Emma bir an bocalıyor fakat Jean Ana araya giriyor. "Beyazlar, onları tanıycak kadar uzun vakdidir şiğtanın yanında yürüyo. Sadce görmek istemiyolar."

Molly boğazını temizliyor. "Neden bazılarının yaratıkları görebilirken diğerlerinin göremediği, bilim için bir muamma. Fakat daha önemlisi, diğer teorimi düşünmeliyiz."

"Bu *dämon*'ları* yönlendiren bir beyin olduğuna dair fikrini mi?" diye soruyor Emma.

Molly başıyla onaylıyor. "Ku Kluxlar işçi karıncalar gibi davranıyorlar, yani koloniyi yayıyorlar. Peki onları kim yönetiyor? Henüz anlamadığımız bir hiyerarşi olmalı."

---

* (Alm.) İblis. –*çn*

"Şimdiye dek sadece Ku Kluxları gördük," diyor Şef. "Ve pek akıllı değiller."

"Yayılacak kadar akıllı değiller," diye mırıldanıyor Sadie.

Gözlerim haritaya kayıyor. Molly'nin Ku Kluxları kontrol eden bir beyinle ilgili konuşmasına çok katılmıyorum. Ama bütün o kırmızı noktalar bana satranç tahtasını hatırlatıyor ve diğer parçalar da gitgide yaklaşıyor.

"Eğer 1917 yılındaki East St. Louis'nin, 1919'un başlangıcı olduğuna inanıyorsak," diye bastırıyor Molly, "o zaman Tulsa'dan ne anlam çıkarmalıyız? Eşgüdümlü büyük bir saldırı. Savunmalarımız birkaç gün içinde geçilmişti..."

"Hatırlıyoruz," diye lafını kesiyor Şef. Konudan bahsedilmesiyle tüm ahır daha da soğumuş gibi geliyor. Bu savaşta sadece biz savaşmıyoruz. Her yerde direniş grupları var: Eatonsville, Charleston, Houston. Ama geçen sene Tulsa'yı kaybetmek ağır bir darbeydi. Ku Kluxların tüm o ateşi ve dumanı yararak yürüyüş yapmaları hâlâ gözümün önünde.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Emma, kahverengi gözleri endişe dolu.

Molly derin bir nefes alıyor. "Klan toplantılarının artması, yaratıkların adaptasyonu, organize saldırılar, şimdi de bu filmin yeniden gösterime girmesi... Eğer bunun arkasında bir beyin varsa, ki bence var, büyük bir şeyin eşiğindeyiz. Hazırlıklı olun."

Kollarını kavuşturmuş, taş gibi sert bir ifadeyle masanın üzerindeki Ku Klux kolunu seyreden Jean Ana'ya bakıyorum. Zihnimde, sıcak temmuz rüzgârının dışarıdaki şişe ağaçlarına vurup ıslık çalarak onun sözlerini söylediğini duyabiliyorum.

Hava bozcak, bozcak, bozcak...

Kayıt 32:

Sallan Daniel dediğimiz bir Yakarış vardır. Daniel sürekli efendisinin ambarından çalan bir köleymiş. Laf aramızda tabii. Etten pay almayı onlar da seviyor. Hem Daniel'ın hırsızlığı gerçek bir günah sayılmaz, hele ki onlar ilk hırsızlığı bizi Afrika'dan çalarak yapmışken. Bir gün, efendisi ambara gelirken Daniel hırsızlık yapıyor. Köleler onu uyarmak için yüksek sesle şarkı söylemeye başlıyor! Bu Yakarış'ı yaptığımızda, Daniel'a "hareket etmesini" ve "sallanmasını" söylüyoruz, yani efendisinin kırbacından kaçması için! [gülüyor] En kötü zamanlarda bile keyiflenecek bir şey bulmalısın. Yoksa sağ çıkamazsın.

–Jüpiter "Kasap" Woodberry ile söyleşi, yaş 70,
EK tarafından Gullah dilinden çevrildi

3

Frenchy'deki müzik o kadar gürültülü ki iç organlarımın titreştiğini hissediyorum. Piyanist, koltuğundan kalkmış, bir bacağı damarlı ahşaptan sarkarken tuşlara kıracak kadar sert vuruyor. Epey terliyor, bu yüzden o parlak adamın nasıl ayakta durabildiğini merak ediyorum. New Orleans'ta bıraktığı iri kemikli bir kadın hakkında bir şarkı söylerken, sözleri mırıldanmak için bordo takımından fırlayacak gibi oluyor, "Hele o jöleyi yuvarladığında!" Kalabalık kükrüyor, erkekler haykırıyor ve kadınlar piyanisti serinletmek için elleriyle yelpazeliyor.

Macon'daki tek siyahi mekânı Frenchy'nin Hanı değil. Ama bu gece olmamız gereken yer burası. Buradakilerin çoğu maraba ve işçi. Tüm masalar dolu. Masaların olmadığı yerde de insanlar ya ayakta duruyor ya da merdivenlere tünemiş ancak uyum sağlıyor. Dans edecek yer ya da düşünecek bir saniye sessizlik yok. Tüm mekâna Georgia'nın bunaltıcı temmuz sisi karmaşası hâkim. Ama bardaklar içkiyle dolup müzik devam ettiği sürece herkesin keyfi yerinde.

Sadie haklı çıktı. Bu gece kaçakçılık yok. Jean Ana, "bu meyaneci zımbırdılarını" tasvip etmese bile dışarı çıkmamızı önerdi. Ama Frenchy öyle sıradan bir meyhane değil, çatısı akıtan bir kulübe hiç değil. Siyahi gezginler için yapılmış iki katlı bir han, insanların en hoş kıyafetlerini giyecekleri kadar güzel ki bu, işçiler ve marabalar için çok bir şey değil. Ama ben ve grubum son derece şıkız.

Pantolonumu, gazyağı lambalarının ışığında parıldayan, boncuk işlemeli sarı-turuncu bir elbiseyle değiştirdim. Koyu ekoseli, pas rengi, turuncu papyonlu bir takım elbise giyen Şef, tam bir Harlem çocuğu gibi görünüyor. Sadie bile o tulumunu çıkarıp askılı kırmızı dantel bir elbise giymiş. Sıska vücudunda fena durmuyor, masamızın tepesinden piyaniste ıslık çalarken bile. Adam alkışlarla şarkıyı sonlandırdığında Sadie de yerine çökmek için aşağı iniyor.

"Dedenin vaiz olduğuna inanmak zor," diye sesleniyor Şef.

Sadie burnundan gülerek uzun saç örgüsünü geriye atıyor. "Bugün pazar değil. Dedem, huzur içinde yatsın, sorun etmeyecektir." Kaçak viskiye uzanmadan önce Annenin Suyu'ndan bir şişe alıp bardaklarımıza cömertçe dolduruyor.

"Bu kadarı bana yeter, Bayan Sadie!" diyor tıknaz bir adam. Adı Lester, her zaman dönüp dolaşıp yanımızda, ya da daha doğrusu, Sadie'nin yanında biten bir Macon yerlisi. Sadie iri yapılı erkeklerden hoşlanır, ikisi birkaç ay önce takıldılar. Ama Sadie'nin aynı adamla iki kez yatmama gibi bir kuralı var. Aksi takdirde aptalca düşünce-

lere kapılmaya başladıklarını söyler hep. Yine de Lester'a her ne yaptıysa onu kendine âşık etmiş, o zamandan beri adam onunla flört etmeye çalışıyor. Bazı erkekler beladan hoşlanır.

"Lester Henry," diyor Sadie, insanın bebek saçlarını bile diken diken edecek kadar ateşli bir tonda. "Ben senin için çekmeden önce o eli bardağının üstünden çeksen iyi edersin. Burası meyhane, alkolle mücadele toplantısı değil!"

Lester'ın gülümsemesi kaybolurken etli gıdısı sarkıyor. Fakat elini çekiyor.

Şef bir kahkaha patlatıyor. Kolunu Bessie'ye sarmış, o da bana şarkıdaki iri kemikli kadını hatırlatan başka bir yerli. Kadının şarap kırmızısı tırnakları Şef'in saçlarının kısa kesilmiş kısmında yavaşça gezinirken, birbirlerini yeniden keşfeden âşıklar gibi birbirlerine yaslanıyorlar. Bu manzara, etrafa bir göz gezdirmeme neden oluyor, ta ki odadaki en güzel şeyi bulana dek.

Michael George, insanların Frenchy dediği kişi. Kreol dilinde konuşması sebebiyle bu ismi takmışlar.

St. Lucia'dan geliyor. On altı yaşındayken Roosevelt'in Panama Kanalı'nda iş bulmak için evden ayrılmış. Fakat oraya vardığında kanal çoktan bitmiş. O da seyahat etmeye başlamış. Batı Hint Adaları, Güney Amerika ve daha birçok yerde bulunmuş. Florida'ya gelip seyahatine devam ederek Macon'a yerleşmiş ve burayı açmış. Buranın bir Mississippi barıyla St. Lucia'daki rom dükkânlarının ve Küba'da gördüğü mekânların bir karışımı olduğunu iddia ediyor. Fakirlerin de biraz gösterişi hak ettiğini söylüyor.

Tezgâhın yanında duruyor, uzun boylu ve yakışıklı. Koyu teninin üzerinde ona cuk oturan yüksek yakalı çizgili gömleğinin ve fildişi rengi takım elbise ceketinin altındaki omuz hatlarını seçebiliyorum. Gömleksiz nasıl göründüğünü de hatırlıyorum. Bacağının beliyle buluştuğu bir nokta var, mükemmel bir *V* şekli oluşturuyor, parmaklarımın onun üzerinde gezindiğini hayal ediyorum...

"Maryse, neye gülümsüyorsun sen öyle?"

Sese döndüğümde Sadie'yi bana bakarken buluyorum ve viskimi yudumluyorum. Gülümsüyor muydum?

"Kızlardan biri ona kancayı takmadan önce şu adamı kapsan iyi edersin." Başıyla etrafındaki bir grup kadına işaret ediyor. "Onun senin erkeğin olduğunu da iyi belle. Muhtemelen etrafındakiler hakkımızda ileri geri konuşuyordur."

Belki de. Macon'daki insanların bizim hakkımızda tuhaf fikirleri var. Bizim cadı olduğumuzu söylüyorlar, Jean Ana hakkında da fısıldadıkları gibi. Bir de kadın içki kaçakçısı olmak yeterince büyük bir skandal sanırsınız.

Sadie yaklaşıyor. "Şu kızlardan birini pataklamamı ister misin?" Burun delikleri genişliyor ve havası değişiyor. Gayet ciddi. Siz öyle didişip durduğumuza bakmayın. Biri bana ya da Şef'e zarar verecek olsa Sadie bütün bu mekânı yerle bir eder. Çok tatlı, çılgınca bir şekilde olsa da.

"Sadie Watkins, şimdiye dek hiçbir erkek için kavga etmedim ve buna bugün başlayacak değilim."

"Başını belaya sokma, tatlım," diye uyarıyor Bessie. "Maryse olmasa, *geçen sefer yaşananlardan sonra* Frenchy buraya gelmene izin vermeyebilirdi."

Sadie gözlerini deviriyor. Ama sakinleşiyor, ben de rahat bir nefes alıyorum. Şef benim tarafıma bakıp sessizce ağzını oynatıyor, *Ateşle oynamayı kes!*

Lester'ın en sevdiği konudan konuşmaya başlamasıyla paçayı sıyırıyoruz: Marcus Garvey.* Bir kere kuzeye gitti, döndüğünde kafası Garvey'nin fikirleriyle doluydu. Macon'da UNIA gazeteleri bile satıyor. Bunun neden Sadie'yi etkileyebileceğini düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Michael George'a döndüğümde etrafındaki kadınların kafalarının üstünden bana bakan gözleriyle karşılaşıyorum. Tatlı tatlı gülümsüyor; sanki buradaki tek kişi benmişim gibi, sanki bir yıl önce tanıştığımızda beni ilk kez görüyormuş gibi. Bu gece kapıdan içeri girdiğimizde beni kucaklarken suratında beliren gülümsemenin aynısı. Dokunuşunu hâlâ hissedebiliyorum, tıraş kremiyle karışan o tanıdık kokusunu duyabiliyorum. Fazla konuşamadık, sadece birazdan görüşeceğimize dair söz verip bizi bir masaya yerleştirdi. Fakat şu anki bakışlarının sıcaklığı midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor, *birazdan* olmasına daha ne kadar var, merak ediyorum. Biri ona seslendiğinde gözleri üzerimden çekiliyor, ben de etrafımda devam eden sohbetin içine geri dalıyorum.

"İşte bu yüzden Bay Garvey, Zencilerin Afrika'ya geri dönüp bizim olanı talep etmesi gerektiğini söylüyor." Meyhanede siyaset konuşma işini Lester'a bırakın siz.

---

* Marcus Mosiah Garvey, Jamaikalı bir siyasi aktivist, yayıncı, gazeteci, girişimci ve hatipti. Universal Negro Improvement Association (UNIA) olarak anılan Dünya Siyahlarını Geliştirme ve Afrika Toplulukları Birliği'nin kurucusu ve ilk Genel Başkanıydı. –çn

Sadie yarım yamalak dinliyor gibi görünse de sonra fikir belirtiyor: "Ben Avrupa'ya gidelim derim. Bakalım bölünmek hoşlarına gidecek mi, savaştan sonra hırpalanmış hâldeler hazır."

Lester gözlerini kırpıştırıyor ama çabucak kavrıyor. Sadie'nin aklının çalışma biçimine alışkın.

"Bayan Sadie, Bay Garvey Avrupa'nın Avrupalılar için, Afrika'nın da Afrikalılar için olması gerektiğini söyler. Böylece kendimize bir yuva kurabiliriz."

"Benim yuvam tam burada," diyor Şef, bir Chesterfield yakarken. "Onun için kan döktüm, savaştım. Hâlâ da savaşıyorum. Hiçbir yere gitmem."

"Buna lafım yok," diyor Lester. "Ama Afrika'da harika işler yapabiliriz. Siyahi ırkı eski zamanlardaki yüce günlerine kavuşturabiliriz."

"Eski zamanlardaki yüce günleri derken?" diye soruyor Sadie, daha fazla viski doldururken.

"Siyahilerin dünyayı yönettiği zamanı kastediyorum."

Sadie gözlerini kısıyor. "Siyahiler dünyayı mı yönetmiş? Ne zaman oldu bu?"

"Aldığın o gazetelerde mi okudun bunu?" diye iğneliyor Şef.

"Tabii ya, Bayan Sadie! Eski zamanlardaki kadim Zenci imparatorlukları. Oklahoma'da siyahi bir kadın var ya, adı Drusilla Houston mıydı neydi, Etiyopyalıların ve Kuşitlerin dünyadaki ilk insanlar olduğuna dair bir kitap yazdı. Dediğine göre, bir zamanlar tüm dünya siyahiymiş ve..."

"Eğer bütün dünya siyahiyse," diye araya giriyor Sadie, "beyaz insanlar nasıl ortaya çıktı?"

Lester sersemlemiş görünüyor ama çabucak toparlı-

yor. "Şöyle ki, bazıları beyazların ilk albinolar olduğunu söylüyor. Ama ben öyle düşünmüyorum. O adamın evrim hakkındaki kitabını okudum..."

"Darwin!" diye haykırıyor Sadie. "Onu biliyorum!"

"Evet! Darwin, hayvanların zamanla değiştiğini söylüyor. Ben de düşündüm, neden insanlar da değişmiş olmasın? Belki beyazlar da siyahiydi ve korktuklarında olduğu gibi renkleri attı. Ya da üşüdükleri zamanki gibi. Kuzeydekiler kadar solgun beyaz insan görmemişsindir. Ya her zaman korkuyorlar ya da üşüyorlar."

Bir süre Sadie hiçbir şey söylemiyor, bardak dudaklarına yapışık fakat içmiyor. Bu da kafasında büyük bir şeyler döndüğü anlamına geliyor. Konuştuğundaysa, sesi neredeyse fısıltı gibi çıkıyor.

"Sen şimdi beyazların zenci olduğunu mu söylüyorsun?"

Bunun karşısında Lester diyecek bir şey bulamıyor.

Şef başını iki yana sallıyor. "Tanrım, şimdi kavgaya bak sen."

"Şey, Bayan Sadie... Sanırım... Ben öyle demezdim..."

"Beyazlar zenciymiş!" diye tekrar ediyor Sadie, bardağını Lester'ı zıplatacak kadar sert çarpıyor masaya. "Bunca zamandır, üst tabakaymış gibi bir havalardalar! Ama onlar aslında sadece çok uzun süre soğukta kalmış zenciler! Eminim bu yüzden bu kadar kötülerdir. Derinlerde bir yerde, bizimle aynı ormandan çıktıklarını bildikleri için, kafalarında uydurdukları zencinin kendi derilerinin altında olduğunu bildikleri için! Suratını ekşitme, Maryse, küçük *z*'yi kullanıyorum." Lester'ın bardağını doldurup ona doğru itiyor. "Bana şu Kuşilerden biraz daha bahset..."

"Kuşitler," diye düzeltiyor adam.

"Evet, onlar. Uzun zaman önce dünyanın siyahi olduğu zaman hakkında her şeyi bilmek istiyorum." Viskisini yavaşça yudumluyor. "Doğru konuşursan kuralımı çiğneyebilirim."

Lester, beklediği an gelmiş gibi dimdik oturuyor.

Bir gitarın tıngırtısı, hemen ardından da bir armonikanın mızırdanması duyuluyor, açılan sohbete nasıl dayanacağımı merak ediyorum. Piyanist tuşlarına geri dönmüş, yanında duran beyaz elbiseli bir kadın da ellerini çırpıp şarkı söylemeye başlıyor. Sesi bir akım gibi güçlü bir şekilde havayı sararak insanları ayaklandırıyor. Meyhanenin tamamı bir anda kalkıp eşleşmiş, partnerlerini dans için açılmış bir alana çekmiş gibi. Şef ve Bessie, ben göz açıp kapayıncaya kadar gitmiş. Sadie ve Lester da peşlerinden gidiyor, Sadie viski şişesini kapmak için dönse de sonrasında beni yalnız bırakıyor. Yok, böyle olmayacak.

Viskimi fondip yaparak ayağa kalkıyorum; günün acısını, yorgunluğunu, çilesini çıkararak birbirine dolanmış bedenleri ve sallanan kalçaları geçiyorum. Birkaç adam (körkütük sarhoş) beni durdurmaya çalışıyor ama aralarından kolayca sıyrılıyorum. Aptalın biri kolumu tutuyor, ona öyle sert bir bakış atıyorum ki Tanrı mıyım yoksa şeytan mıyım anlayamayıp beni çabucak bırakıveriyor.

Michael George'u hâlâ tezgâhın yakınında dururken buluyorum, iki kadın onu dans etmeye ikna etmeye çalışıyor. Beni gördüğünde müsaade isteyerek yanlarından ayrılıyor, kadınlar arkasından surat asıyor.

"O masada yaşlı bir hizmetçi gibi oturmama izin mi vereceksin?"

Gülümsüyor. "Arkadaşlarınla birliktesin. Rahatsız etmek istemedim."

"Rahatsız ettiğinde ben sana söylerim," diye cevaplıyorum yakınlaşarak. Kolları belime dolanıyor, başka bir kelime daha etmeden müzik bizi alıp götürüyor ve sanki kendi büyüsüne sahipmiş gibi kendimizi kaybetmemize neden oluyor. Kısa bir an için Ku Kluxlara ve kötü önsezilere dair tüm düşünceler yok olup gidiyor. Öyle ki, müzikten ve onun iyileştirici etkisiyle vaftiz edilen bizden başka bir şey yok. Dayanamıyorum.

Fısıldamak için uzanıyorum, "Mekânı başka birinin kapatması gerekecek." Bana bir kez bakıp çırağa işaret ediyor. Beni ikiletmemesine bayılıyorum ve onu merdivenlerden yukarı çekiyorum.

Odasına vardığımızda, yarım düzine kez durup nefes nefese öpüşmeyi ardımızda bırakmış hâlde ellerimiz birbirimizin kıyafetlerine girip çıkıyor, bir şeylerin bağını çözüyor ve bir diğerinin teninde geziniyor. Tüm bu süre zarfında açlıktan ölmüş bir adam gibi yalvarıyor.

"Maryse, güzelim. Seni feci özledim. Bir daha öyle basıp gitme. Söz ver bana?"

Söz veremem. Ama onu ne kadar özlediğimi ona göstermeyi planlıyorum. Ben düğmelerini sökmemeye özen göstererek yeleğini ve gömleğini çıkarırken o, kapıyı zar zor kapatıyor. Kaplan desenli meşe şifonyerin üzerine nasıl çıktığımı hatırlamıyorum; aynaya bastırılmışım, sarı-turuncu elbisem belime inmiş. Tam pantolonunun düğmelerini çözerken onu durduruyorum.

"Uzun süren iki hafta ve çok zor bir gün geçirdim. O şeyi yapmanı istiyorum."

Değerli dilini dişlerinde gezdiriyor. "Söylemene bile gerek yok."

Eğilirken onu tekrar durduruyorum. "Ve Kreol dilinde konuş."

Yine o güzel gülümseme. "Wi. Chansè pou mwen, mwen enmen manjè èpi mwen enmen palè. Kitè mwen di'w on sigwè..."*

Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok ama her yanım karıncalanıyor. Aşağı kattaki müziği dinleyerek, onun adını fısıldayarak ve ona buna ne kadar ihtiyacım olduğunu söyleyerek sakin olmaya çalışacağım. Bacaklarımın arasındaki dudaklarından Kreol dilinde kelimeler dökülmeye başladığında, arkaya doğru esneyerek ben de kendi şarkımı söylüyorum.

* * *

Rüya gördüğümün farkındayım. Çünkü üzerimde dövüş kıyafetleri var: gömlek, kısa pantolon, tozluk ve Oxford ayakkabı. Ve eski evimdeyim. Burada hep gece. Sonsuza kadar gece. Ev, Memphis'in dışında bir kulübe. İç Savaş'tan bir yıl sonra, Memphis'teki beyazlar kafayı yemiş, mavili her siyahiyi asker sayıp linç etmiş, siyahilerin evlerini ve okullarını yakmış. Büyük dedem Birlik üniformasını geride bırakarak kaçmış. Bu terörden ve beyazların deliliğinden kaçarak buraya bir ev inşa etmiş.

Tıpkı yedi yıl önce bıraktığım hâlde, içinden bir kasırga geçmiş gibi görünüyor. Tek göz odadan başka bir şey değil; mobilyaların ve kırık kapların üzerine basıyorum, diz çöküp kulağımı yere koyuyorum. Nefesleniyorum,

* (Ht.) Olur. Neyse ki yemeyi de konuşmayı da severim. Sana bir sır vereyim... –çn

hızlı ve derin. İnce yivleri bulmak için parmaklarımı döşeme tahtaları boyunca gezdirerek neredeyse görünmeyen kapağı kaldırıyorum.

Bana bakan kızın gözleri benimkilerle aynı ama yüzüne tam olarak oturmasına daha var. Geceliğinin içinde öyle bir titriyor ki dişlerinin birbirine vurduğunu duyabiliyorum, ondan yayılan korku, acılığını tadabileceğim kadar keskin bir koku salıyor. Bunu önemsemeyerek yuvarlak dudaklarını inceliyorum; burnunun kenarlarının nasıl genişlediğini, yuvarlak tombul yanaklarını ve örgülü saçlarının bu küçük yerin karanlığına karışmasını. Geçmişin aynasına bakıyorum sanki.

"Dövüşmem gerektiğinde beni rahatsız etmen yetmezmiş gibi şimdi bir de rüyalarıma mı giriyorsun?"

Kız sadece sızlanıyor. Tiksinmiş bir şekilde dişlerimi sıkıyorum.

"Korkmana gerek yok. Kılıcın var."

Küçük parmakları yan tarafındaki gümüş kabzayı daha da sıkı kavrıyor. Ama kaldırmaya bile yeltenmiyor. Bu beni daha da çıldırtıyor.

"Kalk da buraya gel! Tüm bunlar için fazla büyüksün!"

Tiz bir ses kaçıyor dudaklarından ve kekeliyor. "Ya geri gelirlerse?"

"Geri falan gelmeyecekler!" Şimdi bağırıyorum. "Sen anca burada otur! Pislen! O kılıçla bir şeyler yapabilirdin! Onları durdurmaya çalışabilirdin! Lanet olsun sana, neden buradan çıkmıyorsun! Neden beni rahat bırakmıyorsun!"

Yüzündeki ifade değişiyor, korkuyu üzerinden atıyor, sesi su gibi durgun.

"Arkadaki ahıra girmemenle aynı sebepten. Bizi neyin korkuttuğunu biliyoruz. Değil mi, Maryse?"

Nefesim kesiliyor, korkusunun bir kısmı boğazımdan aşağı kayıyor.

Kendine şöyle bir bakıyor. "Neden beni hep küçük bir kız olarak hayal ediyorsun? Öyle değildik. Bunun aramıza daha fazla mesafe koyduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ne istiyorsun?" diyorum yalvarırcasına.

"Gördüklerini söylemeyi. Acı çektiğimiz yerleri seviyorlar. Bunu bize karşı kullanıyorlar."

Onlar mı? "Kimden bahsediyorsun?"

Korku bir maske gibi yeniden beliriyor ve sesi fısıltıya dönüşüyor. "Geliyorlar!"

Göz açıp kapayıncaya kadar dünya karanlığa gömülüyor. Zeminin altındaki saklanma yerine geri döndüğümü düşünerek paniğe kapılıyorum, saf bir korku beni ele geçirmekle tehdit ediyor. Ama hayır, burası benim evim değil. Bir şey duyar gibi olup o aşılmaz karanlığı yoklayarak etrafımda dönüyorum. Biri şarkı mı söylüyor?

İleride, daha önce orada olmadığını bildiğim zayıf bir ışık beliriyor. Ama sesin geldiği yer burası. Ona doğru yürüyorum, yürümemle ışık bir şeye dönüşüyor. Ya da birine. Bir adama. Onu arkadan görebiliyorum; motorlu bir kamyon gibi geniş ve iri, kızıl saçlı kafası kavuna benziyor. Beyaz bir gömlek ve askılı siyah bir pantolon giyiyor, üstünde de önlük gibi bir şey bağlı. Ne yaptığını anlayamıyorum ama eğilmiş, bir kolunu savuruyor ve her indirişinde ıslak bir ses duyuluyor, *GÜM!* Sonra küçük bir *ciyak!* Şarkı söyleyen ya da söylemeye çalışan,

o. Detone ve ritimden uzak bir şekilde berbat bir gürültü çıkarıyor. Sözleri tanımam biraz zaman alıyor.

"Hele o jöleyi yuvarladığında!"

Kıkırdıyor. *GÜM! Ciyak!*

"Bu şarkıyı severiz," diyor ağır bir Georgia aksanıyla kelimeleri uzatarak. "Ama anlamayız." *GÜM! Ciyak!* "Neyi yuvarlıyor jöle gibi? Gerçek jöleden mi yapılmış? Yapışkan ve tatlı mı?" *GÜM! Ciyak!* "Bak, bir tane daha var bildiğimiz." Boğazını temizleyip mart kedisi gibi sesler çıkarmaya başlıyor:

Hey gidi, ihtiyar York Dükü,
On bin adamı vardı!
Onları tepenin zirvesine sürdü,
Ve tekrar indirdi aşağı.
Ve şahlandıklarında, şahlanırlar,
İndiklerindeyse, inerler.
Ve tam orta yerde,
Ne inerler yere ne de kalkarlar şaha!

Yine kıkırdıyor, bozuk bir şeyin kokusunu alıyorum. "Bunu anlıyoruz işte. Kalkmış, inmiş. Kalkmış, inmiş. Peki ya jöle ne?"

GÜM! GÜM! Ciyak! Ciyak!

Nedenini bilmesem de ne yaptığını görmek istiyorum. Yana kayıyorum, fazla yaklaşmamaya çalışarak ellerine göz atıyorum. İriyarı şeyler. Gümüş bir satırın tahta kabzasını kavramış kalın başparmakları var, kanlı bir masanın üzerinde et parçalıyor. Ne zaman bir parçayı kesse et

kıpırdanıyor, üzerinde küçük bir delik açıldığında bunun bir ağız olduğunu fark ediyorum. Ve ciyaklıyor.

GÜM! diye iniyor satır.

Ciyak! ediyor et.

Tiksintiyle geriye doğru sendeliyorum ve adam bana yüzünü dönüyor.

Önden de arkadan olduğu kadar iri, kaslı ve yapılı bir adam. Satırını belindeki bir ilmeğe geçiriyor, diğer tarafta da bununla eşleşen bir tane olduğunu görebiliyorum. Tıraş olmuş yüzünde ağzı fazlasıyla geniş bir sırıtışla açılıyor, elini uzatmadan önce beyaz önlüğüne silerek önlüğe kan bulaştırıyor.

Uzattığı o şeyi sıkmayacağımı fark edince elini indiriyor.

"Sonunda seninle tanışabildik, Maryse."

Adımı duyunca yüzümü buruşturuyorum. "Beni tanıyor musun?"

Sırıtışı genişliyor. "Seni uzun zamandır izliyorduk, Maryse. Çok uzun zamandır."

"Sen kimsin peki? Rüyalarımla uğraşan bir iblis mi?"

Gri gözlerinden birini kırpıyor. "Biz ufuktaki fırtınayız. Ama bize Clyde diyebilirsin, Kasap Clyde. Sen gidip de bu güzel küçük alanı bizim sıvışmamız için açık bıraktığından kendimizi doğru dürüst tanıtalım dedik."

Fırtına. Jean Ana'nın sözleri geliyor aklıma. *Hava bozcak.*

"Eh, geldiğin gibi gidebilirsin," diye çıkışıyorum.

İçten bir kahkaha patlatıyor. Ve yemin ederim, karnı o önlüğün altında hareket ediyor.

"Gerçekten dans etmemiz gerekecek, Maryse. Sen bir dahaki sefere kılıcını getir yeter, anlıyor musun? Merak etme, müziği biz getireceğiz." Kollarını uzatıp tekrar şar-

kı söylemeye başlıyor. "Hey gidi, ihtiyar York Dükü, on bin adamı vardı!"

Bunu yapmasıyla derisinde küçük delikler açılıyor. Kıllı kollarının açıkta kalan kısımlarında, boynunda, yuvarlak suratının her yerinde. Tüylerim ürpererek farkına varıyorum ki onlar birer ağız, kırmızı dişetlerinden çıkan minik tırtıklı dişleri olan küçük ağızlar. Hepsi bir ağızdan şarkı söylemeye başlayarak duyabileceğiniz en kötü nakaratta ona eşlik ediyor. Ne uyum var ne de ritim, sadece yüzlerce ses birbirine giriyor.

Ve şahlandıklarında, şahlanırlar,
İndiklerindeyse, inerler.
Ve tam orta yerde,
Ne inerler yere ne de kalkarlar şaha!

Kulaklarımı kapatıyorum. Çünkü bu, artık her ne ise, sakın buna müzik demeye cüret etmeyin, *canımı yakıyor!* Çaresizlik içinde kılıcımı çağırmaya çalışıyorum fakat aklımı başıma toplayamıyorum. Sanki her şey yanlış, tüm dünya dönüyor ve ben dengemi bulmaya çalışırken tökezliyorum. Adam orada durup gülerek şarkı söylüyor, tüm o küçük ağızlar da gülüşüp şarkı söylüyor. Elleri önlüğünü kavrıyor, üzerinden sıyırıp gömleğini parçalıyor. Soluk karnındaki deri dalgalanıp soyulunca meydana bir boşluk çıkıyor. Hayır, boşluk değil. Başka bir ağız, beni tek lokmada yutabilecek kadar büyük! Parmak boyutunda, keskin dişleri ve kıpkırmızı bir dili var!

"Hâlâ dans etmek istiyoruz, Maryse!" diye homurdanıyor ağız.

Adam üstüme atlıyor, yumruğumu salladığımda kolumu göğsüne daldırdığımla kalıyorum. Tüm vücudu (kıyafetleri, her şeyi), sıvı ve sızmakta olan zifiri karanlığa dönüşüyor. Ağızlar hâlâ orada, ıslak şapırdatma ve tıslamalarla açılıp kapanıyor.

Bir tekme savuruyorum, bacağım içine girerek beni ona yapıştırıyor.

Tıpkı Katran Bebe'nin Tavşan Birader'i yakaladığı gibi! diye haykırıyor abim.

Kasap Clyde gülüyor ve dili bir kurdele gibi uçarak gövdemi sarıyor. O iğrenç, etli şeyden sıyrılmaya çalışıyorum ama o kadar güçlü ki beni kocaman açılmış bekleyen o korkunç ağza doğru yaklaştırıyor.

Sıçrayarak uyanıyorum, derin nefesler alıyorum, mazur görün ama ödüm bokuma karıştı! Ortada bedenimi sarmalayan bir dil yok. Karnında ağzı olan Katran Bebe adam yok. Yine de, o korkunç şarkının yankısı hâlâ kulaklarımda. Sesin azalarak gitmesine izin vererek etrafımdakilere odaklanıyorum.

Sadie'yi duyabiliyorum, yandaki odada Lester'la deli gibi gürültü yapıyorlar, hangisinin daha fazla ses çıkardığını bilmiyorum. Sövüp sayan Sadie ama tüm inlemelerin Lester'dan geldiğine oldukça eminim.

Şef de burada bir yerlerde sızlanıyor, Bessie onu sakinleştirmeye çalışıyor. Bazen böyle oluyor. Ölülerden özür dilemeye başlayıp sonra da hıçkırıklara boğulmuş bir hâlde uyanıyor. Sanki savaşın bir parçası onunla eve dönmüş gibi. Bazen abim o savaşa gitseydi neler olacağını, beraberinde neler getirebileceğini merak ediyorum.

Onların dışında yalnızca Georgia cırcırböceklerinin geceleri çıkardığı ses var, bir oda ve biraz yalnız kalmak isteyenler dışında meyhanenin kapandığını söylüyor bu bana. Yanımda yatan Michael George'a bakıyorum, anadan üryan ve nefes kesici görünüyor. Boynuna sokulmak için yaklaştığımda, Havana'da edindiği bir alışkanlık olan puronun üstüne sinen kokusunu duyuyorum. Sevişiktikten sonra oturup bir tane yakarak konuşmayı severiz. Gerçi çoğunlukla o konuşuyor. Merak etmediğinden değil ama görünüşe göre benimle ilgili yüzlerce sorusu var. Ve hiçbirine cevap vermeye hazır değilim. İçki kaçakçılığı dışında anlatacak pek bir şeyim yok. Onun görme yeteneği yok. Canavar avını açıklamak da biraz zor. Sessizleşmemden, geçmişim veya ailem hakkında bir şeyler sormaması gerektiğini biliyor. Bazı şeyler anlatılamaz.

Ayrıca, onun uzak yerlerdeki beyaz kumsallar ve mavi sularla ilgili hikâyelerini dinlemeyi tercih ederim. Bana Tulum diye bir yerden bahsetti. Dediğine göre, geceleri okyanusta yıldızlar o kadar fazlaymış ki sanki denize düşüyorlarmış gibi görünüyormuş. Beni oraya götürmek istediğini söylüyor. Bir tekne alıp tüm dünyayı dolaşabileceğimizi. Bazen bunun nasıl olacağını hayal ediyorum. Ku Kluxlar ya da dövüşmek yok; sadece ben, o ve engin sular. Sanırım özgürlük gibi bir şey olurdu bu.

Beni bu düşüncelerden çekip çıkaran ani bir parıltıya gözlerimi kısarak bakıyorum. Doğrulduğumda kılıcımı bir köşeye yaslanmış, ışıldarken buluyorum. Ben çağırmadım, bu yüzden burada olması çağırıldığım anlamına geliyor. Özgürlük hayalleri buraya kadarmış. Diğer tarafa dönen ama uyanmayan Michael George'un kollarından sıyrılıyo-

rum. Gömleğini kaparak üstüme geçirip yataktan çıkıyorum, kılıcıma doğru ilerleyip kabzasından kavrıyorum... Sonrasındaysa, odanın ortadan kaybolmasıyla sendeleyiveriyorum. Üzerimdeki sersemlik hissinden kurtulup etrafa bakıyorum. Parlak mavi bir gökyüzünün altında, yeşil bir alanda duruyorum fakat görünürde güneş yok.

Ama bu rüya falan değil. Ve yalnız değilim.

Üç kadın var. İkisi benden büyük; şimdiye kadar gördüğünüz en büyük Güney kızıl meşesinin altındaki beyaz bir masada, yüksek arkalıklı süslü sandalyelerde oturuyorlar. İkisinin de suratında teyzelere özgü o bilmiş ifade var ki ben de onlara öyle sesleniyorum. Üçüncüsüyse, ağaca kurulmuş bir salıncakta ileri geri sallanıyor. Çehresi kız kardeşim olacak kadar genç ama kendisi dibine kadar bir teyze, şüpheniz olmasın. Üçü de dantelli ve işlemeli kanarya sarısı elbiseler giymiş, başlarında da renkli, geniş kenarlı şapkalar var. Masadakilerden biri cam sürahiyi karıştırdığı yerden başını kaldırıyor.

"Maryse!" Tombul kahverengi yanaklarında sanki en sevdiği yeğeniymişim gibi bir gülümseme beliriyor ve beni kucaklamak için kendine çekerek sırtımı ovuşturuyor. "Yüzünü gören cennetlik. Gel otur hemen!"

"Merhaba, Ondine Teyze." Başımı saygıyla eğerek masadaki diğerine dönüyorum. "Margaret Teyze."

Başını dikişinden kaldırırken çatılan kaşları, dar yüzünü buruşturup parlak pembe şapkasını aşağı indirmiş. "Buraya gelmen epey uzun sürdü." Beni baştan aşağı süzüyor. "Kilo mu aldın sen?"

Gülümsememin ardında dişlerimi sıkıyorum. Margaret Teyze, *o türden* bir teyze.

"Aman, Maryse tam da olması gerektiği gibi," diye ısrar ediyor Ondine Teyze, mor şapkasını taçlandıran altın tüyleri düzelterek. "Margaret Teyze'ne aldırma sen, bugün biraz huysuz. Al, biraz buzlu çay iç."

O her zaman biraz huysuzdur, diye geçiriyorum içimden, uzattığı kavanozu alırken. Yudumlamadan önce buzu karıştırıyorum, bir limon dilimi burnumu gıdıklıyor. İçtiğim en güzel buzlu çay. Sanki biri şekeri, güneş ışığını ve iyiliği karıştırmış gibi. Olay şu ki gerçek değil. Bunların hiçbiri değil. Ne ayaklarımın altındaki çimenler ne bu büyük, gölgeli meşe ağacı hatta yukarıdaki mavi gökyüzü bile. Molly'nin diğer dünyalar hakkında söylediği o şeyler var ya hani? Böyle bir yer sanırım. Ondine Teyze benim için böyle göründüğünü söyledi, bana tanıdık bir his vermek için.

Bu üçü de insan değil zaten. Pazar günleri kiliseye giden teyzeler gibi göründüklerine bakmayın. Bir kere, gölgeleri yok. Gözünüzün ucuyla baktığınızda vücutları parıldamaya ve bulanıklaşmaya başlıyor. Bir keresinde çok uzun süre baktım ve üçü de değişti. Hâlâ kadın formundaydılar ama uzun, kanlı önlüklerinin içinde ince ve nahoş derecede uzun boyluydular. Yüzlerinin yerinde *gerçek* kahverengi deri gibi görünen maskeler vardı. Altında yatansa... yani... bana tilkileri hatırlattı. Kızıl kürklü, sivri kulaklı ve koyu turuncu gözlü. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum, Tilki Birader muhabbeti falan. Ama ben ne gördüğümü biliyorum!

Buzlu çayı yudumluyorum (bu gerçek buzlu çay değil) ve salıncaktaki kadına dönüyorum. "Merhaba, Jadine Teyze." Cevap vermiyor. Sadece dalgın dalgın sallanmaya devam ediyor.

"Ah, o... kendi hâlinde," diye özür diliyor Ondine Teyze.

Bu her şeyi açıklıyor. Bu üçünün arasında en tuhaf olanı Jadine Teyze ve bu çok şeyi anlatıyor. Onun zaman kavramı pek yok. Bugünü, dünü ve yarını aynı anda yaşıyor. Böyle olduğu zaman bu, başka bir yerde (*zamanda*) olduğu anlamına gelir.

Jean Ana bu üçüne karşı kendimi kollamam için beni hep uyarır. İblislerin kurnaz olduğunu söyler. Ama bana bir bakıma annemi hatırlatıyorlar. Sanki zihnimden onun anılarını seçip üç kişiye dönüştürmüşler gibi. Belki de bu yüzden onlara düşkünüm, bana kaybettiklerimi hatırlattıkları için. Ayrıca, kılıcı bana onlar verdi.

Geniş, siyah yaprak biçimindeki kılıç masanın üzerinde duruyor, ruhları kendine çeken sabit bir uğultu yayıyor, ruhların şarkıları kulaklarımda mırıldanıyor.

Ondine Teyze kılıcın nasıl ortaya çıktığını anlattı. Onu yapan kişi Afrika'da köle ticareti yapan, hâli vakti yerinde biriymiş, ta ki kandırılıp kendi de bir köle olarak satılana dek. Demircilikle arası iyi olduğu için demirci yapılmış. Kılıcı, eskiden onun önemli biri olduğunu gösteren o kılıca benzer bir şekilde yapmış. Fakat daha büyükmüş bu kılıç, sadece töreri için yapılmamış. Adam onu büyüyle dövmüş, satılan ölülerin ruhlarını çağırmış. Onlara şarkılarını söylemelerini, onları denize gönderenlerin ruhlarını aramalarını, bu reisleri ve kralları hatta kendisini bile o demire hapsetmelerini istemiş; kötülük yaptıkları kişilere hizmet etmeleri için.

Kılıcı çağırdığımda o öfkeli köleleri görüyorum; şarkıları kılıca hapsolmuş huzursuz reisleri ve kralları

çekiştirerek uyuyan tanrılar cevap verene kadar haykırmalarını sağlıyor. Kılıcın gücü buradan geliyor, intikam ve tövbeden. Ne oldu da iş bu üçüne kaldı bilmiyorum. Ama bir kahramana ihtiyaçları olduğunu söylüyorlar. İlk geldiğinde kahraman falan değildim gerçi. Sadece döşeme tahtalarının altında saklanan korkmuş bir kızdım. Ama o zamandan beri nasıl dinleyeceğimi, ritmine nasıl ayak uyduracağımı öğrendim.

"Bu geç saatte seni çağırdığımız için özür dileriz," diyor Ondine Teyze. "Sevgilinle fiziksel münasebetini tamamlayana kadar beklemeye çalıştık."

Margaret Teyze hıhlıyor. "Bana sorarsanız, bir sürü inleme ve homurdanmadan ibaret."

Yüzüm alev alıyor. İnsan olmadıklarından, bu üçü bazen söylememeleri gereken şeyler söylüyorlar. "Fiziksel münasebetim" hakkındaki yorumları gibi. Ya da beni *izlediklerini* ima etmeleri! Biri gülüyor. Jadine Teyze'nin geniş, soluk mavi şapkasının altından bana dik dik baktığını fark ediyorum, o dalgın bakışların yerini şeytani bir ifade almış.

"Sevgilim içime girdiğinde, çözülür dizlerimin bağı!" diye bağırıveriyor.

Neredeyse buzlu çayımı tükürüyorum.

Jadine Teyze'nin sadece şarkı sözleriyle konuştuğunu söylemiş miydim? Bunun hangi şarkıdan (ya da hangi *zamandan*) olduğunu bilmiyorum. Ama anlamı yeterince açık. Güneşte bronzlaşmış bu harika tenim olmasa kıpkırmızı kesilmiş olurdum.

Jadine Teyze sırıtınca tilki dişlerini görür gibi oluyorum. "Bana iyi, iyi, iyi hissettirir," diye şakıyor. "Çok,

çok, çok iyi!" Salıncaktan atlayıp yanımıza geliyor, çıplak ayakları çimlere basarken sarı elbisesi uzun siyah bacaklarının etrafında süzülüyor. Üçü de yalınayak. Ayakkabıların tasarlanamayacak kadar zor olduğunu söylüyorlar. Sandalyeye yerleşip bir kavanoz çay almadan önce alnıma yumuşacık bir öpücük konduruyor.

"Her neyse," diye devam ediyor Ondine Teyze. "Konuşmamız gerekiyordu. Haberler kötü."

"Düşman toplanıyor," diye ekliyor Margaret Teyze sert bir şekilde.

Düşman dedikleri de Ku Kluxlar. Bana kılıcı vermelerinin sebebi onlarla savaşmam, o kötülüğe karşı kahramanları olmam. Birden rüyamı hatırlıyorum.

"Fırtınanın, kendisi olduğunu söyledi, şu Kasap Clyde," diye tamamlıyorum cümlemi.

Ben konuşurken üçü de sessiz. Şimdi bana sert bir ifadeyle bakıyorlar.

"Bu Kasap Clyde sana herhangi bir şekilde zarar verdi mi?" diye soruyor Ondine Teyze. "Sana yiyecek bir şeyler verdi mi? Cevap ver bana!"

Harareti beni şaşırtıyor. "Hiçbir şey vermedi; bekle, bu gerçekten sadece bir rüya değil miydi?"

"Rüya falan değildi!" diye çıkışıyor Margaret Teyze bana bir iğne saplayarak. "Düşmanı içeri aldın, kızım!"

"Ne? Ben kimseyi..."

Ondine Teyze yatıştırıcı bir şekilde elini benimkinin üzerine koyarken sevgi dolu sesi geri geliyor. "Büyük ihtimalle istemeden oldu, bebeğim. Derinlerde saklıyor olabileceğin bir dertten içeri sızmanın bir yolunu bulurlar. Kapıyı açık bırakmak gibi. Aklına gelen bu tür bir şey var mı?"

O zaman diğer rüyayı hatırlıyorum. Eski evimdeki. Kızı ve uyarısını.

Acı çektiğimiz yerleri seviyorlar.

"Hayır," diye cevap veriyorum Ondine Teyze'nin gözlerinin içine bakarak. Yalan söylemenin tek doğru yolu.

"Sıkıntılarını taşıyan bir kadın tanıyorum," diyor Jadine Teyze caz söyleyerek. "Sıkıntılarını taşırdı sırtında. Sıkıntılarının üzerine çökmesine izin verecek, devam edecek onları bu şekilde taşımaya..."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ama o, buzlu çayının içinde parmağını gezdirmekle meşgul.

"Eh, gelecekte dikkatli olmamız gerekecek." Ondine Teyze gülümsüyor.

"Neler oluyor? Jean Ana da bir şeyler hissediyor."

Ondine Teyze başını iki yana sallıyor. "Göremiyoruz. Bir... perde var ve büyüyor." Mavi gökyüzünde daha önce fark etmediğim bir karanlığa işaret ediyor. "Şimdi de bu Kasap Clyde çıkıyor ortaya. Tesadüf olamaz."

"Hiçbiri iyiye alamet değil," diye söyleniyor Margaret Teyze.

"Sizce bu Kasap Clyde, Ku Klux mı?" diye soruyorum.

Ondine Teyze'nin yüzü ekşiyor. "Düşmanın bizim bildiğimizden daha fazla kölesi var."

Molly'nin konuşmasını hatırlıyorum. "Ku Klux'tan daha zeki olanları mı kastediyorsun?"

"Daha zeki ve daha tehlikeli. Çok dikkatli olmalısın."

Sözleri, bu geceye kadar duyduğum tüm güzel hislerin kökünü kurutuyor.

"Onlar kim? Şu Ku Kluxlar ve onları yönetenler? Onlar *ne*?"

Ondine Teyze bana ne söyleyeceğini tartıyor gibi görünüyor. Her zaman dediklerini *ölçüp biçiyor gibiler.* Tekrar bastırmaya yelteniyorum fakat konuşan Margaret Teyze oluyor.

"Bir zamanlar iki kardeş varmış, Gerçek ve Yalan. Bir gün oynarken palalarını havaya fırlatmışlar. Palalar da olabildiğince büyük bir hızla aşağı düşmüş –şak!– yüzlerini tümüyle kesivermiş! Gerçek, eğilip yüzünü aramış. Ama gözleri olmadan göremezmiş. Yalan ise sinsiymiş. Gerçek'in yüzünü kaptığı gibi kaçmış! Vın! Şimdi de Yalan, Gerçek'in yüzünü takıp tanıştığı herkesi kandırıyor." Bana sert bir bakış atmak için dikiş yapmayı bırakıyor. "Düşmanlar, Yalan'dır. Açık ve net. Gerçek'miş gibi davranan Yalan."

Dinlerken içimden, *Bunun neresi açık ve net?* diye geçiriyorum.

"Gülümsemeleri seni kandırmasın," diye şakıyor Jadine Teyze. "Oyuna gelme."

"Seni geri göndermeliyiz," diyor Ondine Teyze. "Uzun süredir buradasın."

Geri döndüğümde orada saniye bile geçmemiş olacak olsa da burada geçirdiğim zaman konusunda katılar. Kılıcımı alıp Ondine Teyze'ye bir kez daha sarılıyorum.

"Söylediklerimiz kulağına küpe olsun. Şu Kasap Clyde'dan uzak dur."

"Dururum," diye cevaplıyorum gözlerinin içine bakarak.

Ben uzaklaşırken arkamdan Jadine Teyze'nin sesi geliyor.

"Şeytan kasabaya geldiğinde, dikkat et nerede yürüdüğüne... Dikkat et, dikkat et, şeytana dikkat et!"

4

Macon şehir merkezinde, Cherry Caddesi ve Üçüncü Cadde'nin yakınlarındayım. Yoldan geçen insanlar bana bakıyor. Muhtemelen altın rengi ince çizgileri olan, tozluklara sıkıştırılmış mavi pantolonumu ve Oxford ayakkabılarımı tekrar giydiğim içindir. Ya da belki de Şef'in Fransa'da diline dolanan "La Madelon" adlı melodiyi ıslık çaldığımdandır. Ama daha çok, krem rengi bir gömleğin üzerinden sırtıma bağlanmış kılıç yüzünden. Bir perşembe sabahı çok sık rastlayacağınız bir manzara değil.

Kasap Clyde'ı bulmak zor olmadı. Adı, sokağın karşısındaki dükkânın hemen üzerinde, sarı üzerine parlak kırmızı boyayla yazılmış: Kasap Clyde'dan Seçmece Parçalar & Izgara. Elimdeki broşür mağazanın açılışını duyuruyor ve müşterilere bedava et sunuyor. Beyaz müşterilere yani. Çünkü broşür buranın bir Klan kuruluşu olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Sam Amca'nın Kasap Clyde'a benzeyen bir adama sarıldığı, her ikisinin de sosis halkaları tuttuğu çizimin altında şöyle yazıyor: *Nezih Beyaz Aileler için Sağlıklı Yiyecekler.*

Tabii ki, mağazanın penceresinin dışında duran ve müşteri hattını yönlendiren cübbeli dört Klan var. İkisinin Ku Klux olduğunu anlıyorum, matarayı birbirlerine uzatırken yüzleri değişiyor.

Jean Ana'ya Kasap Clyde'la olan rüyayı ve Teyzelerle olan görüşmemi anlattım. İblisler hakkında bir şeyler homurdandıktan sonra, rüyalarındaki "kan kırmızı saçlı beyaz adamın" o olabileceğini itiraf ediyor. Görünüşe göre kasabaya bir hafta önce gelmiş ve Amerikan Ulusal Bankası binasının yanındaki bu dükkânı açmış. Jean Ana, mesafemizi korumamız konusunda bizi uyardı. Ama koca bir gün gelip geçti ve sabrım tükeniyor. Bu Kasap Clyde kafamın içine sızıp beni düpedüz tehdit etti. Ama artık korkak bir kız değilim. Ben canavar avlıyorum, onlar beni *avlamıyor*. O yüzden şimdi ya gerçekten cesurca ya da aptalca bir şey yapmak üzereyim.

Bir tramvayın geçmesini bekliyorum, sonra Cherry Caddesi'ni geçip doğruca Kasap Clyde'ın dükkânına yürüyorum. Onları geçerken sırada bekleyen beyazlar kaşlarını çatıyor. Klanlara doğru yürüdüğümde muhtemelen aklımı kaçırdığımı falan düşünüyorlar. Kısa bir adam, far görmüş tavşan gibi bana bakıyor. Toparlanmasını bekliyorum.

"Yolunu mu kaybettin?"

"Yoo," diye cevaplıyorum. "Kasap Clyde'ı görmeye geldim. Beni tanır."

Beklemedikleri gibi davranırsanız beyazlar afallayıp kalır, en azından size haddinizi bildirmeleri gerektiğini hatırlayana kadar. Diğer kartımı oynayarak bir Ku Klux'a bakıyorum.

"Seni görebiliyorum." Gözümün altına dokunuyorum. "O giydiğin derinin altında günah kadar çirkinsin."

Ku Klux'ın kılığına büründüğü adam yeşil gözlerini kırpmıyor. Mataradan içmeyi bırakınca su çenesinden aşağı akıyor, sanki sözsüz bir iletişim kurar gibi diğer Ku Klux'a dönüyor. Oynadığım kumara değiyor.

"Geçmesine izin ver," diyor Ku Klux.

Tam iki insan Klan'ın bağıracağı sırada, biri çıkarken kapıdan içeri sıvışıyorum.

Tavşan Birader, Timsah Birader'in açılmış ağzına giriyor, diye fısıldıyor abimin sesi.

İçerisi sıradan bir kasap dükkânına benziyor. Kokusu da aynı, taze kan ve kesilmiş çiğ et. Fakat mutfaktan kavrulmuş et kokusu da geliyor. Masalarda insanlar oturmuş, yemek yiyor. Her yerde Klan posterleri var, biri pazar günü Stone Dağı'nda gösterilecek *Bir Ulusun Doğuşu*'nun reklamını yapıyor. Tezgâhtaki, her biri Ku Klux olan adamlar müşterilere kahverengi paketler dağıtıyor. Arkalarında duran kişiyse Kasap Clyde'dan başkası değil.

Aynı rüyadaki gibi görünüyor, çam yarması gibi bir adam. Geçen gece olduğu gibi sırtı bana dönük; berbat bir melodi tutturmuş, satırını sallıyor. Elimden geldiğince yüksek sesle ıslık çalmaya başlıyorum, yaptığı işi bırakarak yavaşça dönüyor. Gözlerimiz buluştuğunda hafif bir şaşkınlık yaşanıyor ama bir şey söylemesini beklemeden ön camın yanında bir sandalyeye oturup rahat bir şekilde arkama yaslanıyorum. Yanımda oturan beyaz bir kadın ve oğlu ağızları bir karış açık beni izliyor. Kadın önüne dönene kadar bakışlarına karşılık veriyorum. Ar-

kamda kızgın bir uğultu başlıyor ama Kasap Clyde araya giriyor.

"Kardeşlerim, bunun ziyafetinizi bozmasına izin vermeyin. Tanrı'nın aciz yaratıklarının, ait oldukları yeri hatırlamaları için zaman zaman doğru bir şekilde yönlendirilmeleri gerekir. Emin olun, bu yaratığı hizaya getireceğim. Hadi, yiyin şimdi, yiyin! Karınlarınızı Rab'bin rızkıyla doldurun. Görünmez İmparatorluk'u güçlü kılın!"

Konuşmasını yaparken bakmaya zahmet etmiyorum, yalnızca karşımdaki sandalyeyi çektiğini duyduğumda ona dönüyorum. Kızıl saçları briyantinle geriye yapıştırılmış ve bu sefer gözlük takıyor. Her yerinde ter lekeleri var, koltuk altları sırılsıklam olmuş, tıraşlı çenesinden ter damlıyor.

"Sıcaklamış görünüyorsun. Nereden geliyorsan soğuk olmalı."

Sadece sırıtıp ağır ağır konuşmaya başlıyor, "Yakında görüşeceğimizi biliyordum, Maryse."

"Adımı ağzına almamanı tercih ederim, Clyde."

"Buraya yalnız gelmen cesurca. Seni şu anda hayatta tutan tek şeyin biz olduğumuzu biliyor musun?" Öne eğilerek sesini alçaltıyor. "Tek kelimemle bu tatlı insanlar seni lime lime eder. Seni fener direğinden sallandırırlar."

Gülümseyerek yüz yüze gelmek için eğiliyorum. "Yalnız geldiğimi de nereden çıkardın, Clyde?"

Acaba yakındaki bir çatıda, elinde Winnie'yle bekleyen Sadie'yi hissedebiliyor mu diye merak ediyorum. Ya da penceresinden birkaç ev yapımı bomba atmaya hazır bir hâlde eski Packard'ın içindeki Şef'i. Belki hissedebiliyordur çünkü hafifçe kıkırdıyor.

"Çok cesurca." Gözleri omzumun üzerinde geziniyor. "Bir de kılıçla gelmişsin."

"Yakından görmek ister misin?" Sırtımdan çekip masanın üzerine vuruyorum. Yanımızda oturan kadın ciyaklayarak oğluyla beraber yerinden sıçrayıp gidiyor.

Kasap Clyde irkilmiyor bile, bakışları tekrar bana dönmeden önce siyah metale işlenmiş üçgen desenlerin üzerinde dolaşıyor. "Dramatikleşmeye gerek yok, Maryse. Buraya sırf tehditler savurmak için gelmediğine eminim. Buraya geldin çünkü soruların var. O üç işgüzârın –Teyzelerin miydi?– cevaplamayacağı sorular." Yüzümden okunan cevap otuz iki diş gülmesine neden oluyor. "E peki madem, bilmek istediğin ne varsa sor bize. Sana doğruyu söyleriz."

Margaret Teyze'nin sesi çınlıyor kulaklarımda. *Onlar Yalan'dır.* Ama dudaklarım çoktan aralanmış.

"Siz Ku Klux mısınız?"

Gülüyor. "Biz mi? Onlardan biri olmak mı? Bu seni bir köpekle kıyaslamak gibi ki anladığımız kadarıyla onlara karşı bir damak zevki geliştirmişler. Merak etme, burada köpek eti servis etmeyiz."

"Köpek demek. Yani o hâlde, sen de onların efendisisin?"

"*Efendi* biraz fazla kaçıyor. Bizi daha çok şey gibi düşün," kalın parmaklarını evirip çevirerek bir kelime seçiyor, "yönetim."

"Neden buradasınız?"

"Elbette büyük planı uygulamak için."

"Neymiş o?"

"Türümüzün görkemini dünyanıza getirmek. Anlaş-

mazlıklarınıza ve didişmelerinize son vermek. Sizi anlamsız varlığınızın iğrençliğinden kurtarmak. Size bir amaç vermek için çabalıyoruz ki ahenkli birliğimize tam anlamıyla katıldığınızda öğreneceksiniz."

"Ahenkli birlik mi?" Etraftaki Klan posterlerini işaret ediyorum. "Büyük beyaz ırka yapılan bu övgüye böyle mi diyorsunuz?"

"Onlara aldırma. Sizi büyük topluluğumuzla birleştirmemiz için bizi içeri almanıza ihtiyacımız var." Dükkândaki müşterileri süzüyor. "Onlar en istekli olanlardı. İçten yiyip bitirmesi çok kolay, hem bedenen hem de ruhen. Hep öylelerdi."

Bir öfke kıvılcımı çakıyor içimde. "Bu yüzden mi bizi öldürtüyorsunuz?"

"Yani, onları ihtiyacımız olan yöne yönlendirebiliriz ama içlerindeki bu nefret onlara ait. Gördüğün gibi, Maryse, ne ten rengin ne de dinin umurumuzda. Bizim gözümüzde hepiniz sadece etsiniz."

Boynunu döndürüyor, ben onu izlerken derisinde yaralar beliriyor; yüzünde, kollarında, parmaklarında. Yara değil. Küçük ağızlar, rüyadaki gibi. Hatta gözleri geriye yuvarlanıyor ve gözlüğünün arkasında kırmızı diş etleri ve tırtıklı dişler beliriyor. Her bir dil, yuvasından çıkmış, açlıkla kıvranmaktayken, onu görüyorum. Onu *gerçekten* görüyorum. Şimdi neden *biz* ve *bizim* deyip durduğunu anlıyorum. Bu tek bir şey değil, onlarca şeyden oluşuyor! Bir araya geldikleri yerleri görebiliyorum, bu insan kıyafetine dikilmişler. Cesedin içindeki kurtçuklar gibi derisinin altında dolaşıyorlar. İçim ürperiyor, kılıcımı kavrıyorum, aniden kalkıp o kalın boynunu omuzların-

dan ayırmayı ve yüzlerce yapış yapış şeyin yere saçıldığını hayal ediyorum.

Tekrar konuştuğunda tüm ağızlar konuşuyor, sadece benim duyabildiğim düzinelerce tiz ses bir araya geliyor. "Bize en büyük soruyu sormadın. Sor. Sor hadi!"

Kulak tırmalayan koro karşısında dişlerimi sıksam da soruyorum, "Ne yaklaşıyor?"

O korkunç ağızlarda muzip bir sırıtış beliriveriyor.

"Büyük Kiklop geliyor," diye mırıldanıyorlar. "Ve geldiğinde dünyanın işi bitecek."

Dediklerini anlamamış bir şekilde ona bakıyorum.

"Bu kavgayı sürdürmek zorunda değiliz, Maryse. Seni izlediğimizi söylemiştim. Büyük planımızda sana biçilmiş özel bir rol var."

"Sikeyim büyük planını," diye çıkışıyorum.

Gülüyor ve karnının derinliklerinde bir şey gurulduyor.

"Çok ayıp! Annenle baban duysa ne derdi?"

Bir an için kılıcımı oracıkta içinden geçirecek gibi oluyorum.

"Özür dileriz. Senin için hassas bir konu olduğunu biliyoruz. Bak işte, içindeki bu ateş işimize yarayabilir. Bizi gerçekten dinlemelisin. Nihayetinde, küçük serseri arkadaşlarının ve o cadının –mavi şişeleri ve zayıf büyüsüyle– bize karşı durabileceğini mi sanıyorsun? Şarkı söyleyerek ve Annenin Suyu'yla olacakları durdurabileceğini falan mı düşünüyorsun? Şu suratının hâline bak! Hakkınızda hiçbir şey bilmediğimizi mi sanıyorsun? Tatlım, neyle savaştığını idrak edebiliyor musun?"

Birine bir işaret veriyor ve geriliyorum. Ama öne çıkan Ku Klux bana bakmıyor bile. Yalnızca masaya bir ta-

bak koyuyor. Önüme baktığımda tabakta az pişmiş, kanlı bir et olduğunu görüyorum. Üstünde bir kesik var, aniden açılarak bir ağza dönüşüyor ve keskin bir *ciyaklama* duyuluyor.

Et, tabağımda yavaş yavaş ilerlemeye başlayınca masayı ters çevirmemek için kendimi zor tutuyorum. Dönüp dükkâna bakınıyorum, insanlar yemek yiyor. Bu canlı eti silip süpürüyor. Yeme gömülmüş domuzlar gibi ağızlarına tıkıştırıyor, çiğneyip öğütüyor, mideye indiriyorlar. Bu manzara karşısında midem ağzıma geliyor. Et çığlık atıp kıvranırken bir çatal kapıp ona saplayarak olduğu yere mıhlıyorum.

"Bir gün," diye homurdanıyorum, "seni küçük parçalara ayıracağım."

Kılıcımı kavradığım gibi masadan kalkıyorum. Ku Kluxlar bana dik dik bakarken niyetleri gözlerinden okunuyor. Fakat Kasap Clyde başını belli belirsiz sallıyor. Yemeklerine büyülenmiş gibi dalmış insanlara bakıyorum ve buradan çıkmak üzere hızla arkamı dönüyorum. Kapıya ulaştığımda bir ses kalabalığı geliyor kulağıma. "Uğraman iyi oldu. Bu, elbette, yapılan iyiliğe karşılık vermemiz gerektiği anlamına geliyor. Yakında görüşürüz, çok yakında." Yüzlerce ağızdan yükselen kahkahalar beni dükkândan kovalarken jilet gibi keskin, kulak tırmalayıcı bir koronun sesi çınlıyor kulaklarımda.

* * *

"Neden batak oynayamayacağımızı anlamıyorum," diye homurdanıyor Sadie. Ona fazlaca büyük gelen tulumunun içinde kambur bir şekilde oturuyor, Winnie de yanında. "Ayrıca sen nasıl oluyor da bir Alman oyununu bi-

liyorsun? Oraya onları öldürmeye mi yoksa onlarla kâğıt oynamaya mı gittiniz?"

O samimi gülümseme beliriyor Şef'in suratında, desteyi kararken ince kartlar parmaklarının arasında seçilmiyor. Jean Ana'nın evindeyiz. Çiftlik evi insanlarla dolu, gaz lambaları sayesinde büyük gölgelerimiz duvarlarda titreşiyor. Yeni cep saatime bakıyorum, gümüş yerine pirinçten yapılma. On bir buçuk. Geç olmuş.

"Yakaladığımız bazı Alman askerlerinden öğrenmiştim," diye yanıtlıyor Şef. "Hiçbiri on altı yaşından büyük görünmüyordu. Beyaz oğlanlar onlara Zencilerin kuyrukları olduğunu ve bizim yamyam olduğumuzu söylemiş. Bu yüzden, ele geçirdiğimiz Almanlar bize kart oyunları öğretmenin mideye indirilmelerini engelleyeceğini düşünerek ekstra arkadaş canlısı davranıyordu." Yaktığı Chesterfield'ın külünü silkelemek için dudaklarından çekiyor, sonra karanlık bir ifade çöküyor yüzüne. "Sonra bir Alman devriyesine çıktık ve içlerinden biri konumumuzu açık etmeye çalıştı. Boğazını kendi ellerimle kesmek zorunda kaldım. Aptal çocuk."

"Şu savaşla ilgili *iyi* bir hikâyen var mı hiç?" diye soruyor Sadie.

Emma Krauss bir sandalye çekiyor, resmî kahverengi elbisesini yayıp kucağında taşıdığı pompalı tüfeğini yere koyarken yüzü ışıl ışıl, ona *Merkel** diyor. Tüfek boyundan büyük görünüyor. "*Meine Freundin*,** Cordelia. Beni de say. Kız kardeşlerim de bu oyunu oynardı. Ancak ben pek iyi değilimdir."

---

* (Alm.) Sınır muhafızı. –çn

** (Alm.) Arkadaşım. –çn

Şef kaşını kaldırıyor. "Devrimciler ne zamandan beri burjuva eğlencelerinden hoşlanıyor?"

"Aksine, kartları çok severim! Her erkeğe ve kadına fırsat eşitliği tanıyan beceri ve şans oyunlarıdır."

"Tabii, kartları dağıtan kişinin sana bir kastı olmadığı sürece," diye karşılık veriyor Şef.

Emma gözlüğünün üstünden bakıyor. "Şu hâline bak, Cordelia, âdeta bir sosyalist gibi konuştun."

Şef gülerek dul kadına kartlarını dağıtıyor.

"Eğer oynamaya devam etmemi istiyorsanız bu konuşmaların hiçbirini duymak istemiyorum," diye uyarıyor Sadie. "Cumartesi gecesini burada kapalı geçirmem yeterince kötü zaten." Yüzü çarpık bir gülümsemeyle yumuşuyor. "Kimin muhabbeti inanılmaz iyi, biliyor musunuz? Lester'ın. Acayip şaşırtıcı şeyler biliyor. Etiyopya'nın kadim hükümdarlarını anlata anlata bitiremedi. Meroe adında, kraliçeler tarafından yönetilen bir yer olduğunu söyledi, biliyor musunuz? Düşünebiliyor musunuz? Hükmeden siyahi kadınlar? Şüphesiz, benden iyi bir Meroe kraliçesi olurdu. Kasıla kasıla fillerin üzerinde falan gezerdim."

"Sanırım Meroe, eski Nubia oluyor," diye ekliyor Emma. "Krallarından biri İsrail'i Asurlulardan kurtarmıştı."

"Bakın işte! Eminim Lester bunu biliyordur. Bütün gün onu dinleyebilirim!"

"Dilinden düşürmüyorsun zaten," diye mırıldanıyor Şef. "Herhalde şu Lester geçen gece aşırı güzel konuştu."

Sadie gözlerini kısıyor. "Aklın hep fesada çalışıyor, Cordelia Lawrence."

Şef bana göz kırpıyor. "Katılmak ister misin?"

Oyunu mu yoksa Sadie'ye sataşmayı mı kastettiğinden emin olamıyorum. Başımı iki yana sallıyorum. Arkadaşlarıyla gizlice oynadıkları gibi bana da kart oynamayı öğretmesi için eskiden abimin başının etini yerdim. Bana alfabeyi, sayıları hatta balık tutmayı bile o öğretti. Ama kart oyunlarını hiçbir zaman öğrenemedim. Kitabımı kapatıp yanlarından ayrılıyorum.

Jean Ana'ya Kasap Clyde ile görüşmemden bahsettiğimde küplere bindi. Kurdun inine giderek aptallık ettiğimi söyledi. Ona Ku Kluxların ne planladığını öğrenmemiz gerektiğini anlatmaya çalıştım. Öfkesi dinmese de Kasap Clyde'ın son sözlerinin anlamı konusunda bana katılıyor. Bizim peşimizde. Biz de o zamandan beri hazırlanıyoruz.

Will Amca bir duaya öncülük ederken el ele tutuşan Yakaranların oturduğu yerden geçiyorum. Jean Ana, onları Ku Kluxlar etrafta kol gezerken yola çıkmanın çok tehlikeli olduğuna ikna etti. Eğer Kasap Clyde söylediği kadarını biliyorsa şüphesiz onlardan da haberdardır. *Seni uzun zamandır izliyorduk, Maryse.* Sözlerini zihnimden uzaklaştırıp Gullah kadınının sandalyesinde oturduğu yere geliyorum. Molly de yanında, şifreli direniş telgraflarını okuyor.

"Eyaletin her yerinde Ku Klux faaliyeti var," diyor. "Bayan Wells-Barnett'in ajanları, o film için Klanların Stone Dağı'nda toplandığını bildirdi."

"Büyük Kiklop." İkisi de dönüp bana bakıyor. "Kasap Clyde, gelecek şey her ne ise büyük olduğunu söylüyor. Stone Dağı, tüm bunları başlatan büyüyü yaptıkları yer. Bu Büyük Kiklop'un geleceği yer de orası olmalı!"

"Bahse girerim hükümetin de haberi vardır!" diye sesleniyor Sadie.

Onu duymazdan geliyoruz.

"Eskiden Yerliler orada buluşurdu," diyor Molly dalgın bir şekilde. "Dağ, dünyaların buluştuğu bir odak noktası da olabilir. Simmons'ın kapısını açmak için orayı kullanması mantıklı. Belki de bunu tekrar yapmayı planlıyordur, şu şeyi getirmek için... Kiklop'u."

Jean Ana bana baktığında kaşları çatılıyor ve fırça gibi kaşları dikleşiyor. Anlaşılan hâlâ kızgın. "O iblis gadınlar bişi kelamlamadı mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. Şimdiye Ondine Teyze'nin beni çağıracağını düşünmüştüm ama ses seda yok. "İnsanlara Stone Dağı'nda neler olacağını haber vermemiz gerekiyor. Durdurmamız gerektiğini söylemeliyiz."

"Telgraflara bakılırsa orada yüzlerce Klan olabilir," diyor Molly. "Kaç tanesinin dönüştüğünü Tanrı bilir."

"O zaman biz de elimizden geldiği kadarını hallederiz. Orada olmamız gerek!"

"Ha! Biz burdayken nası varcaz ora?" diye burnundan soluyor Jean Ana.

"Haklı," diyerek katılıyor Molly. "Bana öyle bakma. Kimseyi suçladığım yok. Ama bir saldırı yapılmasını beklerken burada kapana kısılıp kaldık. Aynı anda iki yerde birden olamayız."

Haklı olduklarını biliyorum. Kasap Clyde bizi tehdit ettiğinden beri burada mahsur kaldık. Dün gece ve ondan önceki gece sabahı ettim ama hiçbir şey olmadı. Şimdiyse cumartesi birazdan yerini pazar sabahına bırakacak. Ve hâlâ ses seda yok. İçime bir kurt düşüyor. Belki de Kasap

Clyde'ın niyeti beni başından atmaktı. O kötülüğünü yaparken bizim de ayakaltından çekilmemizi istedi.

Kapının sertçe çalınması, kılıcımı çağırmaya hazır bir şekilde dönmeme neden oluyor. Bir ben değilim. Şef de bıçağıyla ayağa kalkıyor. Emma av tüfeğini tutuyor, Sadie de bir şekilde çoktan hazneyi kurşunla doldurmuş, Winchester'ın nişangâhından bakıyor. Ancak sonra kapı iki kez daha çalınıyor, sonra bir kez daha.

Molly fırlıyor. "Benimkilerden biri!"

Kapıya gidip açıyor. Gerçekten de omzuna bir tüfek asmış çıraklarından biri. Molly silahlarla pek arasının olmadığını ama ders verdiği Çovtav kadınlarından en az ikisinin silahlarla arasının iyi olduğunu söylüyor. Bu gelen, geniş kenarlı, siyah bir şapka takmış. Adı Sethe'ydi sanırım ve küçük birini ensesinden tutuyor. Annenin Suyu'nu paketlemeye yardım eden çocuklardan biri.

"Klanlar!" diyor küçük göğsü inip kalkarken nefes nefese. "Babam beni buraya kadar koşturdu. Size söylüyorum, Klanlar saldırıyor!"

"Nereye?" diye soruyorum öne çıkarak.

Derin bir nefes daha alıyor. "Frenchy'nin yerine!"

Kayıt 21:

Bu Tarlada mı Öleceğiz? Şimdi, bu Yakarış'ın pek çok anlamı var. Kölelerin tüm hayatları boyunca bıkmadan usanmadan çalışmaya zorlandıkları tarlaları kastediyor olabilir. Ya da herkesin bir gün göçüp gideceği bu dünyayı. Gece gündüz demeden çalıştığınız o ağır işte yaşam, ölüm ve Tanrı'nın amacı hakkında düşünmekten başka yapacak ne var ki? Bütün büyük düşünürler kırbaca yenik düştüler. Gittiler ve sırlarını da mezara götürdüler.

–Bayan Henrietta Davis ile söyleşi, yaş 72,
EK tarafından Gullah dilinden çevrildi

5

İhtiyar Packard, Macon'ın köy yollarında hızla ilerlerken motorun gürültülü tangırtısı geceyi dolduruyor. Yanımda oturan Sadie tütünü o kadar sert çiğniyor ki dişlerinin gıcırtısını duyabiliyorum. Bu seferlik, kulağımın dibinde ağzını şapırdatmayı kesmesini söylemekten vazgeçiyorum. Endişeli olduğunun farkındayım. Hepimiz öyleyiz.

Haberi aldığımızda ortalık karıştı. Saldırı bize yapılmalıydı, Frenchy'nin mekânına değil. Bir süre sadece tartışıp bağrıştık. Sonunda Sadie tüfeğini kapıp kapıya yöneldi ve oturup yakınmaya vakti olmadığını söyledi. Şef'le ben de Molly'nin çıraklarını ve Emma'yı Jean Ana'nın misafirlerini koruması için geride bırakarak ona katıldık. İleride olanları gördüğümüzde tüm korkularımız gerçek oldu.

Frenchy'nin mekânı yanıyor, turuncu alevler gecenin karanlığında parlıyor. Yolda insanlar yanımızdan koşarak geçiyor, en iyi kıyafetleri hâlâ üstlerinde. Cumartesi gecesi meyhane tıklım tıklım doludur. Yani, bunun olması için en kötü zaman. Geçenlerin yüzlerine bakıyorum,

midem düğümlenmiş bir hâlde Michael George'u arıyor gözlerim. Ama onu iyi tanıyorum. İnşa ettiği, kök saldığı yeri terk etmez.

Şef, kaçışan insanların arasından geçemeyerek sonunda Packard'ı durdurmak zorunda kalıyor. Kendimizi dışarı atıp ite kaka ilerliyoruz. Klanlar, diyorlar, mekânı yerle bir edip insanları kırbaçlamaya başlamış. Bir adam paramparça olmuş gömleğini, kanlı sırtını gösteriyor. Bir diğerinin gözlerinde çıldırmış bir ifade, canavarlardan bahsedip duruyor. Ku Kluxlar. Görme yeteneği size bu şekilde bir anda gelebilir. Sonunda Frenchy'nin mekânına ulaştığımızda kargaşayı kendi gözlerimizde görüyoruz.

Meyhanenin eski hâliyle alakası yok. Bütün veranda kararmış, alevler ikinci kata uzanıyor. İnsanlar dışarı çıkmak için düşe kalka ön tarafa koşuşturuyor. Ve tam orada bir sürü Klan bekliyor. Hepsi beyaz cübbeler içinde, kafalarında başlıklar var, böylece sadece gözlerini seçebiliyorsunuz. Ama yine de hangisinin Ku Klux olduğunu anlayabiliyorum. Elinde bir Kitabı Mukaddes'le bağıran iri liderlerini tanımamak mümkün değil.

Kasap Clyde.

"Kardeşlerim, burnumuzun dibinde yapılan ahlaksızlıkları ortadan kaldırmak için elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız! Zina! İçki! Kâfir müziği! Bir babanın çocuklarını ve evini yönetmesi gerektiği gibi, bu cahillerin dikbaşlılığını düzeltmek de bize kaldı, dosdoğru bir yol izlemeye ikna olmaları için kötülerin üzerine kırbaç yağdıracağız!"

Yangından kaçan insanlar kalabalığın içinden geçmek zorunda kalıyor, eli kırbaçlı Klanlar önlerine gelene sal-

dırıyor. Savrulan kırbacın ete çarpma sesi kanıma dokunuyor. O tarafa yöneliyorum fakat Şef beni tutarak yanan meyhaneyi işaret ediyor.

"İçeride hâlâ birileri var!"

Bir pencereye baktığımda alevlerin içinde mahsur kalmış kadın ve erkeklerin gölgelerini görüyorum. Hızla gözden kayboluyorlar ve peşlerinden daha büyük gölgeler geliyor. Ku Kluxlar!

Sadie homurdanıyor, koşarak evin arkasına gidiyor. Takip etmekten başka seçeneğim yok. Bir kapıya ulaştığımızda demir bir çubukla açılmasının engellendiğini fark ediyoruz, insanların ön tarafa koşmasını sağlamak için yapılmış. Ya da içeride yanmaları için. Çubuğu kaldırdığımız gibi, insanlar öksürükler içinde, iki büklüm bir hâlde dışarı fırlıyor. Geçmelerine izin verdikten sonra içeri giriyoruz.

Alevler ve duman karşılıyor bizi ama pusun içinden ilk Ku Klux'ı görüyorum, cehennem ateşinin ortasında tam anlamıyla iblise benziyor. Kırbacını duvara yaslanmış birkaç insana indirmeye hazır bir şekilde kaldırmış. Sonrasında olacaklar için beklemiyorum.

Kılıç onu çağırmamla geliyor, görüler de öyle. Saint-Domingue'de bir kadın, kendisini ateşe verirken sarsılmış Fransız birliklerine bir savaş şarkısı tutturmuş bağıra bağıra; Küba'da bir adam, birinin kesik sırtına merhem sürerken o kişinin sevgilisinin çığlıklarını yatıştırmak için şarkı söylüyor; sık Mississippi çamlarının arasından firari kampına kaçan bir anne, bebeklerini susturmak için mırıldanıyor. Karanlıktaki kız da orada ve dişlerini bana geçirmeden önce saldığı korkuyu üzerimden atıyorum.

Kılıç elimde daha katı bir hâl alıyor, siyah duman metale dönüşürken Ku Klux'ın sırtına, tam da kalplerinden birinin olduğu yere geçiriyorum. Molly'nin incelemeleri sağ olsun. Sendeleyip yana düşüyor, kılıcımı boğazına sürüyorum. Kurtardığım insanlar gözleri fal taşı gibi açılmış bir biçimde kalakalıyor. Eğer görme yetenekleri yoksa, az önce bir adamın boynuna birkaç santim demir soktuğumu gördüler.

"Onunla savaşmaya çalışıyoruz," diye kekeliyor biri. "Ama o kadar güçlü ki... Normal değil!"

"Hepiniz kımıldayın! Dışarı—"

Bir şeyin çarpmasıyla lafım yarım kalıyor. Sırtüstü yapışıyorum ve hava ciğerlerimi terk ediyor. Birazını tekrar içime çektiğimde, duman beni boğuyor. Gözlerime dolan yaşların arasından tepemde bir Ku Klux olduğunu görüyorum. Bu da hangi cehennemden çıktı? Çeneleri kenetlenmiş, üzerime sıcak bir şey damlıyor. Bu şey kolumu mu ısırıyor? Hayır, kılıcımı. Hissettiğim ıslaklık da tükürüğü. İğrenç.

Toplayabildiğim tüm güçle, kılıcın gücünü çağırıyorum. Eski adam kaçıran krallar ve reisler uyuyan tanrıların isimlerini haykırıyor, siyah yaprak şeklindeki kılıç Ku Klux'ın ağzında akkorlaşıyor. Canavar ciyaklayarak üzerimden çekiliyor, büyük bir kısmı artık kömürleşmiş etten ibaret olan yüzünü tırmalıyor. İşini bitirmek için hamle yapıyorum fakat yan tarafına bir mermi isabet ediyor. Köşeye sıkışan insanlar yerlerinden kıpırdamıyor ama artık avaz avaz bağırıyorlar. İkinci bir kurşun Ku Klux'ın gözlerini delerek onu öldürdüğünde daha yüksek sesle çığlık atıyorlar.

Etrafa baktığımda Sadie'yi görüyorum, Winnie'yi bana doğrultmuş. "Sen ne—"

"Yere yat!"

Dediğini yapacak kadar aklım var. Bir kurşun kafamın üzerinden son sürat geçiveriyor ve bir ciyaklama daha duyuluyor. Başımı çevirdiğimde başka bir odadan dört ayak üzerinde taarruza geçmiş, alevlere sarılı iki Ku Klux görüyorum. Sadie manivelayı durmadan çekip öyle hızlı ateş ediyor ki bitmeden saymaya zar zor vaktim oluyor; bir kurşun, üç, beş. Şimdi iki ölü Ku Klux daha var.

Köşeye sıkışmış insanlar bağırmayı kesiyor. En az ikisi bayılmış. Belki geri kalanların da sesi kısılmıştır. Ama onlar da hareket etmiyor, sadece duvara sinip titriyorlar. Şef gelip onları uzaklaştırıyor. "Bunları dışarı çıkarmama yardım et!" diye bağırıyor, kendinden geçmiş bir adamı kaldırırken öksürükler içinde. "Burası tamamen yanıp kül olacak!"

Bir kadını kavradığım sırada bir sürü çığlık duyuluyor. Hepimiz yukarı bakıyoruz. İkinci kat. Bu, Michael George mu?

"Ben giderim!" diyorum.

"Tek başına mı?" diye bağırıyor Sadie.

Ama çoktan harekete geçmiş vaziyetteyim.

Merdivenlerden yukarı koşmak sanki dosdoğru, ateş püskürten bir ejderhanın midesine gidiyormuşum gibi hissettiriyor. Burası daha sıcak ve dumandan göz gözü görmüyor. Koridorda çığlıkları takip ettiğimde bir Ku Klux'ı kendini kapıya fırlatırken buluyorum. Canavar her çarptığında kapının diğer tarafından çığlıklar yükseliyor. Tiz bir ıslık çalıyorum ve canavar altı gözlü başını

benim olduğum yöne çeviriyor. Kükreyerek bana doğru geliyor, ben de doğruca ona koşuyorum, dizlerimin üzerine çökerek hızımın beni yaratığın alt tarafını kesmek için zemin boyunca kaydırmasına izin veriyorum. Beni es geçiyor, sendelemeye başlayıp geriye doğru savrularak, dökülen bağırsaklarının üzerinde kayıp yüzüstü yığılıyor. Kapıdan yine çığlıklar geliyor. Açmaları için onlara bağırıyorum, açana kadar da küfretmek zorunda kalıyorum. Michael George değil. Titreyen bir kadın ve erkek, yarı çıplaklar. Ne yaptıklarını sorgulamaya gerek yok.

"Dışarı çıkmalısınız!" diyorum onlara.

Kurdukları barikatı kaldırmamız gerekiyor, bir yatak ve gardırop. Onları koridora çıkarır çıkarmaz, ölmekte olan Ku Klux'ın peşimden süründüğünü görüp bağırmaya başlıyorlar. Gözlerimi devirerek kılıcımı canavarın kafatasına geçirmek için uzanıyorum. Bu onların daha fazla bağırmasına neden oluyor. Cam kırılma sesinin ardından büyük bir gürültü geliyor, onlara daha az ağlamalarını ve daha fazla hareket etmelerini söylüyorum. Birkaç kez daha duyuluyor. Sonra dörtnala koşuyormuş gibi şiddetli bir gümbürtü geliyor ve...

Odalardan birinin kapıları parçalandığında, dar alanda itiş kakış ilerleyen üç Ku Klux görünüyor. Daha fazla kapı açılıyor ve daha fazla Ku Klux takip ediyor. Lanet olası şeyler eve tırmanmış, üst pencerelerden giriyorlar! Koridorun başı ve sonu onlarla doluyor. Sekizincide saymayı bırakıyorum. Hepsinin parlayan gözlerle bana yönelmesinden kimin için geldiklerini anlamak zor olmuyor. Kılıcımı kaldırıp şarkı söylemesine izin veriyorum.

Bir an sonra yaşananlar tam bir curcuna; ısırmaya çalı-

şan dişler, pençeler ve kan, bir de arkamda çığlık atan iki kişi. Bunların hiçbirinin düzgünce savaşmayı kolaylaştırdığı söylenemez. Canavarları geri tutmak için elimden gelenin en iyisini yaparak geniş açılarla savuruyorum kılıcımı. Ama ben yer açar açmaz daha fazlası geliyor. Buna devam edemem. Dumana boğulan ciğerlerim ve ateşin sıcaklığı arasında hızla güçsüz düşüyorum. Bir Ku Klux, neredeyse beni yaralıyor, ona karşılık vermek için dönüyorum. Bu karmaşadan kurtulmanın bir yolu olup olmadığını merak etmeye başladığım sırada bir haykırış ve haznesi doldurulan bir Winchester'ın o kutsal sesi işitiliyor. Sadie merdivenlerin kenarında, cehennemde dövüşmek için gökten inmiş, tulum giyen açık tenli bir meleğe benziyor. Winnie'yi bir mahşer kılıcı gibi tutarken yüzü alevlerle aydınlanıyor.

Göz açıp kapayıncaya dek kendi önündeki değil, benim arkamdaki Ku Kluxları vuruyor! Doğrudan başlarına nişan almış. Bir kurşunla iki tane öldürüyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Dörde kadar sayana dek arkamdaki yol açılıyor.

"Git!" diye bağırıyor.

İkimizin sırt sırta verip hepsini alt edeceğini düşünerek ona yardım etmek için hamle yapıyorum. Fakat bana tüfeğini sallayıp tekrar bağırıyor.

"Bari bu seferlik dikkafalı olmayı bırak! Onları götür, ben de arkanızdan geleceğim!"

Peki madem. Sersemlemiş çifti kavrayıp onları ilerlemeye zorluyorum. Biz koşarken Sadie'nin, "Dinleyin, sizi gidi beyaz zenciler! Artık sadece siz, ben ve Winnie varız!" diye bağırdığını duyuyorum. Karşılığında bir dizi

kızgın kükreme duyuluyor, arkama baktığımda her bir Ku Klux'ın burunlarından soluyarak soluk tenli bir sürü hâlinde ona doğru akın ettiğini görüyorum. Dumanların arasında, onlar koşarak gelirken Sadie'nin kahkaha attığını, Winchester'ının manivelasını çekip yarın yokmuş gibi ateş ettiğini görüyorum.

Arka merdivene ulaştığımızda silah sesleri kulaklarımda çınlıyor. Yoğun sisin içinde koşup tökezliyor, birkaç kez düşecek gibi oluyoruz. Kapıya ulaştığımızda sendeleyerek dışarı çıkıp gece havasını içimize çekiyoruz. Şef yanımıza koşarken iki büklüm bir hâlde âdeta ciğerlerimi kusuyorum. Yanında tanıdık bir yüz var, Lester. Alnında bir kesik var ama onun dışında iyi görünüyor.

"Michael George!" diyorum öksürerek. "Onu gördün mü?"

Suratını acı dolu bir ifade alıyor. "Klanlar onu götürdü!"

Aniden ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"İnsanlar bana da aynısını söyledi," diyor Şef. "Klanların insanları kaçırdığını. Belki yarım düzine kadar. Arabalara bindirip gitmişler."

Michael George'u, onu sürükledikleri sırada dövüşürken hayal ediyorum. Ama neden onu ya da bir başkasını alsınlar ki? Çok anlamsız!

"Sadie," diyor Lester, yüzünde çılgına dönmüş bir ifadeyle. "Sadie nerede?"

Ona hemen arkamda olduğunu söylemek için ağzımı açıyordum ki geriye baktığımda orada kimse yok. Tüfek sesi duymayalı uzun zaman olduğunu fark ediyorum. Gözlerim yanan meyhaneye çevriliyor ve midem kasılıyor. Şef'in bağırışlarını görmezden gelerek koşmaya baş-

lıyorum, temiz havadan derin bir nefes alıp dumana ve ateşe geri dalıyorum.

Bu raddede zar zor görebiliyorum, arka merdivenleri bulmadan önce bir yere takılıp duvara çarpıyorum. Duman gözlerimi yaşartıp ciğerlerimi yakıyor. Ama duramam. Tepeye ulaşıp koridora döndüğümde karşımdaki manzaraya bakakalıyorum.

Her yerde ölü Ku Kluxlar var. Çoğu küle dönmüş olsa da bazıları alev almış ve garip etlerinin kokusu genzimi yakıyor. Şapkamla ağzımı ve burnumu kapatarak cesetlerin üzerine tırmanırken dumanı ve kokuyu elimden geldiğince engellemeye çalışıyorum. Yere serilmiş bir düzine kadar canavar olmalı ama Sadie yok. Bağırıyorum, cevap alamıyorum, kısa bir an için başka bir yoldan çıktığını düşünüyorum. Sonra koridorun sonunda bir dipçiğin damarlı ahşap kaplaması takılıyor gözüme. Korku, umudumu tüketiyor. Oraya ulaştığımda tüfeğin üstünde yatan Ku Klux'ı itmek için tüm gücümü harcıyorum.

Altındaysa Sadie var.

Duvara yaslanmış oturuyor. Ve... Yutkunuyorum. Tanrım, fena hırpalanmış.

Tulumu parçalanmış ve kareli gömleği kana bulanmış. Winnie'yi tutan kolu kesiklerle dolu ve diğer elini karnına bastırıyor. Omzunu kavrayıp adını söylediğimde iri, kahverengi gözlerini açıp bana dik dik bakıyor. Dudaklarının rengi solmuş, mırıldanmaya çalışıyor. "Maryse. Ne diye bağırıp çağırıyorsun?"

Bağırdığımı fark etmemiştim.

"Winnie'yle hakladığımız onca Ku Klux'ı görüyor musun?"

"Görüyorum. Ayağa kalkabilir misin? Dışarı çıkmamız gerek!"

Kahkahası boğazına takılıyor. "Ayağa kalkmak mı? Hâlâ bacaklarım var mı bilmiyorum. Hissizleştiler. Ellerimi de pek hissedemiyorum. Ve çok soğuk."

"Seni taşıyacağım! Bozuk paradan daha ağır olamazsın."

Yaptığım espriyle dudaklarının bir köşesi kıvrılsa da sonra bitkin bir nefes veriyor. "Bu gece Frenchy'den çıkabileceğimi sanmıyorum." Elini karnından kaldırınca nefesim kesiliyor. Karnı tamamen parçalanmış, oluk oluk kan akıyor. Şapkamı yaraya bastırarak durdurmaya çalışıyorum. Lütfen Tanrım, durdur şunu!

Sadie elimi kuvvetsizce itiyor. "Gitmen gerek, Maryse. İkimizin de burada yanmasının bir anlamı yok. Bana güzel bir cenaze töreni düzenlensin yeter."

"Hayır!" diye bağırıyorum dumandan öksürerek. "Kendi lanet cenazeni kendin planla!"

Ama beni duymuyormuş gibi konuşmaya devam ediyor. "Kilisede olsun. Fazla gitmediğimi biliyorum ama yine de orada olsun istiyorum. Büyük bir korosu da olsun. Ve bol bol şarkı söylensin. Lester en önde oturup hüngür hüngür ağlasın. Ona henüz hayatına devam etmesini istemediğimi söyle. Hasretimi çeksin ki bu, sonraki iki ya da üç kadınla yaşamaya çalıştığı her şeyi altüst etsin. Sen ve Şef benim için özel bir şey yapın. Seveceğimi bildiğiniz bir şey."

"Sadie..." diyorum ağlamaklı.

Gözlerini bana çeviriyor. "Dedem, buraya geldikten sonra beyazların kestiği kanatlarımızı öldüğümüz zaman

geri aldığımızı söylerdi. Belki uçup annemle tanışırım. Ya da ta Afrika'ya giderim. Lester bana Meroe kraliçelerinden birinin Romalılarla savaştığını söylemişti. Fena da bir kadınmış, göz bandı varmış. Onların heykellerinden birinin kafasını kesip sarayının altına gömmüş! Çok esaslı, değil mi? Benden de çok iyi bir kraliçe olurdu! Beni göz bandıyla hayal edebiliyor musun, Maryse?"

Cevaplayamıyorum. Çünkü Sadie kollarımda can veriyor.

Cansız bedenini duvara yaslayıp saçlarını düzelterek örgüsünün istediği gibi öne düşmesine izin veriyorum. Sonra alnını öpüp kollarını Winnie'nin etrafına dolayarak vedalaşıyorum.

Orayı terk ederken arkadan çıkmıyorum. Ana merdivenlerden geriye kalanlardan aşağı iniyorum, duman ve alevler artık beni rahatsız etmiyor. İçimde büyüyen çok daha yakıcı bir ateş var. Alt kata vardığımda koşmaya başlıyorum. Sanırım giysilerimin bir kısmı yanıyor ama pek umurumda değil. Ön kapıyı hedefleyerek gecenin içine atıyorum kendimi.

Ben bir ölüm perisi gibi çığlık atarak havada süzülürken başını kaldıran ilk Klan, başlığının ardından vahşi gözlerle bakakalıyor. Mırıldayan kılıcımı tam kafatasına gömmek üzere olsam da, o Ku Klux değil, sadece adam. Ayrıca Jean Ana'ya söz verdim. Bu yüzden onun yerine elini kesiyorum. Eli kırbaçla birlikte uçup giderken boş gözlerle bakıyor, onu göğsünden tekmeleyerek yere seriyorum. Bir başka Klan'ı sakatlayıp, düşerken attığı çığlıkları dinliyorum. Üçüncünün de beyaz başlığı kana bulanırken kırılan dişlerinin tatmin edici çıtırtısını du-

yana kadar geniş bıçağımın yassı kısmıyla yüzüne bir iki kez vuruyorum. Ama istediğim kişi onlar değil. İçimdeki öfkenin bir şeyi öldürmesi gerekiyor. İnsan olmayan bir şeyi.

Sonunda, birkaç Ku Klux beliriyor. Dönüşmeleri için onlara bağırıyorum. Onları canavar olarak öldürmek istiyorum. Ama geri çekiliyorlar. Klanlar da öyle. Son olarak biri öne çıkıyor, iri ve geniş yapılı. Kasap Clyde.

"Maryse," diyor. "Yakında tekrar görüşeceğimizi söylemiştik."

"Seni öldüreceğim," diyorum ona açıkça.

"Maryse, sanırız seni daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştik." O başlığın arkasındaki gözler aklımı okuyor. "Hmm, birini kaybetmişsin. Arkadaşlarından birinin başına talihsiz bir olay gelmiş. Uzun olan mı? Değil mi? Ahhh! Şu ateş püskürten! Tüfeği olan! Tatlı Sadiecik mi?"

Adı dudaklarından dökülür dökülmez üstüne atlıyorum. Kafamda intikamcı kölelerin ruhları haykırıyor, kafasını koparmaya hevesli bir şekilde kılıcı savurduğumda öfkelerini hissediyorum. Ama o beklediğimden daha hızlı geri çekiliyor ve kılıcım, titreşimleri tüm kolumu saran keskin bir çınlamayla metalle buluşuyor. Satır. Tekrar hamle yaptığımda, başka bir satırla çarpıştığımla kalıyorum. Ona vurdukça ikisini de kullanarak her fırsatta beni engelliyor.

Sinirle geri çekilip soluklanıyorum. Kıkırdıyor.

"Sana söyledim, biz öylece öldürebileceğin bir köpek değiliz. Ama o küçük oyuncağınla çok daha iyisin, hakkını yiyemeyiz. Memphis'in dışındaki o geceden daha iyi."

Dedikleriyle kaskatı kesiliyorum. O başlığın altında

sırıttığını hayal edebiliyorum. "Gerçekten de nerede saklandığını bilmediğimizi mi sandın? Döşeme tahtalarının altında, karanlıkta, zangır zangır titreyerek. Elbette biliyorduk. Ama şu anda olduğun kişi olmana ihtiyacımız vardı. Seni dehşetle doldurmamız gerekiyordu. Öfkeyle. Senin için ahırdaki o küçük hediyeyi de bu yüzden bıraktık."

İçimde bir şeylerin uyandığını hissediyorum. İnsanlıktan çıkmış gibi hırlıyorum, satırlarından kıvılcımlar saçılmasına sebep olan darbelerimin ardında akkor bir öfke yatıyor. Onu sadece öldürmek istemiyorum, geriye hiçbir şey kalmayana dek tamamen yok etmek istiyorum. Kulaklarımdaki şarkı kükreyerek kanımla birlikte gürlüyor. Bir an için onu yakalar gibi oluyorum ama sonra şarkı söylemeye başlıyor.

Ses ağzından gelmiyor, en azından yüzündeki ağzından değil. Bunu yapan diğer ağızlar; küçük ağızların hepsi şimdi cübbesinin altında açılmış, ahenksiz veya düzensiz bir koro hâlinde şarkı söylüyor. Tıpkı rüyadaki gibi, canım yanıyor. Beni âdeta delip geçen, ritmimi bozan bir keskinlik. Ritmi kaçırıyorum, şarkım bir iplik gibi, ellerimde düzensizce dalgalanıyor. Yakalamaya çalışıyorum ama parmaklarımın arasından kayıp kayboluyor.

Kasap Clyde'ın şarkısı kulaklarıma dolarken yalpalıyorum. Vuruşlarım hedeften şaşıyor. Dengemi bile koruyamıyorum; kendi ayaklarıma takılıp bir dizimin üzerine düşüyor, satırlar gümüş bir parıltıyla inerken kılıcımı yukarı kaldırıyorum. Çarpıştıklarında meydana gelen sarsıntı, tüm bedenime acı dalgaları yayıyor. Ben hayrete düşmüş bir şekilde izlerken kılıcım bu korkunç şarkıy-

la bükülerek kırılganlaşıyor, sonrasındaysa paramparça oluyor.

Kırılan kılıç, beni dumana dönüşen metalle kaplasa ve elim boş kalsa bile aklım az önce olanları kabul etmiyor. Kılıcı çağırıyorum, şarkıları ve görüleri. Ama yalnızca Kasap Clyde'ın boşluğu dolduran korkunç ahenksizliği duyuluyor. Satırın ucunu tam çenemin altına yerleştirip beni dişlerle dolu ağızlara dönüşmüş gözlere bakmaya zorluyor.

"Bunun başka türlü bitmesi mümkün değildi," diyor ağızların hepsi birden. "Nefret *bizim* meskenimizdir. İşgüzâr Teyzelerin sana neden o kılıcı kullanmak için seçildiğini söylemedi mi? Kafanı yalnızca onların kahramanı olmanla ilgili hikâyelerle mi doldurdular? Hakkımızda istediğini düşün, biz en azından sana doğruyu söylüyoruz. Daha önce de bir teklifte bulunmak istediğimizi söylemiştik, Maryse. Sana her şeyden çok istediğin şeyi vereceğiz: Yaşama ve ölüme hükmetmek."

"Canın cehenneme!" diye bağırıyorum öfkeyle. "Bana verebileceğin hiçbir şey yok!"

Başını iki yana sallayarak başlığını çıkarıyor. "Belki de biraz daha uysallaşman gerekiyordur." Etli dilini dışarı çıkarıp parmaklarının arasında kıvrılan bir parçayı koparıyor. Arkamda bir Ku Klux kafamı tutmuş, çenelerimi birbirinden ayırıyor. Habis etin yaklaşmasını, içeri girmeye istekli bir şekilde kıvrılıp dudaklarıma uzanmasını izliyorum. Nedense aklıma gelen tek şey, abimin bana Tavşan Birader'in yakalanıp gitmesine izin vermesi için Tilki Birader'i kandırmaya çalışması hakkındaki hikâyeyi anlatması oluyor.

Al beni, yak ya da derimi yüz; yeter ki beni bu dikenli çalılara atma!

Tiz bir ıslık duyuluyor. Kasap Clyde dönüyor, ben de onun bakışlarını takip ediyorum. Şef! Bir elinde dinamit lokumu, diğerinde çakmağı tutuyor.

"Ne bok olduğunu bilmiyorum," diyor. "Ama onu serbest bırak yoksa şiddet kullanmam gerekebilir. Hepinizin o çirkin kıçını havaya uçuracak kadar barut ve gümüşüm var. Bana inansanız iyi edersiniz."

Kasap Clyde onu şöyle bir süzüp işaret veriyor. Beni tutan eller serbest bırakıyor, ayağa kalkıp beni yakalayan Şef'e doğru sendeliyorum. Birlikte birkaç adım geri çekildikten sonra fısıldamak için eğiliyor, "Başka dinamitim yok! Gümüşüm de! Koş!"

Ve koşuyoruz. Takip edilip edilmediğimizi görmek için bir kez geriye bakıyorum. Ama Klanlar ve Ku Kluxlar orada öylece duruyorlar. Gözlerim Kasap Clyde'ın gözleriyle buluşuyor.

"Bizi ziyarete gel, Maryse!" diyor. "Yerimizi biliyorsun! Sana söyledim, istediğin şey bizde! Her şeyden çok istediğin şey!"

6

Jean Ana'nın çiftlik evi mezarlıktan farksız. Biz geri döneli bir saat oldu. Gullah kadını aldığı haber karşısında epey sarsıldı. Bir eliyle suratını örtmüş bir şekilde sandalyesinde otururken Molly onu teselli etmeye çalışıyor. Şef az ötedeki bir masada Emma'nın elini tutuyor. Asadar, yavaş bir cenaze marşının ritmiyle yere vururken Yakaranların geri kalanı kederli bir şarkı söylüyor.

Ay ışığında yürürüm, yıldız ışığında yürürüm,
Girmek için toprağın altına.
Mezarlıkta yürüyeceğim, içinden geçeceğim,
Girmek için toprağın altına.

Sesleri, tüm çiftliği gücüyle dolduran derin bir feryat gibi. Ama hiçbiri gerçek gibi gelmiyor.

Sadie. Öldü. Bu nasıl gerçek olabilir?

Sadece birkaç saat önce buradaydık, onun şikâyetlerini ve sızlanmalarını dinliyorduk. Şimdiyse gitti, bir meyhanenin içinde yanıp kül oldu. Bir aşağı bir yukarı yürür-

ken yumruklarımı sıkarak tırnaklarımı canım acıyana kadar avuçlarıma geçiriyorum. Bu acı en azından gerçek hissettiriyor.

"Ne yapacağız?" diye sesleniyorum, konuşmaya ihtiyaç duyarak. Konuşmazsam çığlık atacağım çünkü.

Tüm gözler üzerime çevriliyor. Yakaranlar bile sessizleşiyor.

"Ne hakkında?" diye soruyor Molly sonunda.

Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "O Ku Kluxlar büyülerini yapmak için hâlâ toplanıyor! Şu Büyük Kiklop hâlâ geliyor!"

"Bu konuda bir şey yapabileceğimizden emin değilim," diye cevaplıyor Molly. "Onlara karşı sayıca—"

"O zaman gelebilen herkesi göndermesi için Atlanta'ya haber sal!"

Şüpheli görünüyor, aklım Michael George'a gidiyor.

"Ya götürdükleri insanlar?"

"Muhtemelen bu ritüel için," diye lafa giriyor Emma. "Daha önce de bunun için kan dökmüşlerdi."

"Öylece götürülmelerine izin mi vereceğiz?" diye soruyorum.

Molly kaşlarını çatıyor. "Tuzağa düşebiliriz."

"Cordelia kılıcını kaybettiğini söylüyor, öyle mi?" diye soruyor Emma. Bu sırada Molly'nin kaşları kalkıyor, Jean Ana da aniden kafasını kaldırıyor. Şef'e ters ters bakıyorum ama o, kafasını kaldırmıyor. "Sadie'nin korkunç kaybıyla güçlerimiz zayıfladı."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bir yolunu bulacağız. Şef. Birkaç bomba yerleştirip onları dağda havaya uçurabilirsin!"

"Gerzeg beyazlarla birlikde mi?" diye soruyor Jean Ana.

"Ayrıca kadınlar ve çocuklarla," diye ekliyor Molly. "Artık onları da ritüellere davet ediyorlar."

"Hepsini! İnsanmış, canavarmış umurumda değil! Her birini havaya uçuralım! Yaptıklarının bedelini ödetelim!" Ancak oda tekrar sessizleştikten sonra bağırdığımın farkına varıyorum, kanın gürleyen sesi kulaklarıma doluyor.

"Bu onu geri getirmeyecek," diye fısıldıyor Şef. Bana bakıyor, gözleri kızarmış ve yaşlı. Konuşmaya çabalıyorum ama sanki öfke dilimi bağlamış.

"Öfgen topuklarına varmış," diyor Jean Ana. "Batliican."

Haklı. Tenim alev almış gibi. Çekip koparasım geliyor. Dönüp ön kapıdan çıkıyorum. Şef sesleniyor ama çoktan verandadan inmiş, şişe ağaçları bahçesine doğru ilerliyorum. Kafamın içinde vızıltılarını susturamadığım bir arı kovanı var, sanki Kasap Clyde'ın korkunç şarkısı içeri sızmış gibi. Daha kötüsü de içimi kemiren suçluluk. Tüm bunlara benim neden olduğumu fısıldıyor. Sadie'nin ölümünün benim suçum olduğunu. Gece göğüne bakarak, içimde tuttuğum o çığlığı basıverip bağırmaya başlıyorum.

"Neredesiniz? Önce kılıcı verip şimdi de geri mi alıyorsunuz? Beni böyle eli boş mu bırakacaksınız?" Molly'nin çırakları verandada nöbet tutuyor, bana bakıyorlar. Ama umurumda değil. "Eğer ben sizin kahramanınızsam, o zaman bana yardım edin! Ne yapmam gerektiğini söyleyin! Lanet olsun, cevap verin!"

Öfkeyle, şişe ağaçlarından birine tekme atıyorum ve yuvarlanarak kıçüstü düşüyorum; başka bir yere.

Baş dönmesi yüzünden yalpalayarak, titreyen dizlerle ayağa kalkıyorum. Güneşsiz mavi gökyüzü şimdi üzerinde şimşeklerin dans ettiği kızgın bir turuncuya dönmüş. Büyük meşenin yaprakları artık yok; çıplak dallarından uzun, siyah çarşaflar sarkıyor, hissedemediğim bir esintiyle dalgalanıyorlar. Ondine Teyze, Margaret Teyze ve Jadine Teyze, hepsi orada; siyah elbiseler giymiş, geniş, siyah şapkalar takmışlar. Aralarında siyah bir masa duruyor. Bu sefer üzerinde içki ya da yiyecek yok, sadece siyah bir kumaş yığını.

"Biliyor muydunuz?" diye bağırıyorum Jadine Teyze'ye. "Olacakları gördünüz! Siz—"

Öne çıkıp koşarak beni kucaklıyor. Ona karşı koyuyorum ama beni sımsıkı tutuyor, Yakaranların söylediği aynı yas şarkısını söylüyor:

Mezara yatıp kollarımı uzatacağım,
Gireceğim toprağın altına.
Ve ruhum seninkiyle buluşacak o gün,
Girdiğimde toprağın altına.

Neden bilmiyorum ama dudaklarından dökülen bu sözler, bu gece içimde tuttuğum tüm hisleri serbest bırakıyor. Kollarına bırakıyorum kendimi, yedi yıldır hissetmemeye çalıştığım acıyla dolu bir çığlık basıyorum. O geceden beri...

Nefesimi düzene sokana kadar orada öylece hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, sonra onlarla yüzleşmek için başımı kaldırıyorum.

"Size ihtiyacım varken ortada yoktunuz."

Ondine Teyze kızgın gökyüzüne bakıyor. "Perde... büyüdü."

"Düşman bizi senin dünyandan koparıyor!" Margaret Teyze homurdanıyor.

"O zaman buraya nasıl geldim?"

"Çok istedin," diyor Ondine Teyze. "Bazen bu yeterlidir."

Sonra hatırlıyorum. "Kılıcım, o..."

Ondine Teyze'nin yüzü düşüyor ve hepsi masanın üzerindeki kumaşa bakıyor. Jadine Teyze'den ayrılıp onların yanına gittiğimde kılıcımı siyah kumaşa sarılı bir şekilde buluyorum. Siyah yaprak biçimindeki kılıç parçalar hâlinde; tırtıklı bir kenar, gümüş kabzadan çıkıntı yapıyor. Parmaklarımı parçaların üzerinde gezdiriyorum. Şarkı yok. Hiçbir şey yok.

"Kırıldığında geri döndü," diye açıklıyor Ondine Teyze.

"Onarabilir misiniz?"

Margaret Teyze cıklıyor. "Senden başka kimse onaramaz."

Her zamanki gibi, bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama tartışılması gereken başka şeyler var. Onlara Kasap Clyde'la olan yüzleşmelerimi, geleceğini söylediği anlatıyorum.

"Bir fenalık dönüyor," diye mırıldanıyor Jadine Teyze karanlık bir ifadeyle.

"Bu Büyük Kiklop," Ondine Teyze'nin ağzı ismi söylerken bükülüyor. "Düşmanın vücut bulmuş, ete bürünmüş hâlidir. Bunun dünyanıza yapacaklarından korkuyorum."

"Yolun sonu anlamına geliyor!" diye ofluyor Margaret Teyze.

"Kasap Clyde başka şeyler de söyledi. Yedi yıl önce Ku Kluxlarla beni aramaya geldiklerini söyledi. Dediğine göre, onlar..." Gerisini söyleyemiyorum.

Üçü birbirlerine bakıyor, ardından Ondine Teyze yavaşça başıyla onaylıyor.

Cevabı bir çekiç gibi çarpıyor suratıma. "Yani tüm bu yaptıkları, beni istedikleri için miydi? Neden kahramanınız olarak beni seçtiniz?"

Bir kez daha bakışıyorlar, bağırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Onların olmanı engellemek için," diyor Ondine Teyze sonunda.

Sendeleyerek geriliyorum. "Bu hiç mantıklı değil!"

"O gece seni öldürmeye gelmediler," diyor Ondine Teyze. "Bedenen değil."

"Düşmanın bir kehaneti var," diyor Margaret Teyze. "Kahramanımızı çalmakla ilgili. Onu kendilerinin yapmakla."

"Seni almalarını engelledik," diye açıklıyor Ondine Teyze. "Planlarını bozmak için. Ama korkarım, farkında olmadan onların emirlerini yerine getirmiş olabiliriz." Kırık kılıca bakıyor. "Silah, intikam aletidir. Kullanan kişi kendi öfkesini ve ıstırabını aktarmalı ona. Bunun acını dindirebileceğini düşündük. Fakat yalnızca o yarayı beslemiş olduk, seni bir katile dönüştürdük."

"Bu bir kılıç," diye tersliyorum. "Başka ne olacaktım ki?"

Ondine Teyze bana sert bir bakış atıyor. "Çok yakında düşman bir teklifte bulunacak. Ve senin seçimin, dünyanızın kaderini belirleyecek."

Tam ona deli olduğunu söylemek üzere bakışlarına

aynı sertlikle karşılık verecekken Kasap Clyde'ın sözlerini hatırlıyorum: *Daha önce de bir teklifte bulunmak istediğimizi söylemiştik, Maryse. Sana her şeyden çok istediğini vereceğiz: Yaşama ve ölüme hükmetmek.* Başımı iki yana sallıyorum. "Bana onların tarafına geçmemi sağlayacak ne teklif edebilirler? Halkımı öldürüyorlar! Bana benzeyen insanları!"

"Göremiyoruz, düşman bunu bizden gizliyor..." diye lafa başlıyor Ondine Teyze.

"Ama sen teklifi bir kereden fazla kabul ettin," diye bitiriyor Margaret Teyze.

Ne demek istediğini soracak kelimeleri bile bulamıyorum.

"Jadine Teyze'nin bugünü, dünü ve yarını görebildiğini biliyorsun," diyor Ondine Teyze. "Ama dahası var. O *birçok* yarını görebiliyor."

Şimdi gerçekten delirmiş gibi konuşuyorlar. "Nasıl birden fazla yarın olabilir?"

Margaret Teyze iç çekiyor. "Tatlım, yaptığımız her seçim yeni bir yarın demek. Doğmayı bekleyen koca dünyalar demek."

"Bunların bazılarında düşmanın teklifini kabul ediyorsun ve her şey karanlığa bürünüyor," diyor Ondine Teyze. "Her zaman bu noktada gerçekleşiyor bu; dünyanızın, üzerinde dengelendiği kılıcın ucunda."

Jadine Teyze'ye bakıyorum. Kasap Clyde'ın derisinin altında yaşayan şeyler bana değer verdiğim her şeye ihanet etmemi sağlayacak ne teklif edebilir ki?

Yaşama ve ölüme hükmetmek.

"Eğer bu teklifi kabul etmezsem, o zaman kazanıyor muyuz? Ku Kluxlar yok mu oluyor?"

"Kabul etmezsen," diye cevaplıyor Ondine Teyze, "mücadeleye devam etme şansı var. Bir gün zaferi görme umudu. Fazlası değil."

Bu hiç adil görünmüyor.

Kafamda yüzlerce soru işareti olsa da ortada daha acil konular var. "Bu Büyük Kiklop'u durdurmamız gerek. Ancak sayımız yetersiz. Yardıma ihtiyacımız var. Sizin yardımınıza. Yanımızda olursanız, biz—"

Ama Ondine Teyze ben lafımı bitiremeden kederli bir ifadeyle başını iki yana sallamaya başlıyor. "Uzun zaman önce buraya bağlı olmak için bir seçim yaptık. Burayı terk edersek güçlerimiz kaybolur. Hatta geçitten sağ çıkamayabiliriz. Bununla tek başına yüzleşmek zorunda kalacaksın."

"Ama biz sadece insanız!" diye çıkışıyorum. "Onlarsa canavar! İhtiyacımız olan—"

"Canavarlara ihtiyacınız var," diye mırıldanıyor Margaret Teyze, düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak.

Ondine Teyze ona dönüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yine de müdahale edebilecek başkaları var."

"Hangi başkaları? Çoğu onların dünyasını ziyaret etmez ve onlarla ilgilenmez."

"Benim aklıma birkaçı geliyor."

"Doktor, Doktor," diye şarkı söylüyor Jadine Teyze. "Sevgili acımı dindirebilir misin..."

Ondine Teyze'nin başı hızla ona çevriliyor. Dudakları aralanıyor, keskin tilki dişlerini görüyorum. "Hayır! Onlar olmaz. İçlerinde *sevgi* falan yok onların. Sülükler! Ölü şeyler, soğuk, kurumuş kalplere sahip zalimler, sefalet içinde rızık arayanlar!"

Jadine Teyze omuz silkiyor. "Canavarı canavarlık yaptığı için suçlayamazsın."

"Onlar ahlaksız, kaotik!" diye ısrar ediyor Ondine Teyze. "Savaşımızı umursadıkları da yok!"

"Belki." Margaret Teyze başıyla onaylıyor. "Ama düşmanı... dişlerine göre bulabilirler sanki?"

Jadine Teyze genişçe sırıtıyor. Evet, bunlar kesinlikle tilki dişleri.

Ondine Teyze'nin yüzü düşünceli bir ifadeye bürünüyor. En sonunda bana bakıyor. "Kız kardeşlerim düşmana karşı sizinle ittifak kurabilecek başkaları olduğuna inanıyor. Onları ikna etmek zorundasın. Ama uyarmadı deme. Bedelini ödemeni isteyecekler."

Onca borcuma bir tanesini daha eklesem ne olur ki? "Kim onlar?"

"Gerçek isimleri unutulup gitti," diyor Ondine Teyze. "Ama daha önce sizin dünyanıza geldiler." Elini kaldırıyor, havaya yazıyormuş gibi parmaklarını kıpırdatıyor. "İşte. İhtiyacın olanı kitabında bulacaksın."

Kitabımda mı? Elimi arka cebime götürüyorum. Hakikaten de kitabım orada. Çıkarıp sayfaları çeviriyorum, acaba nefes emici Öcü Karı'nın* ya da zavallı başsız köle Koca Liz'in hikâyelerini bulmamı mı istiyorlar diye merak ediyorum. Ama sonra duruyorum. Daha önce burada olmayan bir hikâye var.

Başlığı okur okumaz kaşlarımı çatıyorum. "*Gece Doktorları* da nedir?"

---

* Öcü Karı (Boo Hag), Gullah kültüründe yer alan ve cadı folkloruna büyük katkısı dokunan mitolojik bir yaratıktır. Efsaneye göre, Öcü Karılar vampirlere benzer. Fakat vampirlerden farklı olarak, cadılar uyku hâlindeki kurbanlarının üzerine çöker ve kanlarının aksine kişinin nefesinden beslenirler. –*çn*

"Belki de oyun tahtasındaki yeni oyuncularımız olacak kişiler," diye mırıldanıyor Ondine Teyze çenesine dokunarak.

"Oyuncu, oyuncu," diye şeytani bir şekilde mırıldanıyor Jadine Teyze, tilki dişlerinin arasında küçük bir dil görünürken.

* * *

Teyzelerle görüşmemi anlatırken Jean Ana'nın yüzü buruşuyor. Sessizliğini koruyor, sandalyesinde oturup boşluğa bakıyor sadece. Konuşan kişi Şef oluyor.

Gece Doktorları, Gece Doktorları
Kapının altından girerler gizlice.
Zencilerin dilini ve gözlerini çalar
Daha fazlası için dönerler akabinde.

Gece Doktorları, Gece Doktorları,
Alırlar seni ölü ya da diri,
Kesiverirler zencilerin ellerini ve ayaklarını,
Hatta başını dahi.

Gece Doktorları, Gece Doktorları,
Kapıp götürecekler seni beyaz odalarına.
Zavallı zenci bir çocuğu kesip açacak,
Karaciğerini, safrasını gösterecekler ona.

Gece Doktorları, Gece Doktorları
İstediğin kadar ağlayıp sızlan.
Ama kesilip biçildiğin vakit
Yitip gidecek her bir parçan.

Bitirdiğinde çiftlik evinden çıt çıkmıyor. Dışarıda rüzgâr, şişeden ağaçların arasında ıslık çalarken, kapana kısılmış iblisler ya uğursuz kahkahalar atıyor ya da korkudan ağlıyor. Yakaranlar bana sanki şeytanın kızıyla kaçan Fatih John'muşum* gibi bakıyor.

"Bu Gece Doktorları da kim?" diye soruyor Emma, cevap almak için etrafına bakarak.

Masanın karşısında Şef, parmaklarının arasında bir joker kartıyla geriye yaslanıyor. "Bir hikâye. Birliğimdeki Virginialı bir adamdan duymuştum. Bize büyük dedesinin kölelik döneminden kalma anılarından bahsetmişti. Gece Doktorları, sözde, köleleri çalan ve üzerinde deneyler yapan (uzun boylu ve beyaz giyinmiş) iblislermiş. Ama bunların hiçbiri gerçek değil. Onlar yalnızca, geceleri etrafta dolaşıp köleleri korkutan efendilerdi. Duyduğuma göre, ölü kölelerin cesetlerini, kesmeleri için tıp fakültelerine satıyorlarmış."

Emma'nın nefesi kesiliyor. "Bu korkunç bir şey!"

Şef omuz silkiyor. "Öyle. Ama dediğim gibi, sadece eski bir hikâye. Gece Doktorları diye bir şey yok. Gerçek değiller." Gözleri bana dönüyor, sonra da Jean Ana'ya. "Gerçek değiller, değil mi?"

Gullah kadını dudaklarını büküyor. "Gece Dokdorları, hekâye falan deyl. Na gerçek bu işde." Ela bakışları içime işliyor. "Sen bu gece gedcen mi o uursuz yere?"

---

* Fatih John (John the Conqueror, aynı zamanda High John de Conqueror), Afro-Amerikan folklorundan bir halk kahramanıdır. Kendisi belirli bir bitki köküyle, Amerikan folklorunda, özellikle de halk büyüsünün hoodoo geleneği arasında, büyülü güçlerin atfedildiği John the Conqueror kökü ile ilişkilendirilir. –*çn*

Başımla onaylıyorum. "Alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var. Kimsenin iznini istemiyorum." Meydan okuyan bir ses tonu takınmaya çalışıyorum ama daha çok küstahlık eden küçük bir kız gibi geliyor kulağa.

"O iblis gadınlar sene nası yapcaanı kelamladı mı?"

Halk masalları kitabımı kaldırıyorum. "İhtiyacım olan her şey burada."

"Kılıcın yokdur amma."

Sadece, "Kırıldı," diyebiliyorum.

Yaşlı kadın o kılıcı hiç sevmezdi fakat şimdi yüzünden, onsuz gitmemden de hoşlanmadığı anlaşılıyor. Yine de başını sallıyor, izin verdiği söylenemez ama en azından anlayış gösteriyor. Anca bunu yapınca buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ediyorum.

"Gendine dekat ed," diye uyarıyor sessizce. "O uursuz yer bura gibi deyl. Dekat edmesen onlaan odasında buluversin gendini. İnsanlar ne vakdi ora gedyo, orada bişilerden vazgeçyolar. Bişiler bırakyolar geride. Bura tek parça dönceeni yemnet bene?"

"Elimden geldiğince tek parça," diyorum, söz vermediğimi hatırlayarak.

Kayıt 25:

Havva ve Âdem Yakarış'ı, o habis yılanı dinleyip yasak ağaçtan meyveyi yemelerini anlatıyor. Tanrı seslendiğinde, Âdem cevap vermemiş. O da gidip Havva'ya sormuş. Havva, Âdem'in çıplaklığını örtmek için etraftaki yaprakları topladığını söylemiş çünkü artık utanç nedir biliyormuş. O Yakarış'ı yaptığımızda biz de Âdem gibi yaprakları toplayarak Tanrı'dan saklanıyormuş gibi davranırız. Biraz dalga geçiyoruz ama bu aynı zamanda bir uyarıdır, habis yılanlara uymamaya dikkat etmemizi söylüyor.

–Bayan Susyanna "Susy" Woodberry ile söyleşi, yaş 66,
EK tarafından Gullah dilinden çevrildi

7

Yola koyulduğumda günün ağarmasına hâlâ saatler var. Şef de gelmek istiyor ama Ondine Teyze ve diğerleri bunun yalnız yapılması gerektiğini açıkça belirtiyor. Kitabıma yazdıkları hikâye, ormana gidip ölü Melek Meşesi'ni bulmam gerektiğini söylüyor, o da neyin nesiyse artık.

Macon'da pek orman yoktur. Çoğu pamuk ekmek için kesilmiş. Ama Jean Ana yardım edeceğini söylüyor. Molly'nin ahırlarını geçip gitmemi tembihliyor. Bunu yaptığımda üstünde durduğum toprak değişiyormuş gibi hissediyorum. Göz açıp kapayana dek daha önce burada olmadığını bildiğim gür bir ormanın içindeyim. Fakat bunlar gördüğüm en garip ağaçlar, dallarından yaprak yerine mavi şişeler çıkıyor. Onlara dikkatle bakınca mahsur kalan iblisleri görüyorum. Küçükken abim bana ateşböceklerini nasıl yakalayıp kavanozun içine koyacağımı göstermişti. Böyle parıldamaları bana bunu hatırlatıyor.

Acayip ormanda ağır ağır, dikkatle ilerlerken, sert kabuğa dokunarak gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Ondine Teyze'nin kitabıma yazdığı hikâyeyi kafamda tek-

rarlıyorum: *Ölü Melek Meşesi'ni bulmak için yeterince istemek zorundasın*. Bu yüzden, ben de onun peşine düşme nedenlerimi düşünüyorum. Şu durdurmamız gereken Büyük Kiklop'u. Kasap Clyde'ı ve Ku Kluxları. Michael George'u kurtarmayı. Jadine Teyze'nin her şeye ihanet ederek kabul etiğimi gördüğü teklifi. Ama en çok da Sadie'yi düşünüyorum. Gözlerindeki, sönmüş bir mum gibi solup giden ışığı hatırlıyorum. İçim, serbest kalmak için tırmalayan bir hayvanı andıran bir öfkeyle doluyor.

Gözlerime dolan yaşları silerken ölü Melek Meşesi beliriveriyor. Beliriyor derken ciddiyim çünkü bir an orada değilken, bir an sonra orada.

Adını her kim koymuşsa yerinde bir karar vermiş. Kemik beyazı ağaç, ışıksız gecenin karanlığında parlıyor. Uzun, iç içe geçmiş dallar, kalın bir gövdeden çıkarak bir örümceğin bükülmüş bacakları gibi her yöne uzanıyor; bazıları yukarıda ya da yanlarda, bazıları ise yeri süpürüyor. Bu budaklı şeylerin üzerinde yaprak da yok. Onun yerine kemikler var. Kafatasları, göğüs kafesleri, boynuzlar, her türden, farklı hayvanlardan, asılı oldukları yerde gece esintisiyle sallanan kemikler.

Devam etmek için ayaklarımı sürüyerek, beni kapabileceğini düşündüğüm dallar arasında yürümek zorunda kalıyorum. Ağacın gövdesine ulaştığımda getirdiğim tek silah olan Şef'in siper bıçağını çıkarıyorum. Onu doğrudan beyaz ağaca saplıyorum; kan renginde, kan gibi kokan bitki özü dışarı sızıyor. Çenemi sıkıp midemi yatıştırarak, üzerime yumuşak et parçacıkları sıçratan ağacı tekrar tekrar bıçaklıyorum. Düzgünce bir delik açtığımda uzanıp onu ellerimle ayırıyorum. Hareket eden canlı kas-

lara benziyor. Öğürmemeye çalışarak bir kolumu tamamen içeri itip bedenimin yan tarafı oraya girebilene kadar deliği genişletmeye çabalıyorum, sonra da bacağımın bir kısmını sokuyorum. Ağaç beni tutup kuvvetle çekiştirerek vücudumun yarısını etinin içine emerken nefes nefese kalıyorum. Panikleyerek karşı koyuyorum. Ama ağaç tekrar çekiyor. Bir kez, bir kez daha ve beni yutuyor.

Düşüyorum. Karanlıkta yuvarlandıktan sonra sert bir şeyin üzerine yüzüstü düşüyorum. Öksürüyorum, hayal etmek istemediğim şeylerin parçalarını tükürüyorum, dilimi kaplayan metalik bir tat ve burnumda bir kasap kokusu var. Elbisem ve saçlarım, kan nehrinde yüzmüşüm gibi sırılsıklam olup tenime yapışmış. Oxford ayakkabılarımın kayganlığından neredeyse düşüyorum fakat sonra ayağa kalkıp etrafa bakınıyorum.

Tavşan Birader'in kahkaha mekânı olmadığı kesin*, diye fısıldıyor abim.

Durduğum boş koridor o kadar beyaz ki çamaşır suyuyla yıkanmış gibi görünüyor. Göz alabildiğine uzanıyor. Ondan dallanan diğer koridorlara yöneliyor, onların da uçsuz olup olmadığını merak ediyorum. Tuhaf bir sessizlik var, öyle ki duyabildiğim tek şey kendi nefesim. Dönüp baktığımda bir duvarın karşısında durduğumu görüyorum. Üzerinde yara gibi kanlı bir yarık var, bu dünyaya açtığım delik.

"Buraya ilk kez seyahat etmek sarsıcı olabilir," diyor bir ses, sessizliği bölerek.

---

* Kahkaha Mekânı (Laughing Place), Tavşan Birader (Br'er Rabbit), Tilki Birader (Br'er Fox) ve Ayı Birader (Br'er Bear)'in yer aldığı geleneksel bir Afro-Amerikan halk masalıdır. –çn

Arkama döndüğümde karşımda biri duruyor. Siyahi bir adam. Uzun boylu, tepeden tırnağa beyaz bir takım elbise giyiyor hatta ayakkabıları bile beyaz. Öne eğik bir şekilde taktığı aynı renk melon şapkası ve hepsinden tuhafı, gözlerinin üzerinde beyaz bir gözbağı var. Ama beni net bir şekilde görüyormuş gibi bakıyor.

"Ortalığı bir miktar kirlettin," diyor beyaz eldivenli parmaklarını ayaklarıma doğru sallayarak. Fiyakalı bir konuşma tarzına sahip, sesi asla fısıltıdan bir ton yükseğe çıkmıyor.

Aşağı baktığımda kanlı ayak izlerimi fark ediyorum, sonra bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. Silmemi mi bekliyor?

"Kir, tazıyı çeker," diye açıklıyor.

Başını yukarı kaldırıyor, ben de aynı şeyi yapıyorum. Tavanda bir şey var, o kadar beyaz ve renksiz ki duvarın üzerinde neredeyse görünmüyor. Vücudu, kemikten bir zırhın altında birleşmiş. Yanlarından sayamayacağım kadar çok uzuv uzanıyor, yuvarlak bir kafanın üzerinde kolumdan daha uzun antenler seğiriyor. Kırkayağı anımsatıyor. Fakat araba kadar geniş ve şey kadar uzun, yani, tarif edemiyorum çünkü geri kalanı bir koridor boyunca uzayıp gidiyor. Ama *hayvan gibi* uzun diyebiliriz.

İçimdeki her şey kaçmak için uluyor, bu şeyden uzaklaşmak için! Ama ben okkalı bir küfür edemeden adam tepemde bitiyor. Hareket ettiğini gördüğümü hatırlamıyorum ama şimdi çenemin altına soğuk ve keskin bir şey bastırıyor.

"Şşş." Uzun işaretparmağını dudaklarına bastırıyor.

"Tazı, bu salonu steril tutmak için tasarlanmış bir çöpçüdür. Diğer kirler gibi seni de temizleyecek."

Adam konuştuğu sırada bile, kırkayağımsı şeyin bir kısmı duvardan ayrılarak sürünmeye başlıyor. Antenleri etrafımda seğirirken geriliyorum, ardından çeneleri, gözsüz bir yüzde makine gibi hareket etmeye başlıyor. İnce parmakları olan insanımsı ellere sahip uzuvlarını uzatıyor. Bacaklarım, sırtım, kollarım boyunca kayarak bedenime dokunuyorlar. Neredeyse kaçacak gibi oluyorum ama çenemdeki keskin şey daha sert bastırarak beni topuklarımın üzerinde durmaya zorluyor.

Yaratık, sırtının zırhlı çıkıntılarını uyluğuma lütfeder gibi sürterek yoluna devam ediyor. Keskin şey geri çekilirken gözlerim yakınımdan geçen gümüş bir bıçağı takip ediyor, Molly'nin teşrih bıçaklarından birine benziyor.

"Tazı senin kokunu benimkine karıştırdı," diyor adam. "Şimdilik seni rahat bırakacak."

Arkama döndüğümde kırkayağımsı şeyin duvardaki yarıkla uğraştığını görüyorum. Çenelerinin değdiği yerdeki kan yok olurken yara da dikilmeye başlıyor. Dönüp adama bakıyorum.

"Onlardan mısın? Gece Doktorları'ndan biri misin?"

"Bu âlemin lordlarını gördüğün zaman sormana gerek kalmayacak."

Beni azletmeye hazır bir şekilde arkasını dönüyor.

"Öyleyse sen Dr. Antoine Bisset misin?"

Adını duymasıyla olduğu yerde kalıyor. Devam ederek, kitabımda yazılan hikâyeyi anlatıyorum.

"Antoine Bisset. Eski köle hikâyelerindeki Gece

Doktorları'nı arayan siyahi bir doktor. Onların gerçek olduğunu fark ettin. Ve ölü Melek Meşesi'ni aramaya gittin. Bu olay 1937 yılında Kuzey Carolina'da yaşandı. Bense buraya Macon, Georgia'dan geliyorum, 1922 yılından. Beni buraya yollayanlar, bana seni anlatanlar, zamanın burada bir önemi olmadığını söyledi. Hatta senin yarınınla benimki bir olmayabilirmiş. Ama buraya bir şey aramak, bir sırrı anlamak için geldiğini iddia ediyorlar."

Bana dönüyor; önce kafası, sonra bedeni; sanki sonradan hatırlıyor. "Peki hikâyen neyi aramaya geldiğimi söylüyor?"

"Nefret," diyorum. "Buraya nefreti anlamak için geldin."

Gözbağının arkasından dik dik bana bakıyor. "Mısırlı Hamiler tarafından Yunanlılara ve Romalılara aktarılan ama artık kullanılmayan humoral patoloji uygulamasını biliyor musun? İnsanın vücut sıvılarının her birinin bir ilkeye hükmettiği inancıydı bu: kan, yaşamı; sarı safra, saldırganlığın merkezini; kara safra, melankoliyi; balgam da miskinliği temsil ediyordu. Bir sıvının henüz açıklanmadığına inanıyorum. İnsanların *nefret* dediği şeyin. Sen ve ben onun varlığını göz ardı edemeyecek kadar çok şey gördük."

"Buldun mu peki? Bu nefret kaynağını yani?"

Çenesi kasılıyor. "Onu insanların bağırsaklarında avladım. Sonra da lordlarımın ziyafet çekmesi için örnekler getirdim zira onları bu lezzetle ben tanıştırdım. Yine de kaynağını bir türlü belirleyemedim."

"Ya sana nefreti getirebilirsem? Fakat insanlardan değil de... lordların gibi... varlıklardan. Kanında saf nefret taşıyan şeylerden. Bununla yaşayıp bundan beslenenlerden."

Gözümü açıp kapayana dek karşımda bitiyor. Bu sefer bıçak yok ama bağlı gözlerindeki bakışlar en az onun kadar keskin, beni dilimleyerek altında yatanı incelemek için katmanlarımı soyuyor. "Neden bana böyle bir şey armağan etmek için buraya gelesin?"

"Çünkü yardımına ihtiyacım var." Ona Ku Kluxlardan söz ediyorum. Kasap Clyde'dan. "Lordlarını ikna etmeni, savaşmamıza yardım etmenizi istiyorum," diye bitiriyorum lafımı.

"Onlara söz geçirebildiğimi düşünüyorsan yanılıyorsun."

"Hayır ama onlara bu lezzetten oluşan bir ziyafet sunabilirsin. Eminim bundan hoşlanırlar."

Biraz düşünüp sonra soruyor: "Karşılığında ne vereceksin?"

Kaşlarım yukarı kalkıyor. "Ziyafet çekme şansı yeterli değil mi?"

Sırıttığında beyaz dişleri görünüyor. "Buranın lordlarının köleleri neden çaldığını biliyor musun? Çünkü sefalet onları büyüledi. İçindeki gözyaşı, acı. Kim onlardan daha fazla sefalet görmüş olabilirdi ki? Ama ben buraya isteyerek geldim, senin gibi. Bu yüzden, aradığım şeyin bedelini ödeme şansını talep edebildim." Birden elimi tutup göğsüne bastırıyor. Sıcaklık yok. Nefes yok. Kalp atışı yok. Sadece... boşluk. Sanki kabak misali oyulmuş gibi. "Benim ödediğim bedel bu. Senin de kendininkini ödemen gerekecek."

Ondine Teyze'nin uyarısını hatırlayarak elimi hızla çeksem de başımla onaylıyorum. "Evet, ben..."

Bir anda bir şey beni yakalayıveriyor. Aşağı çekiliyo-

rum, başım yere çarpıyor. Başım dönüyor, sonra hareket ettiğimi fark ediyorum. Biri beni kavramış, ayaklarımdan sürüklüyor. Kırkayağımsı şeyle karşılaşacağımı düşünerek panikle kafamı o yöne çeviriyorum. Ancak bu farklı bir canavar.

İnsana benziyorlar. Yok hayır, devlere. İki kişiler, uzun beyaz cübbeler giyiyorlar. Biri beni altı parmaklı eliyle tutuyor, soluk teni kemiğinin üzerinde gerilmiş. Şef'in belimde duran bıçağını hatırlayarak uzanıp bıçağı kavrıyor ve o ele saplıyorum. Göçük bile oluşmuyor. Beni tutan kişi ince boynunun üzerindeki başını çevirir çevirmez mücadele ruhu bedenimi terk ediyor. Hiç şüphesiz, bu bir Gece Doktoru.

Bana bakan yüz renksiz ve boş; göz ya da burun yok, ağız bile yok. Uzun bir kafada buruşuk bir ciltten ibaret. Kulaklarıma, bilenen bıçaklar gibi fısıldayan bir dizi ses geliyor. Kaskatı kesiliyorum, düz bir taş bloğun üstüne kaldırılırken vücudum göremediğim iplerle bağlanmış hâlde. Gece Doktorları etrafımda suratsız bir şekilde bana bakıyor. Gözlerimi oynatabildiğim kadar oynatıyorum; tuzağa düşmüş, korkmuş bir hayvan gibi fıldır fıldır dönüyorlar.

Dr. Bisset de dahil oluyor resme, bu devlerin yanında küçük kalıyor. "Buraya kendi isteğinle geldiğin için lordlarım pazarlık talebini dinleyecek." Yakınlaşarak eğiliyor. "Fakat gidişini garanti edemem."

Konuşmak için ağzımı açmaya çalıştığımda hâlâ kapalı olduğunu fark ediyorum.

"Gerek yok. Lordlarımın kendi anlaşma biçimleri vardır."

O fısıltı geliyor tekrardan. Hem de bir sürü. Artık gözlerimi oynatamıyorum, gözümü bile kırpamıyorum. Başka bir taş bloğun indiği yere dik dik bakıyorum. Üzerinde gümüş şeyler var; bunlardan biri makasa benziyor, diğeri kavisli bir bıçağa, diğerlerinin de iğneli ve çengelli uçları var. Molly'nin laboratuvarındaki şeylere benziyorlar. Otopsi masasına.

Karnıma ilk kesik atıldığında, yapabilseydim çığlık atardım. Acı, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor, dünyadaki tek şey bu ıstırap sanki. O altı parmaklı eller, kümes hayvanının içini temizliyormuş gibi beni iyice açıyor. Biri içeriye uzanarak karaciğerim olduğunu düşündüğüm bir şeyi çıkarıyor. Onu kanlı bir şekilde birbirlerine uzatarak parmaklarını üzerinde gezdiriyor, her biri sırayla incelemek için evirip çeviriyor. Can çekiştiğim sırada Dr. Bisset'in konuştuğunu duyabiliyorum.

"Lordlarım, hepatoskopiyi bağırsakların gizemlerini okumak için Babillilere ve Satürn rahibelerine öğreten ilk uygulayıcılardı. Çünkü insanlar sırlarını burada saklar."

Zihnimde anılar canlanıyor; Elaine, Arkansas'da bir güruhun siyahileri avlaması geliyor gözümün önüne, Tulsa'da Greenwood'a saldıran Ku Kluxlar, Sadie'nin yüzünün hareketsizleşmesi... Sefaletim, acım bu canavarlara altın tepside sunulmuş durumda. Her şeyi okuyorlar, tıpkı içi boşaltılmış bir keseli sıçanın organlarını inceleyen bir cadı gibi. Kesip alıyorlar, mesanemi ve kandan parlayan bağırsakları çıkarıyorlar, ta ki ağzım kapalıyken bile çığlık atana ve onlara gördüğüm tüm sefaletleri şarkı söyleyerek anlatana kadar. Bir şekilde, karanlık beni ele geçirene dek beyaz odalarında yankılandığını duyabiliyorum.

Gözlerimi açtığımda evimdeyim, menteşelerinden sarkan kapıya bakıyorum. Karnım kesilmemiş ve ağaç kanıyla kaplı değilim. Ama gece vakti. Her zaman gece vakti.

"İlginç," diyor bir ses.

Yerimden zıplayıp döndüğümde karşımda ait olmadığı bir yerde duran Dr. Bisset'i buluyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Gözlem."

"Bu kafamın içinde mi yaşanıyor? Yoksa gerçek mi?"

Gözbağının ardından bana bakıyor. "Fark eder mi?"

Görüyorum ki iblislerle, anlaşılmaz üsluplarını benimsemeye yetecek kadar zaman geçirmiş.

"Beni buraya *onlar* mı gönderdi?"

"Burada lordlarımın göremediği bir şey var. Derinlere sakladığın bir şey. Bu onların ilgisini çekiyor. Ve bu nadiren olur." Dönüp evin içinde yürüyerek beni takip etmeye zorluyor. Doğruca ambara doğru gidiyor, kolunu tutarak önüne geçiyorum.

"Hayır! Orası olmaz."

Ama balık gibi kayarak kaçıp gizli kapıyı açıyor. Kafasını yana eğerek kıza merakla bakıp elini uzatıyor. Kız eli kabul ederek benim için asla yapamayacağı şekilde delikten çıktığında şaşırıyorum. Elinde bir şey var; kılıcımın gümüş kabzası, tırtıklı siyah bir parça kabzadan çıkıntı yapıyor. Yani burada da kırık.

Dr. Bisset bir dizinin üzerine çöküyor. "Uzun zamandır buradasın."

Kız başıyla onaylıyor. "Beni burada saklıyor."

"Seni sakladığım falan yok!" diye çıkışıyorum içimde bir öfke kabarırken.

Bana bakıyor, yuvarlak gözlerindeki korku geri çekilmeme neden oluyor.

"Neden aşağıda kalıyorsun?" diye soruyor Dr. Bisset.

"Canavarlardan saklanmak için. Aramaya gelenlerden."

"Bu yedi yıl önceydi!" diye bağırıyorum.

Dr. Bisset bir ona bir bana bakıyor, o gözbağının altında ne varsa, parçaları çabucak birleştiriyor. "Sadece yedi yıl öncesi için genç görünüyorsun," diyor kıza.

"O beni böyle tutuyor. Sanırım beni küçük hayal etmek daha kolay."

"Öyleyse tüm illüzyonları bir kenara bırakalım." Dr. Bisset'in eldivenli elini sallamasıyla kız değişiyor. Hâlâ gecelik giyiyor ama şu an on sekiz yaşında. Ve bana daha çok benziyor. Tam olarak yirmi beş yaşında bir kadın gibi değil ama kime dönüşeceği gün kadar açık.

"Şimdi," diyor ikimize bakarak. "Bana şu canavarlardan bahsedin."

Ben susuyorum, kız başlıyor anlatmaya.

"Bir gece biz uyurken geldiler. Beyaz çarşaflı ve başlıklı adamlar. Babam kapıyı elinde av tüfeğiyle açtı ve tartışmaya başladılar. Abim hayalet gibi göründüklerini söylemişti. Ama ben onları net bir şekilde görebiliyordum. Onlar insan değildi. Canavardı. Anneme söylemeye çalıştım ama abim beni ambara götürdü."

Gerisini hatırlayarak gözlerimi kapatıyorum. Babamı ve kapıyı delip geçen mermi seslerini. Döşemelerin üstünde öfkeyle koşuşturan Ku Kluxları. Annemin çığlıklarını. Abimin haykırışlarını. Delikte korkudan titreyen hâlimi. İşte kılıç ilk o zaman geldi. Hâlâ onu tuttuğumda nasıl soğuk olduğunu hatırlıyorum, zihnime görüler

göndermesini. Hevesle mırıldanıyordu, oraya çıkıp Ku Kluxlarla savaşmamı istiyordu. Ama çok korkmuştum...

"...sanki hareket edemiyormuşum gibiydi," diyor kız düşüncelerimi tamamlayarak. "Sanki bir şey beni ele geçirmiş gibiydi. Öylece karanlıkta kalıp bitmesini bekledim. Neredeyse iki gün oradan çıkmadım. Sonunda çıktığımda herkes gitmişti. Ben de bakmaya gittim..."

"Hayır!" Kalbim şiddetle çarpıyor. "Onlara bunu söyleme!"

Dr. Bisset bana dönmüyor bile. "Nereye bakmaya gittin?"

Genç benliğim bize ihanet ederken gözlerimin içine bakıyor. "Ahıra."

"Beni oraya götür." Hareket etmeyince adam iç çekiyor. "Bu bir rica değildi." Kolumu kavramasıyla dünya yerinden oynuyor, sanki yürümeden hareket ediyormuşum gibi. Durduğumda arka taraftayız. Kapısı aralık ahırın önünde. Şimdi sabah vakti. Çünkü buraya o zaman geldim.

"Bunu neden görmek istiyorsun?" diye fısıldıyorum.

"Dediğim gibi, lordlarım onlardan saklamak için bin bir takla attığın sırrı istiyor."

"Senin ıstırabını görmek istediklerinde sen öylece göstermiş miydin?" diye karşılık veriyorum öfkeyle.

Elini gözbağına götürerek bana dönüyor. Nefesim boğazımda kalıyor. Gözlerinin yerinde boş delikler var, derisi soyulmuş ve kanlı. Sanki... oyulmuş gibiler.

"Lordlarım tanık olduğum sefaleti benim gözlerimden görmek istedi. Onlar talep etti, ben de isteyerek teslim oldum. Bu müdahaleyi... hafif say."

Ahırın kapısına doğru yürüyüp kapıyı iterek içeri giriyor. Boğulacakmış gibi hissederek orada hızlı hızlı soluklanıyorum. İnce parmaklar benimkilerin arasına geçiyor, genç hâlime bakıyorum. Yüzündeki korku gitmiş çünkü artık her şeyin içimde olduğunu biliyorum.

"Bunu birlikte yapabiliriz," diyor. Sonra bana kırık kılıcı uzatıyor. "Bu benden çok sana ait. Sana söylediklerimi unutma. Acı çektiğimiz yerleri seviyorlar. Bunu bize karşı kullanıyorlar." Hafif bir çekiştirmeyle beni ahır kapısına götürerek ilerlemem için zorluyor.

İçeri girdiğimde yalnızım. O her neyse (geride bıraktığım bir hayalet, zihnimin bir oyunu) gitmiş. Böylece, yedi yıl önce, o korkunç manzarayla karşılaştığım soğuk aralık sabahını yeniden yaşıyorum. Üç ceset. Ailem. Hepsi iplerle ahır kirişlerine asılmış. Sabah güneşinde sallanıyorlar, ayakları açık havada dans ediyormuş gibi görünüyor. Bir şey içimi şiddetle sıkıştırıyor; ellerimin ve dizlerimin üzerine düşerek iki büklüm oluyor, korkuyu ve suçluluğu yeniden yaşıyorum.

"Ne büyük acı." Dr. Bisset yanımda diz çöküyor. "Kaybının üzüntüsü. Yapamadığın şeyin utancı. Ve öfke, çok fazla öfke." Boş gözleri içimi okuyor, en derinlerime kadar işliyor. "Bu öfkeyi kullandın, ailenden ve arkadaşlarından kaçtın, sonra da intikamını almaya gittin, kendi hikâyeni kanla yazmak için."

Olanları hatırlayarak dişlerimi sıkıyorum. Yaşananlardan sonra annemin akrabalarıyla kaldım. Bunca zaman kılıç benimleydi; sırlarını şakıyor, ölümcül ritimlerini öğretiyordu. Hazır olduğumda Ku Kluxları aramaya çıktım. İlk canavarımı öldürdüm, içimde tuttuğum öfkenin

çoğunu da onun ölümünden çıkardım. Onu parçalara ayırdım. Ama bu yeterli değildi. İçimden atacak daha çok fazla acı ve öfkem vardı. Dolaşıp Ku Kluxları öldürerek iki yıl geçirdim. O raddede, tam anlamıyla insan olduğumdan emin değildim. Sadece intikam ve öldürmek vardı benim için. Artık canavar avlıyordum. Tennessee ormanlarında bir yerdeydim, kan ve katliam cehennemine gömülürken Jean Ana'nın çağrısı beni o çukurdan çıkardı. Yeniden insan oldum. Ama beni körükleyen yarayı derinlere gömdüm, küçük kızı ve gördüğü tüm dehşetleri tekrar o ambara tıktım.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum kıza, kendime.

"Lordlarım sefaletinin... enfes olduğunu düşünüyor," diyor Dr. Bisset. "Sen *hakikaten* nadir görülen bir ziyafetsin."

Gözlerimi devirerek onun boş yuvalarına bakıyorum, içimde yeni bir öfke yükseliyor. Bu benim acım. Benim yaram. Bundan ziyafet çekemezler, iliğimi kurutamazlar. Beni parça parça yiyip bitiren, beni bir bütün olarak yutmaya çalışan canavarlardan bıktım usandım.

"Ben canavar avcısıyım," dedim ona sıktığım dişlerimin arasından.

Kılıcımı çağırmak için elimi ne zaman uzattığımı bilmiyorum. Tuttuğum kırık parçanın kıpırdandığını hissederken zihnimde taze görüler canlanıyor. Hayatım boyunca gördüğümden daha fazlası hızla bir görünüp bir kayboluyor. Şarkı bir kez daha duyuluyor. O güzel, intikamcı şarkı. Hem de daha güçlü, ahenk içinde yüzlerce ses. Haykırarak, uyuyan tanrıları uyandırmaları için köle satan reisleri ve kralları çekiştiriyorlar. Tırtıklı kılıca

baktığımda siyah dumanla kaplı olduğunu görüyorum; büyüyerek o tanıdık yaprak şeklini alıyor, koyu metal onarılıp bir bütün hâline gelene kadar birbirine kaynıyor. Onca görünün arasında kızın gerçekten gitmiş olduğunu işte o zaman anlıyorum. Artık ürkmüş gözler yok. Artık beni içine çeken bir korku yok. Ondan kalan yara hâlâ orada ama eskisi gibi zonklamıyor. Asla tam olarak iyileşmeyecek olsa bile, o da onarılıyor.

Dr. Bisset kılıca bakıyor. Bir şekilde, o oyulmuş gözlerde şaşkın bir ifade beliriyor.

"Nasıl—" diye başlıyor konuşmaya ama lafını kesiyorum.

"Burası benim yerim. Benim acım. Burada hiçbir hakkınız yok! Lordların sefaleti çok mu seviyor? Öyleyse onlara sefaleti göstereyim!" Şarkı sağır edici bir hâl alırken siyah yaprak şeklindeki kılıç ışıl ışıl parlamaya başlıyor. Işık tüm gücüyle her yeri aydınlatıyor, ta ki beni kör edene kadar.

Tekrar görebildiğimde geri dönmüşüm. Otopsi odasındayım. Kafamda yeni bir ses var, bir düzine sesin arasında çığlık atıyor.

Çok fazla! Çok yüksek! Çok gürültülü!

Gece Doktorları. İki büklümler, sanki bir şeyi engellemeye çalışır gibi elleriyle başlarını kavrıyorlar. Üzerimde kurdukları hâkimiyet bozulmuş gibi görünüyor, hareket edip oturabiliyorum. Gömleğim açık, dolayısıyla karnımı görebiliyorum. Her şey yerli yerinde. Organlarımın çıkarıldığına dair tek işaret, parmağımın altında hissettiğim küçücük bir yara izi. Diğer elimdeyse daha da inanılmaz bir şey duruyor. Kılıcım!

Rüya yerinde olduğu kadar parlak ve bütün. Kılıç mırıldanıyor, ona doğru çekilen ruhlar şarkı söyleyerek hayatlarını anlatırken titreşiyor. Köleleri birer ikişer kapıp kaçıran bu Gece Doktorları, bu şarkılardan, daha önce hiç görmedikleri kadar çok sefalet ve acıya maruz kalıyor. Ve bu çok fazla geliyor. Kıvrandıklarını görmekten zevk alıyorum.

Sonra Dr. Bisset beliriyor.

"Yeter!" diye hırlıyor.

Birden otopsi masasından kalkıp onun yaptığı gibi garip bir şekilde koridorda ilerliyorum. Durduğumuzda sırtım bir duvara çarpıyor, içinden geçtiğim duvar bu.

"Ziyaretin haddinden fazla uzadı," diyor. "Geri dönme zamanı."

"Peki ya lordların? Yardım edecekler mi?"

"Yaptıklarından sonra hâlâ yaşadığın için şanslısın."

"Bir anlaşma yaptık! Benim için onlarla konuşacaktın!"

Öne doğru eğilerek, geri taktığı beyaz gözbağının arkasından bana bakıyor. "Yerinde olsam kazandıklarımı alır, bir daha buraya gelmezdim."

Beni sertçe ittirmesiyle taşa düşüyorum, yumuşak ve etli karanlıktan geçerek toprak zemine yuvarlanıyorum. Kafamı kaldırdığımda Jean Ana'nın çiftlik evinin arkasında olduğumu görüyorum. Dev şişe ağaçlarından oluşan orman gitmiş. Önümde yükselen ölü Melek Meşesi soluyor. Ağacın yok oluşunu izledikten sonra onarılan kılıcımı göğsüme bastırarak uzanıp gece göğünü seyrediyorum.

8

Stone Dağı'na çıktığımız pazar gecesi hava yağmurlu.

Presbiteryen yağmuru da değil hani. Yeri göğü inleten bir Baptist sağanağından bahsediyorum.

Tuhaf bir grubuz. Ben ve Şef. Emma ve aralarında Sicilyalı olduklarını söylediği iki koyu tenli adamın da bulunduğu "yoldaşlarından" üçü. Geniş kenarlı şapkaları ve omuzlarında tüfekleriyle Molly'nin çırakları Sethe ve Sarah. Will Amca ve Yakaranlarla birlikte Jean Ana da burada. Gullah kadınına buranın yaşlılara göre olmadığını söylüyorum ama bana büyük bir kök büyüsü yapacaklarını söylüyor. Bir şeyi kafasına koydu mu onu vazgeçiremezsiniz.

Uzlaşmacı bir insan olduğunu da söyleyemeyiz. Stone Dağı tıpkı adı gibi, gökyüzüne değen gri bir kubbe. Etekleri ağaçlar ve çalılarla çevrili. Ancak üst kısmı çoğunlukla çıplak taştan oluşuyor, yürüdüğümüz patika da su ve tortu karışımı bir şeye dönüşmüş. El fenerlerinin yardımı dokunsa bile zar zor ilerliyoruz. Oxford ayakkabılarımı bot, tozluk, yosun yeşili pantolon, siyah bir gömlek ve

Molly'nin su geçirmez naylon kumaştan diktiği lacivert panço ile değiştirdim. Jean Ana yağmurun geldiğini hissedip düzgünce hazırlanmamızı sağladı. Görünüşe göre, önsezisi düşündüğümden daha gerçek bir anlama sahip. Şef'in asker kıyafetine hâlâ imrenirim. Üzerinden suyun kayıp gittiği şapkadan bahsetmiyorum bile. Ben de kendi kahverengi şapkamı sıkıca geçirdim kafama. Görmeyi zorlaştırsa da yağmurun yüzüme gelmesini engelliyor.

Yaklaşık yarım saat sonra çağrımıza cevap veren diğer gruplarla bir araya geldik. Çoğu Atlanta civarından, yağmurlukları ve gümüş süngülü tüfekleriyle kolayca seçilebilen gaziler. Daha küçük gruplar Marietta ve Atina'dan geliyor. Buna rağmen sadece otuzumuz savaşabilir. Ki bu pek bir şey değil.

Dr. Bisset'in anlaşmamızı yerine getirip getirmediğini merak ediyorum. Gerçi onu en son gördüğümdeki yüzünü düşününce bundan o kadar da emin olamıyorum. İç organlarımın çekip çıkarıldığını hatırlamamla elim karnımın üzerine gidiyor. Bu sadece bir gece önce mi yaşandı? Macon'dan buraya süren altı saatlik yolculuk boyunca Şef'le arabayı vardiyalı kullandık. Ama uykum düzensizdi, unutmak istediğim şeylerle doluydu. Şimdiyse uzuvlarıma donuk bir ağrı çöküyor. Devam etmemi sağlayan şeyin ne olduğundan emin değilim. Belki sadece öfkedir.

Bazen unutup Sadie'yi kontrol etmek için yanıma bakıyorum. Bu yağmur yüzünden edeceği şikâyetleri hayal ediyorum. Ya da anlatacağı saçmalıkları, okuduğu gazetelerden bir hikâyeyi. Sanki Ku Kluxlar onun olması gereken yerde bir boşluk bırakarak onu bu dünyadan koparmış gibi. Şimdi de Michael George'u yakaladılar. Bü-

tün bunlar içimde öyle kızgın bir ateş yakıyor ki yağmur tenime değse cızırdayabilir.

Ağaçlar seyrekleşmeye başlayarak sadece ıslak, sarp kayalar bırakıyor ileride. Sonunda bu Jean Ana'yı durmaya ikna ediyor. Will Amca ve Yakaranlarla birlikte burada dinlenip bize sonra katılacaklarını söylüyor. Bunun gerçekleşme şansı neredeyse hiç yok. Ama bana uyar. Bizi kutsadıktan sonra, dağın zirvesine doğru yol almak üzere onları bir ağaçlığın altına korunaklı bir hâlde bırakıyoruz.

Kaygan demek bu tırmanışı tarif etmeye yetersiz kalır. Altımdaki çıplak kaya pürüzsüz, dengemi kaybetmemek için büyük bir mücadele veriyorum. Yaklaştıkça, gökyüzünden ışık yansırken biri konuşuyormuş gibi bir ses duyuyorum. Daha da yükseliyor, tepeye yaklaştığımızdaysa âdeta gümbürdüyor. Bir adamın sesi yağmurla yarışarak geceyi inletiyor. Sesi tanıdığımda içimdeki öfke kabarıyor. Herkesi geriye kalan son çalı ve ağaç parçasının altında toplayarak soluklanmaya bırakırken, ben ve Şef nereye geldiğimizi görmek için sürünerek ilerliyoruz.

Karşımızdaki manzara kâbustan fırlamış gibi. Klanlarla dolu geniş bir gri taş parçası. Hiç bu kadar çok sayıda görmemiştim. Yüzlerce olmalı. Sıralar hâlinde duruyorlar, cübbelerinin tenlerine yapışacak kadar ıslanmasına aldırmıyor gibiler. Başlıklarını geçirmemişler ve kocaman açılmış, dik bakışlı gözleri Stone Dağı'nda oynayan bir filme sabitlenmiş.

Bir Ulusun Doğuşu.

Molly'ye dışarıda nasıl film göstereceklerini sordum. Tek ihtiyaçlarının kendi gücünü üreten bir projektör ve

üzerine görüntüyü yansıtacak bir şey olduğunu söyledi. Görünüşe göre, bir ekran yapmışlar. On beş metre uzunluğunda ve iki katı genişlikte olmalı. Projektörün nerede olduğunu bilmiyorum ama her zamanki gibi kocaman, hareketli resimleri aktarıyor. Ekranın alt kısmına ahşap bir platform inşa edilmiş. Üzerinde, kolları önden bağlanmış ve başlarına çuval geçirilmiş bir hâlde altı adam ve kadın duruyor. Ekrandan gelen ışıkta siyah uzuvlarını görünce kalbim sıkışıyor. Biri de Michael George olmalı.

Taş zemine keresteden dev bir haç dikilmiş. Ve yanındaki platformda da bir adam duruyor. Yüzünü bu mesafeden çıkaramıyorum. Ama geniş ve iri yapılı bedeni, Klan elbiselerinin içinde yeterince tanınabilir. Ayrıca, duyduğumuz sesin de sahibi.

"Kasap Clyde," diyorum öfkeyle.

Şef başıyla onaylıyor. "İşte orada. Saçma sapan konuşuyor."

İşte orada. Bu filmde normalde orkestra misali bangır bangır çalan bir müzik olmalı. Bunun yerine, sesi yağmurda yankılanan, beyaz ırk ve benzerleri hakkında susmak bilmeyen Kasap Clyde var. Kalabalık orada sersemlemiş bir hâlde, gözleri o büyük ekrana yapışmış vaziyette can kulağıyla onu dinliyor.

"Klanlar dört bir yandan gelmiş olmalı," diye homurdanıyor Şef.

"Ku Kluxlar da."

Bu sağanak yağmurda bile değişip bükülen yüzleriyle kolayca tanınıyorlar. Bazıları insanların arasına yayılmış. Bazılarıysa ellerinde yakılmış meşalelerle uzun kuyruklar

hâlinde duruyor, tuhaf alevler yağmurdan etkilenmiyor.

"Tek bir yerde bu kadar fazla sayıda," diyor Şef. "Tulsa'yı anımsatıyor."

Tulsa'ya benziyor. Hepsi tanrılarının doğuşunu görmek için burada.

Büyük Kiklop geliyor. Ve geldiğinde dünyanın işi bitecek.

"Sence de bu Klanlarda bir tuhaflık yok mu?" diye soruyor Şef. "Dönüşmemiş olanlarda yani?"

"Fırtına çıkmışken bir dağın tepesinde dikilmek dışında mı diyorsun?"

"Sorun yüzleri. Normal görünmüyorlar."

Yağmurdan dolayı görmek zor. Ama şapkamı kaldırıp gözlerimi kısarak film ekranının aydınlattığı yüzleri inceliyorum. *Gerçekten de* bu Klanlarda bir tuhaflık var, Ku Kluxlardan farklılar. Ancak ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini çözemiyorum.

"Hepsini öldürecek kadar adamımız yok," diyor Şef.

Ona bakıyorum. Yüzünde korku yok. Korkmayacak kadar fazla şey görüp geçirdi. Fakat kazanamayacağımıza dair bir beklentisi var. Yine de savaşacak. Aynı şey Emma, Molly'nin çırakları ve önderlik ettiğimiz tüm direnişçiler için de geçerli. Her biri güneşin doğuşunu görmeyeceklerini bilerek savaşacak. Ancak ben bir yolunu bulup buna izin vermeyeceğim.

"Ben oraya gidiyorum."

Şef'in suratı allak bullak oluyor. "Anlamadım?"

"Kasap Clyde. Dün gece onu duydun. Beni buraya davet etti."

"Bu bir tuzak. Yüzlerce Ku Klux seni görünce üzerine saldıracak!"

Başımı iki yana sallıyorum. "Benden bir şey istiyor. Bir süredir istiyordu."

"Ne halt istiyormuş senden?"

"Bir teklifte bulunmak."

Şef bana kafayı yemişim gibi bakıyor. Ona da Jean Ana'ya da bundan bahsetmedim. Ama şimdi derin bir nefes alıp her şeyi anlatıyorum. Sessizce dinliyor, bitirdiğimde bir an için duraklayıp, "Nasıl baştan çıkaracağını bilmeseydi şeytan, şeytan olmazdı," diyor. "Bu teklifin ne olduğunu biliyor musun?"

Bir süredir bunu düşünüyordum. Kasap Clyde'ın ilk seferinde zihnime nasıl sızdığını. O derinlerde kilitli tuttuğum anıdan içeri nasıl girdiğini.

Şef'e yavaşça başımı sallıyorum. "Sanırım biliyorum."

"O zaman muhtemelen seçimini çoktan yaptın."

Ani bir *foş* sesi duyuluyor. Sesin geldiği yöne baktığımızda dev haçın alev aldığını görüyoruz. Tıpkı meşaleler gibi, bu alev de yağmurdan etkilenmiyora benziyor; gecenin karanlığında, keresteyi cehennem ateşine bürüyor. Şef'e dönüp gözlerindeki parıltıyı yakalıyorum.

"Şimdi gitmeliyim. Belki bunu durdurabilirim."

"Ya da kendini öldürteceksin."

"O da olabilir. Ama denemek zorundayım." Ondine Teyze'nin sözlerini hatırlıyorum. "Dünyayı bir kılıcın ucunda dengeleme zamanı."

Şef bana sert bir bakış atıp sonra konuşmaya başlıyor. "Pekâlâ o zaman. Ama ben de seninle geliyorum."

İtiraz etmeye yelteniyorum ama sözümü kesiyor. "Sadie oraya tek başına gitmene izin vermezdi, ben de vermeyeceğim. Bunu kabullensen iyi olur çünkü o sipere birlikte gidiyoruz!"

Onu bir yumrukla bayıltıp kaçmayı düşünüyorum. Ama büyük olasılıkla kıçı tekmelenen kişi ben olurum. Olası ölümümle yüzleşmeden önce dayak yiyecek havamda değilim. Pes ediyorum, bunu tek başıma yapmak zorunda olmadığımdan dolayı rahatladığım için suçlu hissediyorum.

"Bu teklif hakkında ne seçim yaptığımı hiç sormadın."

Şef omuz silkiyor. Dudaklarının arasına bir Chesterfield yerleştirip yakmaya yeltenecekken yağmuru hatırlıyor. "Yanındaki askerin doğru şeyi yapacağına güvenmelisin. Endişelenmenin bir faydası dokunmaz."

Dağın tepesine çıktığımda hâlâ şakır şakır yağmur yağıyor, iri damlalar taş zeminde gölcükler oluşturuyor. Üstünde Cehennem Savaşçısı üniforması, dişlerinin arasında yakılmamış Chesterfield ile Şef de yanımda. O samimi gülümsemeyi gördüğüme bu kadar mutlu olacağımı düşünmemiştim. Sıra sıra Klan, gözlerini ekrana dikmiş, biz ortalarına doğru geniş bir yolda yürürken bizi görmezden geliyor. Bizi ilk gören, elinde meşale tutan bir Ku Klux oluyor. İnsan dudakları aralanıp ciyaklamaya başlıyor. Kasap Clyde'ın platformdan verdiği vaaz kesiliyor ve tüm o beyaz deniz dalgalanarak büyük bir yaratık şeklinde bize doğru dönüyor.

İnsan ya da başka türden bir iblis sürüsüne doğru yürüyen iki siyahi kadın değilmişiz gibi devam ediyoruz. Ama hiçbiri bizi durdurmaya çalışmıyor. Ku Kluxlar da kıpırdamıyor. Sadece tuhaf değil, aynı zamanda kesinlikle *anormal* görünen Klanlar da öyle. O anormal beyaz yüzlerden oluşan denize baktıkça midem giderek daha da düğümleniyor. Burada henüz anlayamadığım bir şey dönüyor.

Gözlerimi onlardan ayırıp platforma ulaşıyorum.

Kasap Clyde orada duruyor, yağmurdan sırılsıklam olan cildi ateşli haçın parıltısında parlarken, etten kıyafetinin altında sırıtıyor.

"Maryse! Neredeyse gelmeyeceksin sanmıştık!"

Yalan söylüyor. Her zaman biliyordu. Tüm bunlar onun yazdığı bir hikâye gibi.

"Yaklaş lütfen! Tam zamanında geldin! Ama sadece sen gel. Yedeğe gerek yok."

"O da benimle geliyor!" Başımla Şef'i işaret ediyorum.

Gülümsemesi gerilse de elini savuşturuyor. "Nasıl istersen."

Şef'le birlikte platformun basamaklarını çıkıyoruz. Yüzlerce nefret dolu suratın önünde durmak tuhaf bir şey olsa gerek diye düşünüyorsanız sizi temin ederim ki öyle. Ku Kluxların bir kısmı ağızlarını açmış, yağmur suyunu içerken Klanların hepsinin suratında aynı anormal ifade var. Kasap Clyde'a geri dönüyorum, o kutsal olmayan haçın alevleri ruhumu yalarken arkamızdaki film gerçeküstü boyutlarda oynamaya devam ediyor. Daha sonra, gözlerim platformda duran diğerlerine kayıyor, sıraya dizilmiş altı kişi ve hepsi siyahi. Aradığım kişiyi bulmak için bir kez bakmam yetiyor.

"Michel George!" diye sesleniyorum. Ama cevap vermiyor, dönmüyor bile.

"Ah, sevgilin seni duyamaz," diyor Kasap Clyde. "Hiçbiri duyamaz."

Michael George'un kafasındaki çuvalı çıkarmaya gidiyor; o tanıdık, güzel yüzü sağ salim görmenin rahatlığını ve acısını hissediyorum. Ancak...

"Gözlerine ne yaptın?" diyorum hesap sorarcasına.

"Ah, o mu?" Kasap Clyde, elini Michael George'un ifadesiz yüzünün önünde sallıyor. O ise hiçbir tepki vermiyor. Yağmur koyu teninden aşağı süzülürken gözbebekleri olmayan, bembeyaz gözlerle bakıyor yalnızca. "Korkma, sadece bir tür uyku hâlinde. Ama merak etme. İstediğimizi yaparsan onu sana geri veririz, hem de zarar görmemiş bir şekilde. Diğerlerine gelince... Eh, o geldiğinde çok *aç* olacak."

O. Şu Büyük Kiklop.

Michael George'un ifadesiz suratına bakıyorum, uzanıp ona dokunmak, sarılmak için can atıyorum. Ama Kasap Clyde'ın istediği de bu. Bunu acımdan zevk alan sırıtışında görebiliyorum. Öfkemi bastırmak için yumruklarımı sıkarak kalabalığa yöneliyorum.

"Olay bu yani? Yeniden doğuşunu görmem için mi beni buraya çağırdın?"

Kasap Clyde'ın gülümsemesi, balkabağından fenerlere oyulan türden bir sırıtışa dönüşüyor. Onun sadece insancılık oynayan şeylerden oluştuğunu hatırlıyorum. "Seni büyük plana tanık olmaya davet ettik."

"Büyük planın hakkında sana en son ne söylemiştim?"

Kıkırdıyor. "Sanırım tam olarak, 'Sikeyim büyük planını,' demiştin. Ama içinde oynayacağın rolü sana daha söylemedik. Bilmek istemez misin? Bu rolü çok uzun zamandır planlıyoruz."

Cevap vermeyince konuşmaya devam ediyor.

"Bildiğin üzere, biz sizin *nefret* dediğiniz şey konusunda uzmanız. Sizin türünüz için bu sadece bir duygu. Sizi birbirinden güzel türde şiddet uygulamaya itebile-

cek, gözlerin ardındaki bir parça öfke. Ama bizim için bu duygular başlı başına bir güçtür. Ondan besleniriz. Ona çok değer veririz." Toplanmış olan Klanlara dönüyor. "Şu nefis nefrete bir bak. Onu biz yerleştirmedik, içlerinde hep büyüyordu. Gelişmesine yardımcı olmak için biraz dürttük. Birkaç makara selüloit sayesinde bize tüm benlikleriyle, isteyerek geliyorlar. Ama bu nefret, sürdürmek için pek de... yeterli değil."

Kaşımı kaldırıyorum. Bu Klanlar bana yeterince nefret edebiliyor gibi görünüyor.

"Görüyorsun ya, nefretleri anlamsız. Zaten güç onlarda. Yine de kontrol ettiklerinden, kendileri için gerçek bir tehdit oluşturmayanlardan nefret ediyorlar. Korkuları gerçek değil, sadece güvensizlik ve yetersizlikten ibaret. İçten içe bunu biliyorlar. Bu durumda nefretlerinin... sulandırılmış viskiden bir farkı kalmıyor. Ama bir de senin halkına bak!"

Gözleri aydınlanıyor ve bir adım daha yaklaşıyor.

"Nefret etmek için sağlam bir nedeniniz var. Sana ve halkına yapılan tüm haksızlıkları bir düşün. Kırbaçlanan, dövülen, avlanan ve sıkıştırılan, onların ellerinde çok acı çekmiş bir halk. Onlardan nefret etmek için her türlü sebebiniz var. Yüzyıllarca süren ahlaksızlıklardan tiksinmek için. Bu nefret çok saf, çok kati ve haklı, çok güçlü!"

Vücudu titriyor, sanki en tatlı şarabı hayal ediyormuş gibi.

"Benim bunlarla alakam ne peki?"

"Ah, Maryse, sen bizim en iyi adayımızsın!"

Yüzümdeki kafa karışıklığını görünce sırıtışı inanılmaz derecede genişliyor.

"Seni izlediğimizi söylemiştim. O işgüzârların daha önce yaptıkları gibi, bize karşı acınası büyülerini kullanmak için bir kahramanı taçlandıracaklarını biliyorduk. Peki ya bu seçimi biz yönlendirebilseydik? Kahramanlarıyla savaşmak yerine onu şekillendirmeye yardım etsek. Acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu göstersek. O yaranın iltihaplanmasına izin versek. Böylece o da bu küçük nefret tohumunu derinlerde bir yerde saklasa. Sonra onu beslesek. Köpeklerimizle sulasak. Bıraksak onları avlasa, öldürse ve bundan zevk alsa. Bundan gerçekten de zevk alıyorsun, değil mi? Bu nefret, hasat edilmeyi, ondan faydalanmanı bekleyerek sağlamlaşıp güçlenene kadar büyümeye devam edecek."

İçimdeki öfke sesimi titretiyor. "Teklifini yaptığın kısım burası mı?"

"Aslında öyle," diye hırlıyor.

"Eh, gerek yok, ne olduğunu biliyorum! Ve istemiyorum! Senden değil!" Bana bir tuhaf bakıyor. Ve içimdeki ateş daha da yükseliyor. "Ailemi geri getirmeyi teklif ediyorsun! Yaşama ve ölüme hükmetmek demiştin. Her şeyden çok istediğim şeyi vereceğini söylemiştin. Bana bunu teklif etmenin taraf değiştirmemi sağlayacağını mı sanıyorsun? Size geleceğimi mi? Yaptığınız onca şeyden sonra!"

Kasap Clyde olağandışı bir şekilde sessiz. Tek duyabildiğim, kendi derin, kızgın nefesim ve yağmurun şıpırtısı. Sonra beklenmedik bir şey yapıyor. Gülüyor. Kahkahalara boğuluyor. Öyle ki neredeyse iki büklüm olmuş bir şekilde bacağını tokatlayacak. O gizli ağızların da güldüğünü hayal ediyorum. Gözyaşlarını mı, yağmur suyunu mu artık, silerek bana bakıyor.

"Ah, Maryse! Sende de ne hayal gücü var yani! Aileni geri getirmek mi? Teklifimizin bu olduğunu mu sanıyorsun? Bunu mu umut ediyorsun? Aileni geri getiremeyiz." Kahkahası kesiliyor ve buz gibi bir ifade yerleşiyor suratına. "Onlar ölüp gitti. Sonsuza dek."

Söyledikleri, benliğimin en derin noktasına saldırarak kelimelerden ummayacağım bir şekilde yaralıyor beni. Yanaklarımın utanç içinde alev aldığını hissediyorum. Haklı. Bunu kabul etmemek için mücadele edip savaşırken bile bunu umuyor, bunun için yanıp tutuşuyordum. En azından böyle bir şeyin mümkün olmasını istiyordum. Bir ihtimal olduğunu bilmeyi.

"Hayır, Maryse, demek istediğimizi yanlış anladın," diye devam ediyor Kasap Clyde. "Şöyle ki senden taraf değiştirmeni istemiyoruz. Sana gelmeyi teklif ediyoruz."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, sözleri kafamdaki diğer tüm düşünceleri defediyor. "Ne?"

O gri gözleriyle kararlı bir şekilde bakıyor. "Bizim kahramanımız ol, Maryse. Ordularımıza liderlik et. Halkına sahip olmadıkları tek şeyi ver..."

"Nefreti mi?" diye araya giriyorum.

"Güç," diye düzeltiyor sesi artık kuvvetle çıkarken. "Sana başından beri bunu anlatıyorum. Onların haklı ve makul nefretini bize getirirsen sana güç bahşederiz, hem de bir daha kimseden korkmana gerek kalmayacak kadar. Kendinizi koruyup düşmanlarınızı yenecek, gerçek korku içinde karşınızda ürküp titremelerini sağlayacak bir güç. Tüm bu haksızlıkların intikamını alacak bir güç. Yaşama ve ölüme hükmedeceğin bir güç, hem seninkinin hem de düşmanlarınınkinin!"

Nutkum tutulmuş bir şekilde ona bakıyorum. İşte, o meşhur teklif. Hiç tahmin etmediğim bir şey üstelik.

"Peki ya onlara ne olacak?" Toplanan Klanları işaret ediyorum.

"Onlar çoktan amaçlarına hizmet ettiler."

"Ya şu Büyük Kiklop? Taraf değiştirmene aldırmıyor mu?"

Tekrar sırıtmaya başladı. "Bunun kimin büyük planı olduğunu sanıyorsun?"

"Buraya onu durdurmaya geldim. Bu dünyaya gelmesini engellemeye!"

"Onu durdurmak mı?" Yine gülüyor. "İyi de, Maryse, o zaten burada!"

Klan kalabalığına elini uzatırken ilk başta anlamayarak elini takip ediyorum. Sonra tekrar görüyorum, tüm yüzlerdeki anormallik. Öndeki biri sanki bir çağrıya cevap veriyormuş gibi öne doğru adım atarak, yağmur damlaları yüzünden süzülürken boş bir ifadeyle yukarı bakıyor. Sonra titremeye başlıyor, tüm vücudu şiddetle sarsılıyor, ardından yığılıveriyor.

Yanımda, Şef'in küfrettiğini duyuyorum ama gözlerim Klan'dan ya da eskiden neyse ondan, ayrılmıyor. Beyaz cübbesi ıslak zeminde öylece dururken içinden çiğ, kanlı ete benzeyen, şekilsiz bir şey çıkıyor. Sanki vücudu tersyüz edilmiş gibi. Islak taşın üzerinde sürünmeye başladığı gibi, başka bir Klan daha öne çıkıp aynı şeyi yapıyor, sonra bir başkası daha, bir başkası daha ve...

"Onlara ne yapıyorsun?" diye soruyorum, midemin kalkmaması için kendimi zorlarken.

"Biz onlara yalnızca arzu ettikleri rızkı verdik. Bunu

kendi istekleriyle yaptılar. Daha önce de söylediğim gibi, onlar bizim için sadece et."

Et. Onları dükkânında beslediği şey. Canlı et.

"O zaten onların içinde," diye övünüyor. "Onu yuttular, onu nefretleriyle beslediler. O da şimdi hakkı olanı almaya geliyor."

İnsanlardan sızan et yığınlarının, yanan çarmıha doğru sürünmesini izliyorum. Uzanıp, yanan keresteyi sararak genzimi yakan korkunç bir koku yayıyorlar. Dakikalar içinde üst üste binerek her yeri kaplıyorlar, ta ki o ebedi cehennem ateşinin sıcağı onları ahşapla ve birbirleriyle kaynaştırana dek. Sanki dev bir el onları yontuyor, o eti bir iskeletin üzerine kil misali yığıyor, onu çekiştirip şekillendirerek uzun, etli uzuvları, yere uzanan bir gövdesi ve kıvrımlı vücudu olan, her saniye daha da uzayıp büyüyen bir şeye dönüştürüyor. Buna katılmaya giden Klanlar artık yığılmıyor bile. Doğrudan, canlı etten duvara yürüyerek tamamen emiliyorlar. Onları görebiliyorum, bedenleri çözülüyor; geriye kalan tek şeyse yüzleri, sanki bağırıyorlarmış gibi açılmış ağızları, sonsuza dek çığlık atıyorlarmış gibi. Nihayet sona erdiğinde, yağmur, gökler ağlıyormuşçasına şiddetle yüzüme yağarken bu gece doğan garabete bakmak için kafamı kaldırıyorum.

Büyük Kiklop gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Bana uzun, kıvrımlı bir yılanı hatırlatıyor. Fakat kolları da var, kıvrılan ve kıvranan dokunaçlara ayrılan kalın bedenler. Tamamı insanlardan oluşuyor, etleri artık onun hizmetinde, bu dünyadaki taşıyıcı bedeni oldular. Vücudundaki tüm o korkunç ağızlar, beni iliklerime kadar sarsan bir doğum ve zafer çığlığı atmak için açılıyor.

"Ne güzel, değil mi?" diye soruyor Kasap Clyde, yüzünde imkânsızı başarmış bir ifadeyle.

Büyük Kiklop'un ağızları açılıp tekrar ciyaklıyor. Hayır, sadece ciyaklamıyor. Şeytani bir koro hâlinde konuşuyor.

Hakkımız olanı almaya geldik. Bu dünyayı. Kahramanımızı getirin. Görelim!

"Seninle tanışmak istiyor, Maryse!"

Bunu söylediği gibi Büyük Kiklop, başının yerindeki çotuk tam üzerimde bükülene kadar boynunu indiriyor. Dalgalanan etinde her biri fazlasıyla insani yüzlerce göz açılıyor. Çamurda yüzen kurbağa yavruları gibi vücudunda kıvranıyor, çotuğa ulaşıp büyük bir kütle hâlinde bana odaklanıyorlar.

Hediyemizi, ihsanlarımızı kabul edecek olana bakın.

Büyük Kiklop kollarını açıyor, kıvranan dokunaçlar beni sarıyor. İnsan parmakları gibi küçük yumrular beni tamamen sarmalıyor, yapışkan ıslaklıklarının kıyafetlerimde ve tenimde kaydığını hissedebiliyorum; dokunuyor, hissediyor, ölçüyorlar. İnsan elleri olan dev bir kırkayak bir gece önce bana aynı şeyi yapmış olmasaydı, o an oracıkta bayılabilirdim.

Evet! Ah, evet! Bu seferki halkının öfkesini taşıyor. Saf ama kullanılmamış. Bununla çok şey yapabiliriz. Senin için çok şey yapabiliriz!

"Sadece evet demen gerekiyor, Maryse," diyor Kasap Clyde. "Bu hediyeyi kabul et!"

Buna hayır demek benim için zor olmamalı. Bu canavarlara cehennemin dibine gitmelerini söylemek.

Ama... Kasap Clyde'ın sözleri zihnimde dönüp duru-

yor, onları aklımdan çıkaramıyorum. Bana teklif ettikleri şey, güç. Koruma gücü. İntikam alma gücü. Halkımın yaşamına ve ölümüne hükmedeceğim güç. Siyahiler olarak, bize bu kadar çok şey sunacak biriyle ne zaman karşılaştık? Ne zaman artık korkmayacak kadar güç sahibi olduk? Bunca zamandır insan formundaki canavarların elinde acı çekip ölmüyor muyuz? Şimdi biz başka canavarlarla anlaşma yapsak ne fark eder? Bizi bu kadar küçümseyen ve gaddarlaştıran bu dünyaya ne borçluyuz? O bizi kurtarmak için hiçbir şey yapmamışken biz neden onu kurtarmak için elimizi uzatalım?

Gerçeği görmeye çok yakınsın, diye mırıldanıyor Büyük Kiklop. *Öfkeni ver bize. Sana onu nasıl kullanacağını gösterelim. Seni nasıl güçlü kılacağını. Düşmanlarınızdan korkmadan ve onlara merhamet etmeden. Sakın ondan kaçma. Onu kucakla. Nefretin yarattığı nefret için kimi suçlayabiliriz ki?*

Öfkenin ateşinin yükseldiğini hissedebiliyorum, yanacak kadar sıcak. Bugüne dek gördüğüm tüm görüleri düşünüyorum. Kırbaç yiyen, zincire vurulmuş, etleri kemiklerinden ayrılana kadar kırbaçlanmış, bana benzeyen erkeklerin, kadınların ve çocukların canları öyle yanıyor ki ruhları feryat ediyor. Beni seçmelerinin nedeni de bu. Çünkü sadece kendi gözlerimle gördüklerimin öfkesini değil, içimde büyüyen asırlık öfkeyi de taşıyorum. Ondine Teyze korkmakta haklıydı. Bana o kılıcı vererek beni aslında savaşmam gereken düşman için şekillendiriyorlardı.

Dikkatli ol, Tavşan Birader. Abimin sesi o kadar güçlü geliyor ki sanki kulağımda konuşuyor. *Biz kurnazız;*

örümcek, tavşan hatta tilki. Bizden daha güçlü olanları kandırırız. İşte böyle hayatta kalırız. Dikkat et, oyuna getirilen sen olma!

Onun sesini bir başkası takip ediyor.

Acı çektiğimiz yerleri seviyorlar. Bunu bize karşı kullanıyorlar.

Küçük kızın, rüya yerindeki diğer benliğimin sözleri ani bir idrak dalgasıyla çarpıyor suratıma. Acı çektiğimiz yerler. *Bizim* acı çektiğimiz yerler. Sadece ben değil, hepimiz, bazen herkesin görebileceği yerde ama daima çok daha derinlere gömülüp saklanmış yaralarını beraberinde taşıyan dünyanın dört bir yanındaki siyahiler. Tüm o görülerle birlikte duyduğum şarkıları hatırlıyorum. Acı dolu şarkılar. Hüznün ve gözyaşların şarkıları. Acıyla zonklayan şarkılar. Haklı bir öfke ve adalet için haykırış.

Ama nefret değil.

İkisi aynı şey değil. Hiç olmadı. Bu canavarlar bunu çarpıtmak istiyorlar. Kendi amaçlarına alet etmek istiyorlar. Çünkü onların işi bu. İçinizdekileri öyle bir çarpıtıyorlar ki kendinizi unutuyorsunuz. Sizi onlar gibi bir şeye dönüştürüyorlar. Fakat ben unutamam çünkü o anılar hep benimle ve bana yol gösteriyor.

Gülümsüyorum, içime çektiğim arındırıcı bir nefes, tenimin altındaki ateşi soğutuyor. Sınavım buydu. Ve sanırım geçtim. Gözlerimi Kasap Clyde'a çeviriyorum.

"Bu gece, onların sadece et olduğunu söyledin."

İlk kez kafası karışmış görünüyor. Bunu takdir ediyorum.

"Bu Klanlara böyle diyorsunuz ya hani, sadece et."

"Anlayamadık..."

"İlk seferinde, dükkânında konuşurken *hepimizin* et olduğunu söylemiştin. Ten rengi fark etmeksizin. Hepimizin siz kullanın diye burada olduğumuzu söylemiştin." Başımla Ku Kluxları işaret ediyorum. "Onlara yapmanıza izin verdikleri şeyi bize de yaparsın. Yani sana o fırsatı verirsem. Yalan mı?"

Cevap vermiyor, sadece o balkabağı sırıtışı beliriyor yüzünde. Ama bu yeterince şey anlatıyor. Gülümsemesine karşılık vererek elimi indiriyorum ve kılıcımı çağırıyorum.

Görüler zihnimde canlanıyor. Fakat bu sefer beni korkunun içine çekmekle tehdit eden ürkmüş bir kız yok. Korkunun fethedilmesiyle, görünüşe göre büyük bir şeyi serbest bırakıyorum. Artık gelen ruhlar sadece birkaç tane değil, yüzlerce bile değil. Dahası, binlercesi geliyor, tüm benlikleriyle hayatlarının şarkılarını söyleyerek kılıca koşuyorlar ve bunun gücü demirden geçip bana doğru akıyor. Davullar, yakarışlar, çığlıklar, kahkahalar, ulumalar, uyumlu şarkılar ve uzun, sağır edici inlemeler. Atlantik'teki sulu mezarlardan çamurlu pirinç tarlalarına ve pamuk çiftliklerine, altın madenlerinin boğucu derinliklerinden kaynayan şekerin insanları tüketen mide bulandırıcı kokusuna kadar, onları kırbaçların, zincirlerin, kelepçelemeye ve işkence etmeye yarayan demir aletlerin iri dişleriyle yiyip bitiren sonsuz anılardan oluşan bir arşiv. Bu girdaba kapılıp ben de şarkı söylüyor, kendi acımı döküyorum ortaya. Kılıca hapsolan reisler ve krallar çığlıklarımız karşısında haykırıyor, kadim tanrıları uyandırıyor ve soğuk gümüş, onu bekleyen avucuma dolarken siyah duman keskin, yaprak şeklinde bir kılıç formunu

alıyor. Yakınlarda bir yerde Kasap Clyde'ın nefesinin kesildiğini duyuyorum, sesi boğuk geliyor.

"Seni parçalamıştık!"

Beni mi yoksa kılıcı mı kastettiğinden emin değilim. Belki ikisini de kastediyordur.

Şef'e göz kırpıp dokunaçları hâlâ bedenimi saran Büyük Kiklop'a dönüyorum.

Bu da ne? Neler oluyor?

"Gerçek ve Yalan'ın hikâyesini hiç duydun mu?" diye soruyorum. "Eh, en güzel kısmına geleyim. Sen Yalan'sın."

Kılıcımı kaldırıp iki elimle tutarak canavarın çotuk kafasındaki o göz yuvasına sokuyorum. Kılıç, dokunduğu her şeyi kavuran bir ışık saçıyor. Akkor alevler, parıldayan etin altındakileri göstererek devasa vücudunun içinden geçerken Büyük Kiklop titriyor; yüzlerce ağzı, aralanan dudaklarından alevler fışkırarak acı içinde çığlık atıyor. Dağın tepesindeki tüm Ku Kluxlar da çığlık atıyor, sanki o acıyı hissediyorlarmış gibi. Güzel! Büyük Kiklop uzun boynunu geriye savururken kılıcımı sapladığım yerden çıkarmamla etrafa kan ve kömürleşmiş et fışkırıyor.

Şef sevinçle haykırıyor. "İşte budur be!" Ceketinden iki şişe çıkarıp içindeki sıvı parlayana kadar sallıyor. Molly'nin hazırlanmasına yardımcı olduğu özel bir karışım: biraz patlayıcı ve saf Annenin Suyu. İleriye doğru koşarak birini Büyük Kiklop'un gövdesindeki alevler içinde çığlık atan bir ağza, ikincisini de diğerine fırlatıyor. Yaratık platforma düşer düşmez patlamalar başladığı gibi ben de peşinden gidiyorum; karışım, cana-

varın vücudunda öyle büyük delikler açıyor ki üzerime yıkılacağını düşünüyorum. Fakat dağın tepesini inleten bir şekilde kükrüyor. Onu yalnızca kızdırdığımızı anlıyorum.

Ayağa kalktığım sırada bir şey yanımdan fırlayıp geçiyor, bunun Klanlardan biri olduğunu fark ediyorum. Aşağı baktığımda daha fazlasının üşüşerek platforma tırmandığını görüyorum. Ama bana ya da Şef'e saldırmak için gelmiyorlar. Büyük Kiklop'a koşuyorlar, onunla buluşmak için zıplıyor, o etin içine çekiliyorlar; vücutları hasarı iyileştiriyor.

"Kahretsin!" diyor Şef.

Başka bir kelime daha edemeden bir dokunaç fırlayıp tüm gücüyle vurarak onu savuruyor. Şef gecenin karanlığına karışırken bağırıyorum. Sonra bir dizi dokunaç akın ederek film ekranının yarısını yırtıyor, platformu paramparça ederek beni ve diğer herkesi kıymık yağmuruna tutuyor.

Dünyam dönüyor, durana kadar da bir sonsuzluk geçmiş gibi hissettiriyor. Enkazın altından sürünerek düştüğüm yerden kalkıyorum, her yerim yara bere içinde. Şapkamı kaybetmişim. Yağmur suyundan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırarak Şef'e bakınıyorum. Michael George da burada bir yerde olmalı. Dizlerimin üstüne çöktüğümde beni bekleyen Büyük Kiklop'u dev gibi dikilmiş bir hâlde buluyorum. Ekran parçalara ayrıldığından, hareketli resimler vücuduna yansıyor; yarı saydam etin üzerinde atlara binen Klanların hayaletimsi görüntüleri. Eğilerek öfkeyle yanan sayısız gözlerle bakıyor. Hayır, öfke değil, nefretle.

Bizi geri çevirdin! Yaraladın bizi! Seni bu dünyadan sileceğiz!

Ayağa kalkıp karşısına dikilerek kılıcımı kaldırıyorum.

"İyi," diyorum yavaşça soluklanırken. "Tüm gün bekleyemem."

Ama o göz yığını artık bana bakmıyor. Başka bir şey dikkatlerini çekmiş. Arkamı döndüğümde hiçliğin içinden yana doğru adım atan bir figür görüyorum; vücudu kâğıt gibi düz görünüyor, sonra baştan aşağı beyaz bir takım elbise ve yana doğru eğilmiş bir melon şapka giyen, kahverengi tenli bir adama dönüşüveriyor.

Dr. Bisset.

"Geç kaldın."

Kayıt 7:

Başkan Lincoln Özgürlük Bildirgesi'ni ilan ettiğinde cimri efendiler, kölelerin bunu öğrenmesini istemedi. Ama kölelerin de olan biteni öğrenmek için kendi yöntemleri vardı. Mutfakta büyüyen John adında biri, evin hanımını, çocuklarına öğretirken izleye izleye okumayı sökmüş. Bir gün özgürleşmeyle ilgili bir mektupla çıkagelmiş, o okurken kulübelerdeki herkes başına toplanmış. İşte bu yüzden, bu Yakarış'a *Oku Onlara, John, Oku Onlara* diyoruz, insanlara özgür olduklarını anlatmaya geldiği günden bahsettiği için!

–Will Amca ile röportaj, yaş 67,
EK tarafından Gullah dilinden çevrildi

9

Dr. Bisset orada gözü kapalı duruyor, zerre ıslak değil, sanki yağmur ona dokunmaktan korkuyormuş gibi.

"Bizim için erken ya da geç diye bir şey yoktur," diye cevaplıyor. "Sadece bir an meselesi."

Kesinlikle bu iblislerle çok uzun zaman geçirmiş. Bir dakika, *biz* mi dedi o?

Hemen arkasında Ölü Melek Meşesi beliriyor, dalları dağın tepesinde her yöne uzanıyor. Etrafında yarım düzine figür durmakta, onlar da aynı şekilde yağmurdan etkilenmiyor ve buruşuk ciltten ibaret yüzleriyle insan olamayacak kadar uzunlar.

Gece Doktorları.

Büyük Kiklop kükrüyor, sayısız ağız dişlerini gıcırdatarak bu tehditle yüzleşmek için beni kenara itiyor. Gece Doktorlarından biri kolunu kaldırarak kavisli bir kancaya sahip kemik beyazı bir zincir fırlatıyor. Zincir, yaratığın gövdesine saplanıp gömülerek onu çekiyor. Yaratık kalın bir dokunaç indirerek Gece Doktoru'nu dümdüz ediyor, etrafa taş parçaları saçılıyor. İkinci bir

dokunaçla diğerini eziyor. Onları öldürdüğünü düşünerek kalbim sıkışıyor. Ama ikisi de dokunaçların altından çıkıp ayağa kalkıyor, hem de tek parça! Öylece! Yeni zincirler atmak için kollarını kaldırdıklarında bir kanca Büyük Kiklop'un boynunu yakalarken diğeri hırıltılı bir ağza tutunuyor. Havada daha fazla zincir uçuşuyor ve her biri yaratığın devasa vücuduna saplanıyor. Gece Doktorlarına uzanan bu zincirlerde buruşuk yüzlerini titreten ışıltılı bir şey dolaşıyor, ondan beslendiklerini fark ediyorum. Onun ve onu oluşturan tüm insanların nefretinden besleniyorlar. Canı çok acıyor olmalı çünkü o ağızların hepsi çığlık çığlığa bağırıyor. Fakat artık öfkeyle değil, acıyla. Ve korkuyla.

Geri çekilerek zincirlerden kurtulmaya çalışıyor. Ama Gece Doktorları çoktan arkasını dönmüş, zincirleri omuzlarına asmış. Bazı Ku Kluxlar tanrılarını korumak için koşarak insan derilerini döküyor. Fakat Gece Doktorları kâh onları tek elle savuşturuyor kâh tavuk öldürür gibi boyunlarını kırıyor. O korkunç varlıklar, bir an olsun durmadan birer birer ölü Melek Meşesi'nin içine giriyor. Büyük Kiklop ise balık gibi yakalanmış bir hâlde, kurtulmaya çalışarak peşlerinden sürüklenirken vücudundan çıkan düzinelerce insan eli herhangi bir şeye tutunmaya çabalıyor. Ama dağın zirvesi dümdüz; o etli parmaklar, bu yağmurda kayaların üzerinde boş yere çırpınıyor.

Yaratık ağaca ulaştığında, meşenin ağarmış beyaz gövdesi ağız gibi ardına dek açılıyor. Büyük Kiklop'un dokunaçları dallara vuruyor, dehşete kapılmış çığlıklar atarak çaresizce ağacın uzuvlarını koparmaya çalışıyor. Ama nafile. Ölü ağaç onu yutarak otopsi odasına gönderiyor.

Bahse varım hoşuna gitmeyecek. Sessizce Şef'in tekerlemesini fısıldıyorum:

Gece Doktorları, Gece Doktorları
İstediğin kadar ağlayıp sızlan.
Ama kesilip biçildiğin vakit
Yitip gidecek her bir parçan.

"Anlaşma yerine getirildi," dediği duyuluyor Dr. Bisset'in. Sonra bir duraklama. "Solunda."

Gümüş bir satır boynuma savrulurken beni uyarmak için tek söylediği şey bu oluyor. Onu engellemek için tam zamanında kılıcımı kaldırarak geri sıçrıyorum. Kasap Clyde. Şimdi gerçek yüzünü gösteriyor; gözleri dişlerle halkalanmış ağızlara dönüşmüş, ıslak cübbesinin altında daha fazla ağız uluyarak öfkelerini tükürmekte.

"Bize ihanet ettin! Planlarımızı mahvettin!"

O kadar gözü dönmüş ki savaşmaktan ziyade beni o satırlarla dövüyor. Fakat darbeleri çok güçlü, kılıcımdan göz kamaştırıcı kıvılcımlar çıkarıyor.

"Seni öldüreceğim! Sonra da yiyeceğim! Et yapacağım seni!"

İçinde, derinlerde bir yerden bir gurultu geliyor, cübbesinin önü parçalanarak karnının yerinde koca bir ağız ortaya çıkarıyor, aynı rüyamdaki gibi! Ağzı açıldığında iğne gibi kıvrımlı dişler ve uzun, sivri bir dil görünüyor. O iğrenç şey üzerime fırlıyor, onu oracıkta keserek yağmurda kıpraşmaya bırakıyorum. Uzun zamandır bunu yapmayı bekliyordum. Kasap Clyde bağırıp sendeliyor, sonra ağızlarını tekrar açıp şarkı söyleyerek saldırıyor.

Tıpkı meyhanedeki gece gibi. Gerçek bir temposu ya da ritmi olmayan, birbirine girmiş bir koro. Sanki müzik yapmamak için yaratılmış. Önceki gibi dengemi bozmaya çalışıyor, yalpalamaya başlıyorum. Ama hayır! Benim de şarkılarım var! Kılıcımı dinleyip ritimli seslerin beni doldurmasına izin veriyorum. Bir an için kavga ediyorlar gibi görünüyor, benim şarkılarım ile onun düzensiz korosu. Ama gerçek bir kavga değil bu. Benimki, mücadeleden ve saf sevgiden ilham alan güzel bir müzik. Onunkiyse nefret dolu gürültüden başka bir şey değil. Zerre ruhu yok. Baharatsız et gibi. Kılıcım kolunu gövdesinden ayırır ayırmaz şarkılarım da bu saçmalığı ezip geçerek susturuyor. Kasap Clyde geri düşüyor, eğilip bir dizinden aşağısını komple kesiyorum.

Sırtüstü yere yapıştığında yanına giderek ayağa kalkma mücadelesini izliyorum. Dr. Bisset yanımda belirerek yerdeki şeyi ilgiyle inceliyor. Eğilerek beyhude bir şekilde bana savrulan satırdan kolayca kaçınıyorum. Ağızları tıslarken işe koyuluyorum; etini, yalanını, kafamdaki tüm güzel şarkılara kulak kabartarak lime lime ediyorum. Yolu yarıladığımda tüm vücudu dağılıyor. Et parçaları, kırık bir kovandan firar etmeye çalışan böcekler gibi, dağın tepesinde sürünerek kaçışıyor.

Ama Dr. Bisset orada, bir karaltı gibi, aynı anda her yerde. Parçaların her birini alıp beyaz bir tıbbi torbaya koyuyor. Bitirdiğinde, çanta aynı boyutta olsa bile içeride çığlık atan şeyler dışarı çıkmak için mücadele ettiğinden şişkin. Başıyla bir şeye işaret ediyor, baktığımda aşağıdaki ağaçlara doğru kaçan küçük, karanlık bir şekil görüyorum uzakta. Kasap Clyde'ın o kızıl saçlı kafasından tüp

gibi bacaklar çıkmış. Çabucak yetişip ayağımı alnına koyuyorum. Botumun topuğunun altında, gözlerinin yerinde tırtıklı dişleri olan iki ağız dişlerini gıcırdatıyor.

"Bir gün seni parçalara ayıracağımı söylememiş miydim?"

Hırlamak için diğer ağzını açar açmaz kılıcımı sokuyorum. Kılıç ısınıyor, Kasap Clyde'ın kafası içerden yanıp kömürleşirken feryatları birbirine karışıyor. Sessizleşip ondan geriye yağmurun yıkamaya başladığı bir kül yığını kalana dek devam ediyorum.

"Yazık oldu," diyor Dr. Bisset. "Bu örneği incelemek isterdim."

Çantasına bakıyorum. "Yeterince yok mu?"

Melon şapkanın ucunu eğerek cevap veriyor, sonra da ölü Melek Meşesi'ne doğru yürüyor.

"Lordlarını nasıl ikna ettin?" diye sesleniyorum. "Yani yardım etmeleri için?"

Geriye dönüp bakıyor. "Sana söylemiştim. Onların ilgisini çekiyorsun. Gözleri... üstünde olacak."

Şimdi, *bu* zerre hoşuma gitmiyor.

Tekrar yola koyuluyor, ölü Melek Meşesi'ne ulaştığında vücudu yana doğru dönerek bir kez daha kâğıt gibi dümdüz oluyor. Sonra, ağaçla birlikte gecenin karanlığına karışıp yok oluyor. Tam az önce olanların tüm ağırlığıyla diz çökecekken hatırlıyorum.

Şef! Michael George!

Onları bulmak için biraz kazı yapmam gerekiyor. Önce Şef'i buluyorum. Kafasında fena bir şişlik var. Vücudu soğumuş ama hâlâ nefes alıyor. İki kadınla daha karşılaştıktan sonra Michael George'u buluyorum. Yara

bere almış ama yaşıyor. Ancak gözleri hâlâ beyaz misketlere dönüşmüş hâlde. Gökyüzüne bakıyorum, yağmur yüzüme yağıyor. Büyük Kiklop gitti. Kasap Clyde da. Ama bu iş burada bitmiş gibi gelmiyor. Tam o anda yalnız olmadığımızı fark ediyorum.

Döndüğümde bir Ku Klux yığınıyla karşılaşıyorum. Bedenlerini Büyük Kiklop'a teslim etmeyen Klanlar hâlâ film ekranından geriye kalanlara odaklanmış durumda. Ama insan suretinin arkasına saklanan bu canavarların hepsi sağanak yağmurda doğrudan bana bakıyor. Kasap Clyde'ın onlara ne dediğini hatırlıyorum: Köpekler. Artık efendileri de yok.

Öndeki biri hırlayarak elindeki meşaleyi fırlatıyor ve tam bir Ku Klux'a dönüşüyor. Arkasından bir başkası. Bir tane daha. Birkaç dakika içinde hepsi dönüşüyor. Yüzlerce, belki daha fazla Ku Klux hırlayıp çılgına dönüyor. Kılıcımı kaldırdığımda kafayı yiyip sanki bizi soluk benizli bedenlerinin altına gömmeyi planlıyorlarmış gibi hepsi üstümüze koşuyor.

Ama birden bir nara kopuyor, o yağmurun içinde nereden geldiğini ararken muhteşem bir manzara görüyorum.

Emma Krauss ve yoldaşları dağın tepesine hücum ediyor. Molly'nin çırakları Sethe ve Sarah da yanlarında. Onları da, başlarında iriyarı siyahi bir adam olan asker üniformalı gaziler tarafından yönetilen, süngülü tüfekler tutan diğerleri takip ediyor. Onlara oldukları yerde kalıp işaretimizi beklemelerini söylemiştik. Sanırım bütün bu olanları işaret varsaydılar. Gaziler hızlı adımlarla ilerliyor, şarkı söylerken su sıçratarak Emma ve ekibini geçiyorlar. Sadece Sethe ve Sarah onların hızına ayak

uyduruyor, birlikte Ku Kluxlarla şiddetli bir şekilde çarpışıyorlar.

Gaziler, işbaşı yapmış gibi Ku Kluxları alaşağı ediyor, süngülerle bıçaklıyor. Sethe ve Sarah, Ku Kluxları sağlı sollu vurup gümüş kenarlı büyük bıçaklarla deşiyor. Fazla yaklaşan canavarlardan biri boğazından bıçaklanıyor, ardından da gözlerine kurşun yiyor. Emma ise tüfeği neredeyse Sadie kadar müthiş kullanıyor. Bir Ku Klux'ı delip geçiyor, sonra dönerek bir başkasının bacağını vuruyor. Canavar düşer düşmez askerlerin gümüş süngüleri göz açıp kapayıncaya kadar tepesinde bitiyor. Atılan meşalelerden çıkan alevler, parçalanmış cübbeleri ve platform parçalarını tutuşturarak dağın zirvesini savaş tasvirine dönüştüren küçük, garip şenlik ateşleri yakıyor. Bütün bu kavga dövüş, sonunda vecit hâlindeki bazı Klanları uyandırıyor. Tökezleyerek afallamış bir ifadeyle genişleyen savaştan uzaklaşıyorlar.

Benimse işim başımdan aşkın. Her taraftan Ku Kluxlar geliyor. Kılıcım, ben onu geniş bir açıyla savurarak bana uzanan pençeleri koparıp böğürleri deşerken şarkılar söylüyor. Şef ve Michael George hâlâ ayaklarımın dibinde baygın yatarken canavarları benden uzak tutacak her şeyi yapıyorum. Bu canavarlar yönlendirilmeden koordine olamayacak kadar aptal. Bir iki tanesini birbirine kırıyorum, nalları dikiyorlar. Etrafımda mermiler uçuşuyor. Erkekler ve kadınlar çığlık atıyor. Ve Ku Kluxlar ölüyor.

Ama bir tek onlar değil.

İnsanlar da ölüyor. İriyarı gazi, süngüyle bıçakladığı hâlde Ku Kluxlar tarafından sürükleniyor. Emma'nın

yoldaşlarından biri kötü yaralanmış, Emma bir yandan av tüfeğini doldurup diğer yandan onu kendisine çekerken adam çığlık atıyor. Sethe ve Sarah şimdi sırt sırta vermiş, Ku Kluxlar av köpekleri gibi etraflarında dönüyor.

Benim hâlim de pek iç açıcı değil. Zorlukla nefes alıyorum, yağmurdan kayganlaşan taşın üzerinde kaymamaya çalışırken iki gün süren yorgunluğun acısı çıkmaya başlıyor. Her savuruşta kollarım jöleye dönüyor ve canavarların ardı arkası kesilmiyor; soluk beyaz, kendinden geçmiş bir nefret dalgası. Onca şeyden sonra böyle bitmesi çok yazık. Kaşımdaki bir kesikten akan kan gözlerime giriyor, gözlerimi kırpıştırarak tekrar açtığımda dünyanın artık sessiz olduğunu görüyorum.

Etrafımdaki Ku Kluxlar taş kesilmiş gibi. Sadece onlar değil, dağın zirvesindeki herkes. Gecenin karanlığında, savaşın tam ortasında, hareketsiz ama boğuşan insanlar ve canavarlar, siyah bir tuvale sıçrayan çılgın bir tablo meydana getiriyor. Yukarı baktığımda, havada yağmur damlaları olduğunu fark ettiğim minik mücevherleri görüyorum, uzanıp bir tanesini alabilir miyim diye merak ediyorum.

"Ku Kluxların Ku Kluxlık yapmadıkları zamanlarda ne yaptıklarını hiç düşündün mü?"

Sesi duymamla kaskatı kesiliyorum. Çünkü bu mümkün olamaz. Ama döndüğümde, imkânsız olan şey tam karşımda duruyor. Sadie, başparmaklarını tulumunun içine sokmuş bir şekilde, zıplayan bir Ku Klux'ı inceliyor.

"Yine işe gidiyorlar mıdır? Kocalık görevlerini yerine getirip—"

"Sadie." Adını resmen soluyorum. "Yüce Tanrım! Bu nasıl... Yoksa öldüm mü?"

İri, kahverengi gözlerini deviriyor. "Saçmalama, Maryse, ölen benim."

Yumuşak, sıcak bir ışıltı taşıyan açık tenini fark ediyorum. Yine de gözlerime inanamıyorum.

"Bu gerçek mi?"

"Bu gece gördüğün *en garip* şey ben miyim?"

Haksız değil. Yüzünü tekrar görmemle içimi derin bir üzüntü kaplıyor.

"Of, Sadie, bu benim hatam."

"Ne demek istiyorsun?"

Suçluluk hissimi bastırıyorum. "Ben gidip Kasap Clyde'ı kışkırtmasaydım belki sen..."

"Maryse Boudreaux! Büyük ölümümü ağlanarak mahvetme sakın! Ben kendi seçimimi yaptım! Buna karışma!"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Keşke olmasaydın. Ölü olmasaydın yani."

İç çekiyor. "Evet, bunu ben de isterdim. Her neyse, Gullah kadınının çağrısını duydum. Tıpkı bizi topladığı zamanki gibi. Görünüşe göre, o ses sandığımızdan çok daha uzaklara ulaşabiliyor. Ama burada olmak zorundaydım. Molly buranın bir kapı olduğu konusunda haklı. Ancak diğer tarafa geçemezdik, sen doğru seçimi yapmasaydın geçemezdik yani. Diğerlerine o yaşlı iblisin teklifini kabul etmeyeceğini söylemiştim!"

Söylediklerini anlamaya çalışıyorum. "Diğerleri mi?"

Bakışlarını takip ettiğimde, hepsi aynı sıcak ışıltıyı taşıyan kadın ve erkeklerin toplandığını görüyorum. Dağın

zirvesinin dinginliğinde, yağmur damlaları arasında gecenin karanlığına adım atıyorlar. Bu insanların kim olduğunu hemen anlıyorum çünkü kılıcım mırıldanmaya başlıyor. Bunlar, Ku Kluxlar ve körükledikleri nefret tarafından katledilen insanların ruhları. Bu insanlar...

Biri bana doğru yürürken elimi göğsüme bastırıyorum. Benim boylarımda, benimki gibi koyu gözlere ve aynı yuvarlak dudaklara sahip. Beyaz gömleği, pantolon askılarının tuttuğu düz kahverengi pantolonun içine sokulmuş bir şekilde, kaygısız bir havayla yürürken yüzünde çarpık bir sırıtış beliriyor.

Sesim boğuklaşıyor. "Martin?"

"Nasılsın, Tavşan Birader?" diye cevaplıyor abim ve dizlerimin bağı çözülüyor.

Olduğum yere çöküp dikkatle ona bakıyorum, uzattığım titrek parmaklarım içinden kayıp geçiyor.

"Hi-hi! Dikkat et, gıdıklanıyorum!" Tanıdık kıkırdaması beni aynı anda hem hıçkırıklara hem de kahkahalara boğuyor, sonra dönüp hayalet insanlara bakıyorum. "Annem? Babam?"

Başını iki yana sallıyor. "Diğer tarafa herkes geçemiyor. Ama sevgilerini iletiyorlar."

Dilimin ucunda o kadar çok şey var ki söylemek istediğim ama onun yerine, "Sizi kurtaramadığım için özür dilerim," diyorum.

Gözleri parıldayarak çömeliyor. "Bize ne olduysa tek suçlusu bunu yapanlar. Seninle gurur duyuyoruz. Çok gurur duyuyoruz. Özür dileyecek bir şeyin yok, duydun mu?"

Yavaşça başımı sallıyorum; sonra arka cebime uzanıp

ıslak, lime lime olmuş bir şey çıkarıp ona doğru uzatırken kendimi aptal gibi hissediyorum. "Kitabın hâlâ duruyor. İçine yeni hikâyeler de ekledim."

Yine gülüyor, bu sesin tadını çıkarıyorum. "Eminim eklemişsindir!"

"Seni çok özledim," diye fısıldıyorum.

Yüzü yumuşuyor. "Hiçbir zaman uzakta değilim. Konuştuğumu duymadın mı, Tavşan Birader?"

Gözlerim kocaman açılıyor ve Martin bana göz kırpıyor.

"Kederine o kadar kapılmıştın ki o hikâyeler olmadan başka türlü dinlemezdin. Yükünü hafifletme zamanı. Hayatını yaşa."

Gözyaşları içinde başımı sallıyorum, abim dağın tepesinden yaklaşan birkaç figüre bakmak için ayağa kalkıyor. İlk başta daha fazla ruh geldiğini düşünüyorum. Çünkü öndekilerden biri parlıyor. Ama sonra o mavi elbiseyi ve gür, kıvırcık, beyaz saçları görüyorum.

"Jean Ana?" Yaşlı Gullah kadını, hareketsiz Ku Kluxların ve insanların arasında, pazar günü kiliseye gidiyormuş gibi kolaylıkla yürüyor. Will Amca ve Yakaranlar da onu takip ediyor. O kaygan dağa nasıl tırmanabildiler ki?

"İnatçı ihtiyarlardan asla şüphe etme," diyor Sadie kelimelere dökmediğim soruma cevaben.

Abim gülümsüyor. "İyi iş çıkardın, Tavşan Birader. Şimdi bu işi bize bırak."

Ruhları toplamak için ayrılmadan önce yanağıma hayaletimsi bir öpücük konduruyor. Jean Ana ve Yakaranların etrafında kümelenerek yaşlı kadına hayalet parmaklarıyla dokunmak için uzanıyorlar.

Sadie sırıtarak yanıma oturuyor. "Bu hoşuna gidecek!"

Zaman hızla geriye akıyor. Yağmur, çığlıklar, savaş. Tam Ku Kluxlar üzerimize kapanacakken derin bir inilti yükseliyor. Jean Ana. Sesi onları çağırıyor gibi görünüyor, canavarlar etrafta dolaşıyor. Yaşlı kadın tekrar inliyor ve etrafındaki hayalet insanlar devralıyor; havayı delip geçen, önündeki yağmuru ayıran derin, titreşen bir uğultu. Sonra o Gullah kadını başını göğe kaldırıyor ve bir Yakarış şarkısı söylüyor bağırarak.

Jean Ana'nın sesi gök gürültüsü gibi, dünyanın kalp atışına ayak uyduran, insanın ruhunu sarsacak bir ses. Hayalet insanların karşılık vermesiyle Asadar dağı davul gibi dövüyor, Yakaranlar ellerini çırpmaya başlıyor. Hayalet insanlar Gullah kadınının etrafında dönmeye başlıyor; ayakların kayıp kıpırdandığı ama asla birbirine dolanmadığı, geriye doğru çalışan bir saat. Jean Ana ahir zaman hakkında bir şarkı söylüyor ve sözleri sanki vücut buluyor. Kayalar haykırırken yapraklara kazınan işaretler. Bir vadide kızgın nal izleri bırakan ve binicisi olmayan, ateşten bir at. Dönen bir at arabasının tekerleğine tünemiş, tepelerden de büyük melekler. Gullah kadını haykırmaya devam ediyor, hayalet insanlar da karşılık veriyor, Yakarış o çemberde daha hızlı ilerliyor.

Jean Ana'nın Yakarış'ı şimdiye kadar gördüğümden çok daha fazla büyü yayarken ensemin arkasındaki tüyler diken diken oluyor. Kılıca çekilen ruhlar çembere koşarak Yakarış'a katılırken kılıcım elimde titriyor. O köle reisleri ve krallar bile gelip kurtuluşlarını arıyor. Hayalet insanlarla birlikte, Jean Ana'nın etrafında daha da hızlı dönerek gecenin karanlığında kör edici bir bulanıklığa dönüşüyorlar. Ku Kluxlar öfkeyle çığ-

lık atarak, dönen ışığa atıyorlar kendilerini, Jean Ana ve Yakaranlara ulaşmaya çalışıyorlar ama çember onları doğrudan küle çeviriyor. Durdurabilecekleri bir şey değil bu ışık. Dayanabilecekleri bir şey değil. Bunun Gerçek olduğunu anlıyorum. Ve hiçbir Yalan buna karşı koyamaz.

Bazı Ku Kluxların aklı tehlikenin farkına varıp kaçacak kadar çalışıyor. Ama o ışık artık onları yakalamak için dönen bir tufan âdeta. O parlaklığın içinden, Gullah kadınının şarkı söylediğini, koşan Ku Kluxlarla alay edip onlara saklanacak yerleri olmadığını söylediğini duyuyorum. Ku Kluxlar yanar, ışık da kötülüklerini dağdan temizlerken hayalet insanlar karşılık veriyor ve sesleri dünyayı titretecek bir güç yayıyor. Yakarış devam ediyor, dönerek geceye karışıyor. Mahşer Günü gibi.

Tüm Ku Kluxlar yok olduğunda Yakarış da ortadan kayboluyor. Büyüleri, havada şimşek gibi asılı kalırken hayalet insanlar da onunla birlikte gidiyor, tabii abim de. Geriye yalnızca bu kadar büyü kullandığı için güçten düşen Jean Ana ve ona yardım eden Will Amca ile Yakaranlar kalıyor.

Sadie sevinçle bağırıyor. "Hoşuna gideceğini söylemiştim!"

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. O yaşlı Gullah kadınından bir daha asla şüphe etmeyeceğim.

"Eh, benim de gitme zamanım geldi," diyor Sadie ayağa kalkarak.

Ne diyeceğimi bilemeyerek ağzımı açıyorum. Sonunda gerçeği kabulleniyorum. "Seni özledim."

Sadie sırıtıyor. "Öyle olsa iyi olur. İstediğim gibi, be-

nim için büyük bir şey yapmayı unutmayın." Aşağı bakıyor. "Cordy'nin nesi var?"

Hâlâ hareketsiz duran Şef'e dönüyorum. "Vuruldu."

Sadie eğiliyor. "Bunun bir numarası var." Ve Şef'in suratını tokatlıyor. Ama parmakları içinden geçip gidiyor. Kaşlarını çatarak tekrar deniyor, bu sefer gürültülü bir *şak* sesi duyuluyor ve Şef irkilerek kendine geliyor. Sadie sanki dünyanın en komik şakasıymış gibi gülüyor buna.

"Dedem haklıydı." Göz kırpıyor. "Onları geri alıyoruz." Arkasından iki kanat açılıyor; siyah çizgileri olan, güzel, altın tüyler. Onları genişçe açıyor, kaldırarak bir ok gibi havaya fırlayıp gidiyor.

"Sanırım bir şeyler kaçırdım?" diye soruyor Şef, ikimiz de gökyüzüne bakarken.

Biri inliyor. Sesin geldiği yöne baktığımda uyanmaya başlayan Michael George'u görüyorum. Parlak, kahverengi ve güzel gözlerini açıp kafa karışıklığı içinde gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor.

"Maryse?"

Onu öyle güçlü öpüyorum ki irkiliyor. Şimdilik verebileceğim tek cevap bu.

"Yağmur durdu," diyor Şef.

Michael George'dan uzaklaşarak etrafa bakınıyorum. Haklı. Artık fırtına yok. Bulutlar dağılıyor, öyle ki yıldızları bile görebiliyorsunuz. Dağın tepesinde ne ateş kalıyor ne de Ku Klux fakat Klanlar hâlâ orada. Kafasına darbe almış ördek gibi etrafta dolanıyorlar. Çoğu ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş, ne var ne yok çıkarıyor. Umarım kendi nefretlerinin bir kısmını da kusarlar.

Şef, enkaz altındaki platformun ortasında kaçırılan

siyahileri bulan insanlarımıza sesleniyor. Bir süre sonra, Emma projektörü bulup av tüfeğiyle parçalara ayırıyor. Gece zifiri karanlığa bürünüyor ama en azından artık o lanet filmi izlemek zorunda değiliz. Herkesi toparladığımızda yola koyuluyoruz. Bu sefer Jean Ana ve Yakaranlar önderlik ediyor ve Will Amca'nın sesi duyuluyor, "Âdem Bahçe'de!" ve Armonistler karşılık veriyor, "Yaprakları topluyor!"

Şef biraz yürüyebilecek durumda olsa da Michael George hâlâ zayıf. Bu yüzden ikisine de destek oluyorum. Birkaç adım atıyoruz ki bir kadın takılıyor gözüme. Tökezlemeyen veya öğürmeyen tek Klan. Üzerinde cübbesiyle diz çökmüş, küçük bir çocuğa sıkıca sarılıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, parlak ve hararetli. Yüzlerini tanıyorum. Kasap Clyde'ın dükkânından. Etten yememiş olmalı. Görünüşe göre, o günkü müdahalem onları bir karın ağrısından ve daha da kötüsünden kurtarmış.

"Canavarlar!" diyor bana kekeleyerek. "Onlar canavardı! Onları gördüm! Gördüm onları!"

Şef ve ben birbirimize bakıp cevap veriyoruz, "Günaydın be!"

Onu yeni keşfettiği görme yeteneğiyle orada bırakıp eve dönüyoruz.

10

Oturmuş, şimdiye kadar içtiğim en güzel naneli julep'i* yudumluyorum. Viskisi ve şekeri tam ayarında. *Gerçek* bir naneli julep değil elbette. Buradaki hiçbir şey gerçek değil. Bataklığı andıran bir çim yığınının üzerindeki antika beyaz masa ya da oturmakta olduğum hasır sandalye de. Dev kırmızı meşe hâlâ orada, şimdi kararmış İspanyol yosunu ve mor salkımlarla kaplı. Arkamızda, sarmaşıkların solmuş beyaz sütunların etrafına dolanıp taşa yayıldığı bir konak var.

Ondine Teyze karşımda, eski zamanlara özgü beyaz bir elbise giymiş ve geniş, beyaz bir şapka takıyor. Başında fırfırlı beyaz bir şemsiye tutarken kendi naneli julep'ini yudumluyor. Manzara değişikliğine ihtiyaçları olduğunu söylüyor. Yosun ve salkımlara baktığımda bir dalda tünemiş olan Jadine Teyze'yi görüyorum. Çıplak bacakları elbisesinin dantel süslemesinin altında sallanıyor, mırıldanarak şemsiyesini döndürürken kahverengi ayak parmakları kımıldanıyor.

---

* Bir tür kokteyl. –çn

Masada ise Margaret Teyze şemsiyesiyle dürtüyor beni. Neden tilkilerin hikâyelerde her zaman bir işler peşinde olduğunu sormak gibi bir gaflete düştüm. Tanrım, bu onu feci tetikledi.

"Ayrıca o masallar yanlış anlatıyor! Hepsi saçmalık ve tavşan propagandası!" Şemsiyesini çarpmasıyla içinde kar beyazı karanfiller olan vazo sallanıyor.

"Eh!" Ondine Teyze'nin tombul yanaklarında şefkat dolu gamzeler beliriyor. "Konu buraya gelmeden, sanıyorum ki evde işlerin nasıl olduğunu sormuştum. Düşmanla olan savaşın ortalığı karıştırmış olmalı!"

Evet, o konuya gelecek olursak. İşler biraz... tuhaf.

Yaşananların üzerinden dört gün geçti ve Georgia gazeteleri hâlâ Stone Dağı'ndaki "büyük olaylar" hakkında hikâyeler yazıyor. Klan mitinginde onlarca kişinin ölümüne neden olan bir yangın çıktığını filan. Bazıları bunun kötü bir kaçak içki zehirlenmesi olduğunu söylüyor. Birçoğu, yeni bir İspanyol gribi salgını olduğunu iddia ediyor, bu da hükümetin cesetleri neden yaktığını açıklıyor.

Anlaşılan o ki sonuncusu o kadar da yanlış değilmiş. En azından hükümet hakkında söylenenler.

Atlanta'dan, Birleşik Devletler Ordusu'nun Stone Dağı'nda olduğu haberi geldi. Askerî kamyonlar ve askerlerle bölgeyi güvenlik çemberine almışlar. Biliminsanları da gelmiş; gaz maskesi takıyor, komik aletlerle dolaşıyorlarmış. Hepsi siyah takım elbiseli, sigara içip emirler veren hükümet adamları tarafından denetleniyormuş. Sadece Stone Dağı da değil. Macon'a da geldiler.

Ordu kamyonlarıyla değil de, vagonlarla. Yasak denetleme görevlisi olduğunu iddia eden adamlarla dolu

vagonlar. Kasap Clyde'ın dükkânına baskın yapıp içki fıçılarını patlattılar ve önemli bir iş yaparmış gibi, kaçakçılık yaptığını iddia ettiler. Ama Şef'le ben çatıdan kontrol ettik. O hükümet adamları oradaydı, görevlileri tüm o kasap etlerini cam kaplara kapatıp vagonlara doldurmaları ve yola çıkmaları için yönlendiriyorlardı.

"Sadie'nin iddiaları doğru çıktı desene," diyor Ondine Teyze anlatmayı bitirdiğimde.

Biliyorum. Ben bile zor inanıyorum. O gazeteleri okumaya başlamak zorunda kalabilirim.

"Ya sevgilin? Bu gece sana uğradık, oldukça iyileşmiş görünüyor!"

Yukarıda bir yerde, Jadine Teyze kıkır kıkır gülüyor. Gerçekten buna bir son vermelerini sağlamalıyım.

"Michael George gayet iyi," diye onaylıyorum. Onunla nihayet istediği konuşmayı yaptık. Bazı sorularına cevap verdim. Hepsine değil ama yeteri kadarına. Şimdilik. Bana deli demesini bekliyordum ama yavaşça başını salladı. Klanların hep jumbie* olduğunu düşündüğünü söyledi, St. Lucia'da iblislere böyle diyorlarmış. Büyük teyzesinin bir Obeah kadını olduğunu, bu yüzden büyüden korkmadığını da söyledi. Bunların hiçbirinin beni bir gün denize götürmesine engel olmadığını da. Ona henüz söz vermediğimi ama düşüneceğimi söyledim.

"İşlerin iyi gitmesine sevindik, Maryse," diyor Ondine Teyze. Tereddütlü görünüyor. "Kılıç hakkında bir karar verdin mi?"

---

* Bir jumbee, jumbie, mendo veya Kolombiya ve Venezuela'daki adıyla chongo, bazı Karayip ülkelerinin folklorunda bir tür mitolojik ruh veya şeytandır. –*çn*

Bardağımı masaya, yaprak şeklindeki kılıcın yanına koyuyorum. Stone Dağı'nda olanlardan beri onu çağırmadım. Onca şeyden sonra, kimsenin kahramanı değil de sadece Maryse olmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Bu kılıcın hakkını verdim. Yine de, yalancının teki olsa da Kasap Clyde intikamımı almaktan zevk aldığımı söylediğinde yalan söylemiyordu. Dr. Bisset'i düşünüyorum. O içi boş hâlini. Bunu istemiyorum. Jean Ana, iblislerden hediye kabul etmenin bir bedeli olduğu konusunda beni uyarmıştı. Ödemenin nasıl bir şey olduğunu şimdi anladım.

Ama bu savaş daha bitmedi.

Klanlar hâlâ var. Ku Kluxlar hâlâ var. O lanet film hâlâ var. Bu kılıç, bütün bir halkın çektiği acının bedelini ödeyen öfkeyi taşıyor. Kasap Clyde ve onlar buna sahip olamazlardı çünkü alıp çarpıtarak beslenecekleri bir şey değildi. Böylece bana aktarılmış oldu. Burada ve şimdi ihtiyaç duyulan biçimde şekillendirmem için. Henüz bundan vazgeçmeye hazır değilim. Ayrıca, içimdeki intikam duygusunun hâlâ çözülmesi gerekiyor.

Kafamı kaldırdığımda herkesi sessizce beklerken buluyorum. Jadine Teyze bile mırıldanmayı bırakmış.

"Ben hâlâ sizin kahramanınızım. Eğer siz de kabul ederseniz."

Ondine Teyze'nin yüzü parlıyor ve Margaret Teyze'nin suratında belli belirsiz bir gülümse beliriyor ki bu onun için büyük bir şey. Jadine Teyze yukarıdan göz kırpıyor, ben de karşılık veriyorum.

"Sen tabii ki de bizim kahramanımızsın!" diye ilan ediyor Ondine Teyze.

Bu sözler beni düşündüğümden daha mutlu ediyor ve kılıca bakıyorum. "Bu arada aklıma geldi de, bu kılıca sadece köle ticareti yapan reislerin ve kralların ruhları hapsedilmiş. Peki ya o köleleri satın alan beyazlar? Onları ölümüne çalıştıranlar. Ödemeleri gereken bir kefaretleri yok mu?"

Ondine Teyze'nin suratında gördüğüm en tilkice sırıtış beliriyor. "Maryse, o dediğin *bambaşka* bir kılıç."

Neredeyse naneli julep'imde boğuluyorum. Başka bir kılıç mı? Dilimin ucuna yüzlerce soru geliyor. Ama yüzü ciddileşiyor.

"Dinlenmeye zaman ayırdığına sevindim. Ama korkarım kötülük hâlâ kol geziyor."

İç çekerek naneli julep'imi içmeye devam ediyorum. Doğal olarak. Kötülük daima kol gezer.

"Düşman hâlâ iş başında," diyor Margaret Teyze.

"Yeni bir tehdit doğmakta," diye devam ediyor Ondine Teyze. Yaklaşıp eğiliyor. "Keşfe çıkman gerek! Rodos ilindeki bir adaya!"

İçkimi yudumlarken duraksıyorum. "Rhode Island eyaletindeki Providence'ı mı kastediyorsun?"

Gözlerini kırpıştırıyor. "Ben de öyle demedim mi? Düşman gözünü oraya dikmiş; dünyanıza daha fazla sızmalarına, Büyük Kiklop'larından daha kötülerine kapı açmalarına yardımcı olabileceğine inandıkları bir adama. Ona alçaklıklarını aşılıyorlar, o da istekli bir taşıyıcıya benziyor. Onların Karanlık Prens'i seçildi ve..."

"Sadie'nin cenazesi iki gün sonra," diye sözünü kesiyorum. Bu üçünün coğrafyanın nasıl işlediğini anladığından emin değilim. "Rhode Island içki kaçakçılığı

rotamdan çok uzakta. Ama Emma'nın New England'da bağlantıları var. Onlardan bir şeyler öğrenebiliriz."

"Ya," diyor Ondine Teyze üzüntüyle. "Evet, bu yararlı olur. Ölüm ayini nasıl gidiyor?"

"Cenaze," diye vurguluyorum. "Buna *cenaze* diyoruz. Lester organize ediyor. Büyük bir kilisede, koro da var. Will Amca önderliğinde Yakarış yapılacak. Yemekleri Jean Ana yapıyor. Michael George, inşa ettiği yeni hana onun adını verebileceğini söylüyor. Bunun, Macon'ın Sadie Watkins'i son görüşü olduğunu sanmam."

Naneli julep'i bitirip ayağa kalkıyorum. "Eh, gitsem iyi olacak."

"Hâlâ biraz vaktin var," diyor Ondine Teyze somurtarak. "Böğürtlen reçelli kek var." Üstü böğürtlenlerle kaplanmış, baştan çıkarıcı, beyaz kremalı bir kek beliriyor. Ancak başımı iki yana sallıyorum.

"Zaman burada işlemiyor ama dinlenmeye ihtiyacım var. Sabaha işlerim var. Şef'le, Sadie'ye istediği gibi büyük bir şey yapacağız, seveceği bir şey."

Ondine Teyze şefkatle gülümsüyor. "Arkadaşları onun anısını yaşattığı için çok şanslı."

"Sinemaya gideceğiz, *Bir Ulusun Doğuşu*'nu gösterdikleri bir yere."

Margaret Teyze elindeki dikişten kafasını kaldırıp gözlerini kısıyor. "Oldukça garip bir seçim."

"Fazla kalmayacağız. Tiyatroyu duman bombasıyla temizleyip sonra havaya uçuracağız."

Eve dönerken kılıcımı alıp omzuma atıyorum ve ahir zamanlarda Ku Kluxları avlamakla ilgili bir şarkıyı ıslık çalarken Jadine Teyze'nin yukarıdan kıkırdadığını duyuyorum.

TEŞEKKÜRLER

Bu hikâye, çeşitli görsel, edebi ve işitsel sentezlerden ortaya çıktı. WPA'nın* 1930'lu yıllardaki eski köle öyküleri. Gullah-Geechee kültürü. İblisler ve kök büyüsü hakkında halk hikâyeleri. Birkaç Beyoncé videosu. Biraz Toni Morrison. İçkili, danslı barlar. Bir selvinin gölgesinde Madeleine L'Engle okuduğuma dair çocukluk anılarım. Juneteenth piknikleri. New Orleans Bounce.** Bir parça DJ Screw. Beni bugünlere getiren H-town. Son olarak, Jim Crow, Klanlar ve diğer Güney dehşetlerinin fısıldanan hikâyeleri. Kılıç kullanan erkek veya kadın kahramanlarla ilgili tüm fantazilerin Orta Dünya'da, Westeros'ta hatta hayallerimizdeki eski Afrika'da geçmesi gerektiğini kim söyledi? "Bakır güneş mi yoksa kızıl deniz mi?"***

---

* Works Progress Administration (WPA), kamu binaları ve yolların inşası da dahil olmak üzere kamu işleri projelerini yürütmek için iş arayan milyonlarca insanı istihdam eden bir programdı. –*çn*

** Bounce (Sıçrama) müziği, 1980'lerin sonlarında şehrin konut projelerinde ortaya çıktığı söylenen New Orleans hip-hop müziğinin bir stilidir. –*çn*

*** Countee Cullen tarafından yazılan "Heritage" adlı şiire gönderme. –*çn*

Belki burada da gerçekleşebilirler.

John ve Alan Lomax'a, Zora Neale Hurston'a, Lydia Parrish'e ve Yakarış Çemberi geleneğini kaydedip korumak için çalışan herkese minnettarım. Performansları ve yorumlamaları, bu arşiv hatıralarını hayata geçirmeye yardımcı olan McIntosh County Shouters'a sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Alkışlar, bunu çözmeye çalışırken bana ilham kaynağı olan Lupe Fiasco'nun *DROGAS Wave* adlı albümüne gidiyor. Bu hikâyenin bir müziği olsaydı, bu olurdu. Saidiya Hartman'ın hâlâ aşamadığım *Lose Your Mother* adlı kitabına da minnettarım: "Ben de köleliğin öbür dünyasıyım."

Bana Gullah kültürü ile dilini anlatacak kadar nazik ve sabırlı olan yazar arkadaşım Eden Royce'a ayrıca teşekkür ederim. Daha önceki taslaklara paha biçilmez tavsiyelerde bulunan Cleo Wadley Jr.'a da teşekkür ediyorum. Aramızda yaptığımız çok fazla şaka var. "Nd Suth Ept." Yazar, editör ve kendi kişisel Black Imaginarium'umuzun ortak yaratıcısı Troy L. Wiggins'e bu hikâyeye Güney'in onayını verdiği için çok teşekkürler. Görüyor musun, bak nerelere geldik, kardeşim? Kitabın ortaya çıkmasına yardımcı oldukları için tüm Tordotcom Publishing ekibine teşekkürler, bu muhteşem kapak tasarımından bahsetmiyorum bile. Son olarak, en çok da Editör Diana Pho Teyze'ye minnettarım. Çünkü DC'de bir kafede oturmuş, telefonda sana bu hikâye fikrini sunduğumda, "Kulağa harika geliyor!" diyen ilk kişi sendin. Başkaları yapmazken, buna ve birçok farklı, cesur hikâyeye şans verdiğin için teşekkür ederim. Umarım o zeplin seni uzaklara götürür.